Krystal Sutherland

INIMI CHIMICE

STORIA

Krystal Sutherland s-a născut și a crescut în Townsville, Australia, unde iarna nu a venit niciodată. A locuit în Sidney, unde a condus revista studențească a universității la care a studiat, în Amsterdam, unde a fost corespondent străin, și în Hong Kong. Krystal a făcut un stagiu de pregătire la Bloomsbury Publishing și a fost nominalizată pentru premiul Queensland Young Writers Award. Nu are animale de casă și nici copii, însă îi place să dea nume obiectelor neînsuflețite: în Olanda a avut o bicicletă numită Kim Kardashian și un velociraptor mic, gonflabil, pe nume Herbert. *Inimi chimice* este romanul său de debut.

KRYSTAL SUTHERLAND

INIMI CHIMICE

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu
Titlul original: *Our Chemical Hearts,* 2016

Storia, 2016

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2018

Pentru familia mea,
pentru tot,
pentru totdeauna.

Capitolul 1

Mereu am crezut ca momentul în care îţi vei cunoaşte dragostea vieţii va fi ca în filme. Nu chiar ca în filme, bineînţeles, cu secvenţele alea cu încetinitorul, cu tipa căreia îi flutură părul în bătaia vântului şi cu o coloană sonoră care clocoteşte pe fundal. Dar mă aşteptam să se întâmple totuşi ceva, ştii? Să-mi stea inima-n loc măcar o clipă. Să simt că trage ceva de sufletul meu, că undeva, în sinea mea, *ceva* îmi spune: „Oau! Iat-o. În sfârşit, după atâta amar de timp, uite c-a apărut."

Nici vorbă de aşa ceva când Grace Town a intrat la cursul de arte teatrale al doamnei Beady cu zece minute întârziere, în a doua zi de marţi din ultimul an de liceu. Grace era genul de persoană care face impresie în orice încăpere în care intră, dar nu din motivele pentru care cineva câştigă imediat simpatia nemuritoare a celorlalţi. Avea o înălţime şi o siluetă potrivite, era destul de atrăgătoare, deci ar fi trebuit să-i fie uşor să se integreze într-un liceu nou, evitând laitmotivele dramatice care se regăsesc de obicei în asemenea poveşti.

Însă Grace ieşea imediat în evidenţă sub trei aspecte, înainte s-o poată salva banalitatea ei:

1. Grace era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine bărbăteşti. Nici măcar nu era vorba de stilul ăla băieţos de skater-girl, ci efectiv de haine purtate în mod normal de un băiat şi care îi erau mult prea mari. Purta o pereche de blugi croiţi skinny, dar la ea erau legaţi de brâu cu o curea. Deşi era doar jumătatea lui septembrie, purta un pulover, peste o cămaşă în carouri, o căciulă împletită şi, la gât, un şnur lung din piele, de care era agăţată o ancoră.
2. Grace părea neîngrijită şi cam bolnavă. Adică văzusem până şi drogaţi care arătau mai bine decât ea în dimineaţa aia. (De fapt, nu am văzut atât de mulţi drogaţi, dar am văzut *Cartelul Crimelor* şi *Breaking Bad* şi bineînţeles că şi

astea se pun.) Părul ei blond era nepieptănat şi tuns aiurea, era palidă şi sunt destul de sigur că, dacă aş fi mirosit-o în orice moment în ziua aia, aş fi simţit o duhoare…

3. De parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns să-i distrugă şansele de a se integra într-un liceu nou, Grace Town mergea ajutându-se de-un baston.

Şi aşa s-a-ntâmplat. Aşa am cunoscut-o. Nu tu scenă cu încetinitorul, nu tu adiere a vântului, nu tu coloană sonoră şi, în mod sigur, nu tu vreun fior la inimă. Grace a intrat şchiopătând, cu zece minute întârziere, fără sa zică nimic, de parcă ar fi fost de-a locului, de parcă participa la cursul nostru de ani de zile, şi, poate pentru că era nou-venită, poate pentru că era ciudată sau pentru că profesoara şi-a dat seama, dintr-o singură privire, că o mică parte din sufletul ei era frânt, doamna Beady nu a zis nimic. Grace s-a aşezat pe un scaun aflat în fundul unei săli cu pereţii negri, şi-a pus bastonul pe picioare şi tot cursul n-a scos un cuvânt.

S-a întâmplat de două ori să mă uit la ea, dar, spre sfârşitul orei, uitasem că era de faţă. A părăsit încăperea fără să observe nimeni.

Aşadar, în mod sigur, povestea de faţă nu e despre o dragoste la prima vedere.

Însă *este* o poveste de dragoste.

Ei bine.

Oarecum.

Capitolul 2

În prima săptămână de cursuri din ultimul an, înainte de apariţia subită a lui Grace, nu se întâmplase nimic deosebit, în măsura în care aşa ceva e posibil într-un liceu. Deocamdată, izbucniseră doar trei scandaluri: un elev dintr-a unsprezecea fusese exmatriculat temporar pentru că fumase în toaleta fetelor (dacă tot e să fii exmatriculat, măcar fă-o într-un mod original), un necunoscut urcase pe YouTube filmarea unei încăierări care a avut loc după ore, în parcare (povestea asta i-a înnebunit pe cei de la administraţie), şi începuseră să circule zvonuri cum că Chance Osenberg şi Billy Costa şi-ar fi transmis unul celuilalt o BTS, făcând sex neprotejat cu aceeaşi fată (nu e o invenţie a mea, dragi cititori, oricât de mult aş vrea să fie aşa).

Ca de obicei, viaţa mea era în continuare ferită de scandaluri. Aveam şaptesprezece ani, eram un tip ciudat, deşirat, genul de persoană pe care poate ai fi ales-o să joace în rolul unei versiuni mai tinere a lui Keanu Reeves, dacă ai fi cheltuit deja o mare parte din buget pe realizarea pe calculator a unor imagini de proastă calitate şi pe gustări pentru echipa de filmare. Nu fumasem în viaţa mea, nici măcar nu trăsesem un fum de la altul şi, slavă Domnului, nimeni nu mă abordase să-mi propună vreo giugiuleală fără pantaloni şi neprotejată. Părul negru îmi ajungea până la umeri şi mă obişnuisem să port jacheta sport a tatălui meu, din anii 1980. Să zicem că eram o combinaţie între varianta masculină a actriţei Summer Glau şi Severus Plesneală[1]. Dacă scoateţi din ecuaţie nasul coroiat şi adăugaţi o pereche de gropiţe, gata: obţineţi reţeta perfectă pentru Henry Isaac Page.

De asemenea, în acea perioadă nu mă interesau fetele (şi nici băieţii, dacă sunteţi curioşi). Prietenii mei deja începeau şi sfârşeau relaţii dramatice de adolescenţi de vreo cinci ani, însă mie nu mi se aprinseseră călcâiele nici măcar o dată. Bine, trecusem prin povestea aia cu Abigail Turner, la grădiniţă (am pupat-o pe obraz pe neaşteptate; după incidentul ăla, relaţia noastră a luat-o rapid la vale), iar în şcoala primară am fost

obsedat trei ani de zile de ideea unei căsătorii cu Sophi Zhou, dar odată cu venirea pubertăţii parcă s-a declanşat un întrerupător din interiorul meu şi, în loc să mă transform într-o fiară năpădită de testosteron şi ahtiată după sex, cum s-a întâmplat cu majoritatea tipilor din şcoală, eu nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să am genul ăla de relaţie.

Îmi era suficient să mă concentrez asupra învăţăturii şi să-ncerc să obţin notele de care aveam nevoie pentru admiterea la o facultate cât de cât bună şi probabil de asta, câteva zile cel puţin, nu m-am mai gândit la Grace Town. Poate că nu m-aş mai fi gândit la ea niciodată, dacă n-ar fi intervenit un anumit profesor de engleză, pe nume Alistair Hink.

Nici acum nu ştiu prea multe despre Alistair Hink, ci doar atât cât ştiu majoritatea liceenilor despre profesorii lor. Avea o problemă serioasă cu mătreaţa, care nu s-ar fi observat, dacă n-ar fi insistat să poarte helănci pe gât în fiecare zi, a căror culoare neagră evidenţia clar acel praf alb, fin, care-i cădea pe umeri precum zăpada pe asfalt. Din moment ce n-avea nimic pe degetele de la mâna stângă, am presupus că nu e căsătorit, situaţie cauzată probabil de problema cu mătreaţa şi de faptul că semăna uimitor de mult cu Kip, fratele lui Napoleon Dynamite[{2}].

De asemenea, Hink avea o pasiune aprigă pentru limba engleză, atât de puternică încât, când s-a-ntâmplat odată ca ora de matematică să dureze cu cinci minute mai mult şi deci să ia din timpul cursului de engleză, Hink l-a sunat pe profesorul de matematică, pe domnul Babcock, şi i-a ţinut o predică, explicându-i că ştiinţele umaniste nu sunt mai puţin importante decât matematica. Mulţi elevi au râs de el pe ascuns – bănuiesc că ţelul lor era o carieră în inginerie, în ştiinţele exacte sau în asistenţă clienţi –, dar, privind din urmă, îmi dau seama că acea după-amiază petrecută în sala înăbuşitoare a orei de engleză a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ideea de a deveni scriitor.

Mereu am fost bun la scris, mă pricepeam să leg cuvintele între ele. Unii oameni se nasc cu ureche muzicală, unii, cu talent la desen, iar alţii – ca mine, bănuiesc – se nasc cu un fel

de radar încorporat, care le indică unde trebuie pusă virgula într-un enunţ. Dacă e să vorbim despre superputeri, intuiţia gramaticală se încadrează undeva jos pe scara gradelor de „mişto”, dar cel puţin m-a ajutat să mă apropii de domnul Hink, care întâmplător se ocupa de conducerea şi organizarea ziarului elevilor, la care mă oferisem ca voluntar încă dintr-a zecea, sperând să devin, într-o bună zi, redactor-şef.

Pe la jumătatea orei de artă teatrală de joi a doamnei Beady a sunat telefonul, iar Beady a răspuns. După ce au stat de vorbă câteva minute (Beady şi Hink mereu s-au înţeles bine; două suflete născute într-un secol nepotrivit, în care lumea râde de cei cărora încă li se pare că arta a fost, este şi va fi cea mai mare realizare a speciei umane), Beady a spus:

— Henry, Grace. Domnul Hink doreşte să vă vadă în biroul său după ore.

Am dat din cap şi am evitat în mod intenţionat să o privesc pe Grace, deşi vedeam cu coada ochiului că se uită fix la mine din fundul încăperii.

Atunci când elevii sunt chemaţi în birourile profesorilor după ore, îşi imaginează că urmează situaţii oribile, dar, după cum am spus, eu trăiam tragedia de a nu fi fost implicat în niciun scandal. Ştiam (sau speram că ştiu) de ce voia să mă vadă Hink. Grace se alăturase „deţinuţilor” de la Liceul Westland, cu doar două zile în urmă, şi cu mare greutate ar fi avut timp să transmită unui alt elev o tricomoniază şi/sau să se ia la bătaie după terminarea orelor (cu toate că *avea* un baston ţi părea adesea furioasă).

De ce dorea Hink să o vadă pe Grace? Era un mister, la fel ca întreaga ei fiinţă.

Capitolul 3

Când am ajuns la biroul lui Hink, Grace aştepta deja pe hol. Şi azi era îmbrăcată în haine bărbăteşti, altele de data asta, însă arăta mult mai curată şi mai sănătoasă. Îşi spălase şi îşi aranjase părul blond. Îi schimba înfăţişarea semnificativ, chiar dacă acum, curat fiind, îi cădea asimetric pe umeri, ca şi cum şi l-ar fi tuns singură cu o foarfecă de grădină ruginită.

M-am aşezat lângă ea pe bancă, mult prea conştient de propriul trup, atât de mult, încât mi-am pierdut dezinvoltura mişcărilor şi a trebuit să-mi aranjez braţele şi picioarele cu un efort conştient. Nu am reuşit să obţin postura dorită, aşa că am rămas aplecat în faţă, cumva, într-o poziţie incomodă, şi mă durea gâtul, dar nu am vrut să mă mişc din nou, pentru că simţeam că Grace mă privea cu coada ochiului.

Grace stătea cu genunchii strânşi la piept, cu bastonul proptit între ei. Citea dintr-o carte cu paginile făcute ferfeniţă, de culoarea dinţilor pătaţi de cafea. Nu puteam citi titlul cărţii, dar se vedea că paginile sunt pline de poezii. Când m-a surprins privind cartea, mi-am închipuit că o va închide sau că o va îndepărta de privirile mele, dar, nu, a întors-o uşor-uşor spre mine, ca să pot citi şi eu.

Poezia pe care o citea Grace, probabil, în repetate rânduri, din moment ce pagina avea colţurile roase, era pătată cu mâncare şi părea în general neîngrijită, era scrisă de un tip pe nume Pablo Neruda[3], de care nu mai auzisem. Titlul, „Nu te iubesc", m-a intrigat, aşa că am început să o citesc, cu toate că Hink nu reuşise încă să-mi inspire dragostea pentru poezie. Două versuri anume fuseseră subliniate.

Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite lucruri
întunecate, în secret, undeva între umbră şi suflet.

Hink ieşi din biroul său în acel moment, iar Grace închise cartea subit, înainte să citesc până la capăt.

— A, foarte bine, văd că aţi făcut cunoştinţă, spuse Hink

când ne văzu împreună.

M-am ridicat imediat, dornic să-mi descâlcesc trupul din poziţia incomodă în care îl pliasem. Grace se deplasă la marginea băncii şi se ridică încet, distribuindu-şi cu grijă greutatea între baston şi piciorul sănătos. M-am întrebat întâia oară cât de gravă i-o fi afecţiunea. De cât timp avea problema asta? Se născuse cu o malformaţie sau o fi avut vreun accident tragic în copilărie?

— Ei bine, poftiţi înăuntru.

Biroul lui Hink se afla în capătul unui culoar care o fi fost considerat modern şi atrăgător cândva, la începutul anilor ‘80. Pereţi de un roz-pal, tuburi de neon, plante dureros de artificiale şi acel linoleum ciudat, care, chipurile, seamănă cu granitul, dar care e alcătuit, de fapt, din sute de bucăţi mici de plastic, cu spaţii transparente între ele. M-am luat după Hink, păşind mai lent ca de obicei, pentru că îmi doream ca Grace să meargă alături de mine. Nu pentru că aş fi vrut ca ea să… ştiţi voi… *să meargă alături de mine*, ci pentru că m-am gândit că i-ar face plăcere, că ar fi un gest drăguţ din partea mea să-i permit să ţină pasul cu mine. Dar chiar şi când simţeam că înaintez cu o lentoare dureroasă, ea rămânea mereu în spatele meu, şchiopătând cu doi paşi în urmă, aşa încât am avut senzaţia că ne întrecem să vedem cine poate merge mai încet. Hink era deja cu vreo zece metri în faţă, aşa că am mărit pasul şi am lăsat-o pe Grace în urmă. Cred că i-am părut complet ţicnit.

Când am ajuns în biroul lui Hink (înghesuit, mohorât, în culori verzui; atât de deprimant, încât mi-am închipuit că Hink frecventa, probabil, un club de lupte în weekend), ne-a invitat înăuntru şi ne-am aşezat în faţa biroului, pe două scaune. Luând loc, m-am încruntat, întrebându-mă ce-o fi căutând Grace aici, alături de mine.

— Amândoi aţi fost invitaţi aici, desigur, datorită abilităţilor voastre excepţionale la scris. Când a trebuit să aleg doi redactori-şefi pentru ziar, nimeni nu mi-a părut mai potrivit pentru asta.

— Nu, îl întrerupse Grace Town, iar vocea ei produse un şoc atât de puternic în mine, încât mi-am dat seama că o auzeam

vorbind întâia oară.

Glasul ei avea un fel de putere, era limpede şi profund şi contrasta puternic cu imaginea de fată timidă şi distrusă pe care o sugera înfăţişarea ei.

— Poftim? spuse Hink, evident surprins.

— Nu, repeta Grace, de parcă răspunsul ăsta nu ar fi cerut alte explicaţii.

— Nu… nu înţeleg, continuă Hink şi se întoarse către mine, cu o expresie descumpănită pe chip.

Aproape că îi auzeam efectiv strigătul tăcut de ajutor, dar nu am putut decât să ridic din umeri.

— Nu vreau să fiu redactor-şef. Va mulţumesc sincer că v-aţi gândit la mine. Dar refuz.

Grace îşi luă geanta de jos şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Town. Grace. Martin a venit la mine înainte să înceapă anul şcolar, special ca să mă roage să citesc textele pe care le-ai scris în timp ce erai la Liceul East River. Din câte ştiu, dacă nu te-ai fi transferat aici, ai fi preluat postul de redactor-şef al ziarului lor. Nu-i aşa?

— Nu mai scriu.

— Mare păcat. Scrierile tale sunt fermecătoare. Ai un talent înnăscut.

— Iar dumneata ai un talent înnăscut pentru clişee.

Hink fu atât de şocat, încât rămase cu gura căscată.

Expresia de pe chipul lui Grace se îmblânzi puţin.

— Îmi cer scuze. Dar e vorba doar despre cuvinte. Nu înseamnă nimic.

Grace îmi aruncă o privire plină de un fel de dispreţ, la care nu mă aşteptam şi pe care nu am înţeles-o, apoi îşi puse rucsacul pe umeri şi părăsi încăperea şchiopătând. Hink şi cu mine am rămas acolo, în tăcere, străduindu-ne să pricepem ce se întâmplase. Au trecut zece secunde bune înainte să-mi dau seama că eram furios, dar, odată ce mi-am dat seama, mi-am luat şi eu ghiozdanul şi m-am îndreptat grăbit spre uşă.

— Putem vorbi mâine? i-am spus lui Hink, care probabil că şi-a dat seama că mă duceam după ea.

— Da, da, desigur. Vino la mine înainte de ore.

Hink îmi făcu semn să plec, iar eu pornii grăbit de-a lungul coridorului, surprins că nu o văd nicăieri pe Grace.

Când să deschid uşa aflată în capătul îndepărtat şi să ies din clădire, ea era deja la marginea terenului liceului. Se pare că se putea deplasa al naibii de repede când avea chef. Am alergat după ea, iar când m-am apropiat îndeajuns, am strigat:

— Hei!

Grace se întoarse o clipă, mă măsură din priviri din cap până-n picioare, se uită furioasă în ochii mei şi plecă mai departe.

— Hei, i-am spus eu gâfâind, când am ajuns-o, în sfârşit, din urmă şi am încetinit la pas, alături de ea.

— Ce? spuse ea, încă mergând cu repeziciune, în timp ce vârful bastonului ei pocnea caldarâmul la fiecare pas.

În spatele nostru claxonă o maşină. Grace îi arătă bastonul cu o mişcare violentă şi îi făcu semn să treacă pe lângă noi. Până-n clipa aia nu mai văzusem în viaţa mea o maşină care să se mişte cu atâta *timiditate*.

— Ei bine… am spus eu, dar nu-mi veneau cuvintele potrivite să spun ce gândeam.

La scris eram destul de priceput, dar când venea vorba despre vorbit… Cum adică să vorbesc? Cu sunet? Din gură? Asta, da, pacoste.

— Ei bine?

— Ei bine, nu m-am gândit ce să spun de-aici încolo.

— Pari supărat.

— Chiar sunt supărat.

— De ce?

— Pentru că toţi se strofocă ani de zile să ajungă redactori, iar tu vii aşa, fără nicio problemă, la începutul ultimului an, ţi se pune postul pe tavă şi refuzi?

— Tu te-ai strofocat?

— Normal că m-am strofocat. Îl linguşesc pe Hink şi o fac pe scriitorul chinuit cu o afinitate pentru Holden Caulfield{4}, de la vreo cinşpe ani încoace.

— Ei, bine, felicitări. Nu pricep de ce eşti furios. De obicei, e loc doar pentru un singur redactor-şef, nu? Faptul că am refuzat

nu te afectează câtuşi de puţin.

— Dar… Vreau să spun… De ce ai refuzat?

— Pentru că nu vreau postul.

— Bine, dar…

— Şi din moment ce nu mă vei avea pe mine pe cap, vei putea să iei toate deciziile creative de unul singur şi vei aranja ziarul exact aşa cum, probabil, ţi-l închipui de doi ani încoace.

— Da… Cred… Dar…

— Aşa că, vezi bine, ai doar de câştigat din situaţia asta. Apropo, nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

Am mers mai departe câteva minute, fără să vorbim, până când mi-a dispărut cu totul furia şi nu am mai fost în stare să-mi amintesc precis de ce alergasem după ea.

— Totuşi *de ce* mă urmăreşti în continuare, Henry Page? spuse ea şi se opri în mijlocul drumului, ca şi când nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin că putea da o maşină peste noi în orice clipă.

Şi mi-am dat seama că, deşi nu făcusem cunoştinţă şi nu vorbisem deloc până astăzi, Grace îmi cunoştea numele întreg.

— Ştii cine sunt? am întrebat eu.

— Da. Şi tu ştii cine sunt, aşa că hai să nu ne mai prefacem că nu ştim. De ce mă urmăreşti?

— Pentru că am ajuns deja prea departe de liceu, *Grace Town* iar autobuzul meu probabil că a plecat deja. M-am tot gândit cum să-nchei conversaţia într-un mod elegant, dar nu mi-a venit nicio soluţie în minte, aşa că m-am împăcat cu soarta.

— Şi anume cu ce soartă?

— Soarta de a merge în continuare în direcţia asta, până când părinţii mă declară dispărut, mă găseşte poliţia la marginea oraşului şi mă duce acasă.

Grace oftă.

— Unde locuieşti?

— Chiar lângă cimitirul Highgate.

— Bine. Hai la mine. Te duc eu cu maşina.

— A. Super. Mersi.

— Doar să-mi promiţi că n-ai de gând să insişti pe tema postului de redactor.

— Bine. Nu insist. Dacă tu vrei să dai cu piciorul unei asemenea ocazii, n-ai decât, e treaba ta.

— Bine.

Era multă umezeală în acea după-amiază în purgatoriul suburbiilor, norii de deasupra noastră aveau aceeaşi consistenţă precum glazura de pe tort, iar peluzele şi copacii încă aveau acea culoare verde-aurie, luminoasă, specifică sfârşitului de vară. Am mers cot la cot pe asfaltul fierbinte. Au mai trecut cinci minute de linişte stânjenitoare, timp în care m-am tot gândit la o întrebare pe care să i-o pun.

— Pot să citesc restul poeziei ăleia? am spus în cele din urmă, pentru că mi-a părut varianta cea mai puţin penibilă. (Prima variantă: Şi… eşti un fel de travestită sau ceva de genul ăsta? Nu că n-ar fi în regulă; sunt doar curios. A doua variantă: Ce-i cu piciorul tău, frate? Varianta a treia: Nu se poate să nu fii un fel de drogată. Am dreptate? Adică tocmai ai ieşit de la dezintoxicare, nu? A patra variantă: Pot să citesc restul poeziei?)

— Ce poezie?, spuse ea.

— Aia cu Pablo nu-mai-ştiu-cum. „Nu te iubesc”. Sau cum s-o fi chemând.

— A, da.

Grace se opri, îmi înmână bastonul, îşi mută rucsacul în faţă, pescui cartea aceea veche şi jerpelită şi mi-o vârî în mâini. Se deschise de la sine la pagina cu Pablo Neruda, aşa încât m-am convins că citea poezia la nesfârşit. Privirea îmi tot revenea la versurile despre dragostea pentru lucruri întunecate.

Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite
lucruri întunecate, în secret,
undeva între umbră şi suflet.

— E frumoasă, i-am spus lui Grace şi era adevărat.

Am închis cartea şi i-am dat-o înapoi.

— Aşa crezi? mă întrebă ea.

Se uită la mine cu o privire care conţinea un fel de întrebare sinceră şi îşi miji uşor ochii.

— Nu eşti de acord?

— Cred că asta spun oamenii când citesc câte-o poezie pe care n-o înţeleg. Cred că e tristă. Nu frumoasă.

Nu puteam să pricep ce ar putea fi trist la o poezie de dragoste atât de frumoasă, dar, până la urmă, singura mea dragoste era laptopul meu, aşa că nu am spus nimic.

— Uite, spuse Grace, deschizând din nou cartea şi rupând din cotor pagina cu poezia respectivă.

Am tresărit ca şi cum aş fi simţit cu adevărat un junghi.

— Mai bine rămâne la tine dacă-ţi place. E o risipă să păstrez eu poeziile astea drăgălaşe.

Am luat foaia, am împăturit-o şi am strecurat-o în buzunar, îngrozit, în parte, pentru că rănise o carte şi încântat, pe de altă parte, că mi-a dăruit cu atâta generozitate ceva la care, era limpede, ţinea foarte mult. Îmi plăcea genul ăsta de oameni. Persoane care se puteau despărţi de obiectele lor fără să ezite prea mult sau deloc. Aşa, ca Tyler Durden{5} şi replica sa: „Lucrurile pe care le posezi ajung să te posede”, şi toată povestea aia.

Casa lui Grace era exact aşa cum mi-o închipuisem. Grădina era năpădită de plante care deja nu mai aveau flori şi dădeau sămânţă, peluza era neîngrijită şi se sălbăticise de ceva vreme. Draperiile erau trase la ferestre, iar casa, în sine, înaltă de două etaje şi construită din cărămidă cenuşie, părea să se lase greoi, apăsată de povara lumii. Pe aleea care pornea din strada principală era o maşină singuratică, un Hyundai mic şi alb, cu logoul trupei The Strokes imprimat pe geamul din spate.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Trebuie să-mi iau cheile.

Am dat din cap şi am aşteptat singur pe peluza din faţă. Prezenţa maşinii era o ciudăţenie, la fel ca întreaga ei persoană. De ce se obosea să meargă (sau, mai bine zis, să şchiopăteze) pe jos, cincisprezece minute până la liceu în fiecare zi, din moment ce avea permis şi o maşină care îi stătea la dispoziţie? Toţi elevii dintr-a douăşpea pe care îi cunoşteam mureau de nerăbdare să poată merge cu maşina până la mall sau la McDonald’s, în pauza de prânz, şi astfel să evadeze de pe proprietatea liceului. Şi apoi, după-amiaza, să scape de coada

din staţia de autobuz şi să meargă direct acasă, unde-i aşteaptă masa, consola PlayStation şi mult îndrăgiţii pantaloni de trening.

— Ai permis? m-a întrebat Grace.

Am tresărit puţin, pentru că nici nu auzisem când a ieşit din casă, şi totuşi ieşise. Cheile îi atârnau de degetul mic. Şi de astea era prins un breloc cu The Strokes. Nu prea avusesem ocazia să le ascult muzica, dar mi-am pus în gând să-i caut pe Spotify, odată ajuns acasă.

— Ăăă, da, de fapt. L-am luat acum vreo două luni, dar încă nu am maşină.

— Bun.

Îmi aruncă cheile, se duse la portiera din dreapta şi îşi scoase telefonul. După vreo 20 de secunde îşi înălţă privirea din ecran şi ridică din sprâncene. Ei? Ai de gând să descui maşina sau nu?

— Vrei să conduc *eu*?

— Nu, doar mi s-a părut o idee hazlie să-ţi dau cheile şi să stau aşa până când cineva inventează teleportarea. Da, Henry Page, vreau să conduci tu.

— Ăăă, bine, cred. Mi-am cam pierdut exerciţiul, dar OK.

Am descuiat maşina, am deschis uşa şi m-am aşezat pe locul şoferului. Înăuntru se simţea mirosul ei, un miros masculin, de mosc, al unui băiat adolescent. Fapt care mă deruta foarte tare, ca să nu zic altceva. Am pornit motorul – toate bune deocamdată – şi am inspirat adânc.

— Am să-ncerc să nu pun capăt vieţilor noastre, am spus eu.

Grace Town nu răspunse, aşa că am râs singur la propria glumă – un singur „ha”, penibil –, apoi am băgat maşina în marşarier.

Până şi bunica ar fi arătat mai stăpână pe sine pe drumul spre casă. M-am aplecat peste volan, transpirând, mult prea conştient de faptul că a) conduc maşina altcuiva, b) nu am mai condus de luni bune şi c) am trecut cu chiu, cu vai examenul de conducere doar pentru că se întâmplase ca instructorul să-mi fie văr de-al doilea, care în ziua respectivă suferea de o mahmureală cruntă, şi pentru că a trebuit să opresc maşina de trei ori ca el să poată vomita pe marginea şoselei.

— Eşti *sigur* că ai luat examenul de conducere? mă întrebă Grace şi se aplecă să se uite la vitezometru, care arăta că mergeam cu vreo opt kilometri sub limita legală.

— Hei, a trebuit să mituiesc doar *doi* funcţionari. Mi-am obţinut permisul pe *merit*.

Jur că aproape am zărit un zâmbet pe chipul ei.

— Şi ai venit de la Liceul East River, nu?

— Da.

— De ce ai schimbat liceul în ultimul an?

— Am un spirit de aventură pronunţat, spuse ea pe un ton sec.

— Ei bine, liceul nostru e deosebit de palpitant. Înţeleg foarte bine de ce te-a atras.

— Hink pare un tip foarte nostim. Pun pariu că face tot felul de năzdrăvănii.

— E mereu în centrul atenţiei la petreceri, să ştii.

Apoi, slavă Domnului, am ajuns. Am oprit în faţa casei mele şi mi-am relaxat degetele pe volan. Abia atunci mi-am dat seama cât de încordat fusesem pe drum.

— Nu cred că am mai văzut pe nimeni să conducă atât de încordat de când… Vrei să stăm puţin, să-ţi revii? mă întrebă ea.

— Ce să zic? Sunt un rebel fără cauză.

Mă aşteptam să treacă pe locul şoferului, dar mi-a spus să opresc motorul. Am coborât amândoi, i-am dat cheile, iar ea a încuiat uşa de parcă avea de gând să intre cu mine. Nu ştiam cum să reacţionez. Trebuia s-o invit în casă? Dar apoi s-a întors către mine şi a spus:

— OK. La revedere. Ne vedem mâine. Sau poate nu. Cine ştie unde voi fi, şi porni şchiopătând de-a lungul străzii, în sens opus faţă de drumul pe care-am venit.

— Nu e mare lucru încolo, în afară de un bazin de drenaj şi un cimitir pe strada următoare.

(Cimitirul era atât de aproape, încât am ajuns să merg la câteva şedinţe de consiliere în şcoala primară, pentru că am avut o perioadă scurtă, dar intensă, în care am fost convins că stafia stră-străbunicului meu, Johannes van de Vliert, încerca să

mă omoare.)

Grace nu a spus nimic, nu s-a întors, a ridicat doar din mâna cu care îşi ţinea bastonul, ca şi cum ar fi spus că *ştie asta*, şi a mers mai departe.

Am urmărit-o, total debusolat, până când a dispărut după colţul străzii.

— Hola, frăţioare, spuse sora mea, Sadie, imediat ce am intrat şi-am închis uşa.

— Doamne, Suds, m-ai speriat de-a binelea, am spus eu, ducând o mână la piept.

Sadie era mai mare decât mine cu doisprezece ani, era o stimată cercetătoare în neurologie şi era, în general, considerată simultan atât copilul-geniu, cât şi oaia neagră a familiei. Semănăm mult la înfăţişare: păr negru, o privire uşor zănatică, gropiţe care se vedeau la fiecare zâmbet. Doar că Suds era *puţintel* mai în pas cu moda, din moment ce avea un inel prins în nas, tatuaje pe braţe, de sus până jos, şi dreduri complicate, toate astea fiind un fel de suveniruri de pe vremea adolescenţei ei tulbure.

— Nu te-am mai văzut de vreo două zile, puştiule. Nici nu m-ai sunat. A început să mă bată gândul că mama şi tata te-au omorât şi te-au băgat într-o groapă mică.

Era vorba, desigur, de o minciună strategică. Suds tocmai divorţa de soţul ei, care era medic – un om de căcat şi un proces tot de căcat. Din acest motiv, când nu era la spital, petrecea cam 90% din timp la noi acasă.

— Sadie, fii serioasă, spuse tata din bucătărie, îmbrăcat în ţinuta sa obişnuită: cămaşă hawaiiană, şort şi ochelari negri.

(Gusturile lui vestimentare se deterioraseră rapid, după ce-şi mutase atelierul de tâmplărie în curtea din spate, în urmă cu trei ani. Sincer, era un miracol că purta altceva decât o pijama.)

Eu şi Sadie semănăm cu el la păr. Sau, cel puţin, aşa ne-nchipuiam. Într-adevăr, obrajii lui veşnic nebărbieriţi erau de culoare închisă, însă în rest era chel de când mă ştiam.

— I-am săpat o groapă adâncă de cel puţin un metru, un metru jumate. În casa asta nu comitem crime cu jumătate de măsură.

— Toby şi Gloria pot confirma, spuse Sadie, referindu-se la o întâmplare care se petrecuse cu şase ani înainte să mă nasc, în care au fost implicate o pereche de peştişori aurii, un spray insecticid şi moartea accidentală, dar prematură a animalelor ei acvatice.

— 23 de ani, Suds. Au trecut 23 de ani de când ţi-au murit peştişorii. Îţi vei reveni vreodată?

— Întâi, răzbunarea! strigă Sadie, cu un aer dramatic.

În încăperile din spate începu să plângă un copil. Sadie oftă.

— Ai crede că, după trei ani, m-am obişnuit şi eu cu viaţa asta de mamă, dar tot uit de nenorocitul ăla de copil.

— Mă duc eu, am spus, în timp ce-mi lăsam jos ghiozdanul, şi m-am dus de-a lungul coridorului, până în fosta cameră a lui Sadie, unde dormea copilul de obicei.

Puştiul a fost la fel ca mine, un eveniment neaşteptat şi o surpriză. Mama şi tata avuseseră de gând să facă un singur copil: după doisprezece ani de la naşterea lui Sadie s-au trezit cu mine pe cap.

— Ryan, prietene, ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat eu, când am deschis uşa şi am dat cu ochii de nepotul meu în vârstă de doi ani şi jumătate, de care tata avea grijă în timpul săptămânii.

— Henwee, îngână el şi se frecă la ochi. Unde-i mama?

— Hai, te duc eu la ea.

— Apropo, cine-i tipa? întrebă Sadie când m-am întors cu Ryan de mână.

— Tipa?

— Tipa care te-a adus cu maşina.

Îl luă pe Ryan în braţe, cu un fel de zâmbet pieziş, subţire, pe chip. I-am văzut de multe ori expresia asta în adolescenţă. Nu preconiza nimic bun.

— A. O cheamă Grace. E nou-venită. Am pierdut autobuzul, aşa că s-a oferit să mă aducă cu maşina.

— E drăguţă. Într-un stil ciudat, de Janis Joplin, de genul „probabil că va muri la 27 de ani”.

Am ridicat din umeri şi m-am prefăcut că nu observasem.

Capitolul 4

După ce l-am liniştit pe Ryan, am coborât la demisolul pe care Sadie îl transformase în bârlogul ei de adolescentă cu mai bine de zece ani în urmă (şi pe care l-am moştenit după plecarea ei la facultate). Nu era o încăpere sofisticată. Arăta cam ca un adăpost antiatomic postapocaliptic. Mobila nu se potrivea deloc, podeaua din beton era acoperită cu un amestec de covoare de imitaţie persană, frigiderul era mai bătrân decât părinţii mei, iar pe perete era agăţat un cap de elan împăiat fără pricepere. Toţi pretindeau că nu ştiu de unde a apărut, dar aveam o vagă bănuială că Sadie îl furase în adolescenţă, iar părinţii mei au fost fie prea ruşinaţi, fie prea impresionaţi de gestul ei, încât să-l înapoieze proprietarului de drept. Poate că ambele variante erau adevărate.

Cei doi prieteni buni ai mei erau deja aici, ca de obicei, şi jucau *GTA V* pe consola mea PS4. În ordinea apariţiei (adică în ordinea în care stăteau pe canapea), e vorba despre:

- Murray Finch, 17, australian. Înalt, bronzat şi musculos, cu un păr blond şi creţ, care îi cădea pe umeri, şi o mustaţă neîngrijită, de adolescent. Părinţii lui imigraseră în State în urmă cu vreo şase ani, însă Muz încă vorbea ca Steve Irwin (în mod intenţionat) şi folosea în mod frecvent expresii precum „'nă ziua" şi „tembel" şi „pe-onoarea mea". Era ferm convins că difuzarea filmului *Crocodile Dundee* era cel mai fericit eveniment din istoria Australiei. Fetele erau înnebunite după el.
- Lola Leung, 17. Piele măslinie, ochi căprui, păr brunet (tuns scurt). Vecina mea de-o viaţă întreagă şi o „triplă ameninţare a diversităţii", după cum singură îşi spunea: pe jumătate chineză, din partea tatălui, pe jumătate haitiană, din partea mamei, şi sută la sută lesbiană. De când mă ştiam, ea era „aleasă în mod aleatoriu" pentru a figura în prim-planul tuturor materialelor promoţionale ale liceului, printre care se numărau coperta albumului cu

fotografiile absolvenţilor, panoul de la intrarea în liceu, pagina web a instituţiei, până şi semnele de carte care se dădeau la bibliotecă. Era, de asemenea, persoana cu care mă sărutasem prima dată, în urmă cu trei ani. După două săptămâni a dezvăluit că e lesbiană şi a început o relaţie la distanţă, pe termen lung, cu o fată pe nume Georgia, dintr-un oraş învecinat. Lumea avea încă impresia ca s-a hotărât să „treacă la echipa adversă" din cauza acelui sărut. Eu încă mă străduiam să nu mă simt jignit. (Şi după ea erau înnebunite fetele.)

La baza scărilor, m-am sprijinit de balustradă şi i-am privit.

— Mă bucur că, deşi nu am reuşit să urc în autobuz şi era posibil să fi murit şi/sau să fiu pe moarte, voi doi v-aţi gândit oricum să veniţi la mine acasă, să-mi mâncaţi mâncarea şi să-mi jucaţi jocurile în absenţa mea. Tata a observat măcar că nu sunt cu voi?

— Să recunoaştem, spuse Lola şi se întoarse spre mine zâmbind. Justin chiar ne iubeşte pe noi mai mult decât pe tine.

— Cine-i fătuca, amice?, întrebă Murray, fără să-şi ia privirea din ecran, pe care se putea vedea cum intră cu tancul într-un cordon de maşini ale poliţiei. Am văzut cum te-ai dus după ea ca un crevete crud.

— Mai uşor cu dialectul, Kangaroo Jack, am spus eu şi am traversat încăperea, să pornesc calculatorul iMac vechi al lui Sadie, care, deşi era folosit în familie de aproape 20 de ani, încă şuiera plin de viaţă. Aici nu e nicio fată americană naivă pe care s-o poţi vrăji.

Murray era de obicei capabil să vorbească asemenea unui om normal, însă descoperise, la un moment dat, că neamul femeiesc era atras de limbajul ăsta de locuitor al sălbăticiei. Uneori uita că e bine să se mai oprească.

Pe desktopul iMacului era un singur folder, intitulat „Fotografii dispăruţi/înmormântări/vânătoare de oameni", în care se regăseau fotografii atrăgătoare ale tuturor celor din încăpere (inclusiv ale lui Sadie), pentru a fi folosite dacă vreunul dintre noi ar fi dispărut/murit/devenit infractor

urmărit. Părinţii noştri au primit instrucţiuni să acceseze pozele astea şi să le pună în circulaţie pe mass-media înainte ca jurnaliştii să-şi bage nasul pe Facebook şi să aleagă la nimereală poze nereuşite, în care ne-a fost dat tag fără voia noastră.

— Totuşi Muz pune bine problema, spuse La. Cine e fata ciudată, după care alergai de mama focului? Ai spus cumva în sinea ta: „Uite, în sfârşit o tipa care nu poate fugi de mine”, ca apoi să-ţi dai seama că te-ai înşelat?

— Ha-ha. Nu pot să cred că aţi văzut amândoi.

Am luat o cutie de Cola din frigider şi m-am întors la calculator, pe ecranul căruia se încărca chinuit Facebookul, pixel cu pixel.

— O cheamă Grace Town. E nou-venită. Hink i-a oferit postul de redactor-şef, dar ea a refuzat, aşa că m-am enervat şi m-am dus după ea.

— O cheamă Grace Town? Ca pe oraşul *Gracetown*? întrebă Murray şi deschise şi el o cutie de Cola, din care luă o înghiţitură. Iisuse. Sărmana fată.

Lola era deja în picioare.

— Hink i-a oferit ei postul, în loc să ţi-l dea ţie? Ce *nenorocit!* Nici nu mă gândesc să mai concep grafica acelui newsletter cu pretenţii, dacă nu eşti tu la conducere!

— Nu. Calmează-te. A oferit postul *amândurora*, dar ea a refuzat, pentru că – citez – „nu mai scrie”. A zis-o pe un ton atât de ameninţător.

— A, spuse Lola.

Murray o trase înapoi, jos, pe canapea.

— Poate au loc întâmplări nefericite când scrie. A! Poate chestiile pe care le scrie se adeveresc? Sau poate că-i blestemată şi fiecare cuvânt pe care-l scrie îi sfărâmă câte-un os din picior şi de-asta umblă cu un baston?

— Hai s-aruncăm un ochi la dragul de FB, ce zici?, spuse Murray. Problemele astea se rezolvă cât ai clipi cu puţin cyberstalking.

— Ţi-am luat-o-nainte.

Am scris numele lui Grace în câmpul de căutare, am apăsat pe Enter şi a apărut o listă cu toate persoanele pe care le

cunoşteam, care aveau în nume cuvântul Grace. Prima era Sadie Grace Elizabeth Smith, apoi Samantha Grace Lawrence (am fost colegi în şcoala primară), Grace Park (cine ştie ce rudă îndepărtată) şi Grace Payne (habar nu am). Dedesubt era o listă cu persoane ale căror nume se potriveau perfect – în jur de cinci Grace Town autentice. Nu aveam prieteni comuni cu niciuna dintre ele şi una singură locuia în aceeaşi zonă geografică.

M-am apropiat de ecran.

— N-o văd.

— Stai, ce zici de aia?, spuse Lola şi arătă cu degetul.

Am apăsat pe poza de profil a lui Grace Town, cea care locuia în apropiere, o fată îmbrăcată cu o rochie roşie, dată cu ruj roşu şi cu un păr blond, de culoarea mierii, uşor buclat. Zâmbea luminos, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate de râs, aşa încât conturul pronunţat al claviculei i se vedea prin piele. Au trecut câteva momente bune până ca vreunul dintre noi să o recunoască. Pentru că, într-adevăr, *ea* era. Era aceeaşi Grace Town care mă condusese până acasă. Avea aceleaşi buze, aceeaşi formă a chipului.

— Să-mi bag *picioarele*, spuse Murray. Cred că tipii trag la ea ca pescăruşii la promontoriu.

— Traducere: e o fată atrăgătoare, căreia băieţii îi acordă, probabil, multă atenţie, spuse Lola. La fel şi lesbienele, adăugă după o clipă şi se apropie de ecran. Oau! Are stilul ăla al lui Edie Sedgwick. Tipa e bună rău.

Şi chiar aşa era. Pe Facebook, Grace Town era înaltă, suplă şi bronzată, iar braţele şi picioarele ei duceau cu gândul la cuvinte precum *graţie*, *lebădă* şi, *vai, să-mi bag picioarele*. *Probabil că e o poză veche,* m-am gândit, dar nu. Judecând după data la care fusese încărcată, trecuseră în jur de trei luni de când îşi schimbase poza de profil. M-am uitat printre celelalte cinci poze publice de profil, dar toate spuneau aceeaşi poveste. Niciuna nu era mai veche de câteva luni, însă persoana care apărea în ele era foarte diferită de cea pe care o cunoscusem eu. Părul ei era mult mai lung, îi ajungea la talie şi-i cădea în bucle discrete, curate. Erau poze cu ea la plajă, poze cu ea machiată,

poze în care afişa un zâmbet incredibil de luminos, aşa cum au fotomodelele când sunt superentuziasmate de regimul cu salată. Nu se vedeau niciun baston, niciun cearcăn sub ochi, nimic din toate straturile de haine bărbăteşti.

Oare ce păţise în ultimele trei luni, ce-o distrusese, de s-a schimbat atât de mult?

Sadie ne-a chemat sus, să-l ajutăm pe tata să pregătească masa înainte să se-ntoarcă mama de la galeria de artă din oraş, unde era custode. („Slavă Domnului. Mai că aş mesteca picioarele unui vultur de mică altitudine”, spuse Murray.) Câteva ore am uitat cu toţii de misterioasa Grace Town, am mâncat, am spălat vasele şi ne-am uitat împreună pe Netflix, după cum ne era obiceiul săptămânal de joi seara. Abia după ce mi-am luat la revedere de la prieteni şi m-am întors în demisol, unde-am observat ecranul bietului iMac, care încă şuiera pornit, m-am gândit din nou la ea, dar odată cu primul gând mi s-a pus pata.

În acea seară nu m-am spălat pe dinţi. N-am făcut duş, nu m-am schimbat de hainele de şcoală şi nu mi-am luat la revedere de la Sadie şi Ryan, când au plecat în cele din urmă, pe la miezul nopţii. În schimb, am rămas la demisol şi mi-am petrecut restul serii ascultând toate piesele pe care le aveau the Strokes pe Spotify.

You say you wanna stay by my side, îngâna Julian Casablancas. *Darlin’, your head’s not right.*

Dac-aş fi fost mai în vârstă ori mai înţelept sau dac-aş fi fost mai atent la emoţiile dramatice specifice adolescenţilor pe care mi le-au descris semenii mei când s-au îndrăgostit prima oară, poate ca nu aş fi diagnosticat greşit senzaţia de strânsoare arzătoare din piept şi nu aş fi gândit că e vorba despre o indigestie provocată de cele patru bucăţi chimichanga cu pui prăjit prea tare, ci aş fi recunoscut adevărul: era vorba despre o afecţiune mult mai gravă şi mult mai dureroasă.

În acea noapte am visat-o întâia oară pe Grace Town.

Capitolul 5

Dimineaţa următoare, când am bătut la uşa deschisă a biroului lui Hink, el îmi zâmbi şi mă invită înăuntru.

— Bine ai făcut că ai convins-o pe Town să primească postul, Henry, spuse el. A fost un gest foarte drăguţ din partea ta. A trecut prin multe, sărmana.

— Cum adică a acceptat? am spus eu.

— A venit acum o jumătate de oră şi mi-a spus că ai convins-o să se răzgândească. Nu ştiu ce i-ai zis, dar a avut efect.

Am ridicat din sprâncene.

— A spus că *eu* am făcut-o să se răzgândească?

— Ar trebui să începeţi cât de curând să plănuiţi prima voastră ediţie. Pare că mai e mult până-n decembrie, dar veţi vedea cât de repede trece timpul. La cursul de engleză de ieri am băgat frica de Dumnezeu în câţiva elevi de-a unsprezecea, aşa că ai face bine să-ţi iei o mână de redactori voluntari să vă ajute. În mare parte, e vorba despre cei care au nevoie de activităţi extracurriculare, care să-i ajute să intre la facultate cu chiu, cu vai, aşa că nu garantez că-ţi vor preda vreun text lizibil, dar trebuie să începem de undeva.

— Cum adică „A trecut prin multe”?

— Ei, ştii tu. A schimbat liceul în ultimul an. E întotdeauna dificil. Oricum, du-te şi instalează-te în birou. Vei găsi pe un bileţel, în faţa calculatorului, datele tale de acces. Town e deja acolo. Şi Leung. Va cunoaşteţi deja, nu?

Hink mă privi aşa cum mă priveau mereu oamenii care ştiau că eram ultimul băiat care-şi lipise buzele de cele ale Lolei Leung, înainte să dispară fără învoire din cercurile speciei masculine.

— Da.

Mi-am dres glasul, în loc să fac ceea ce voiam să fac, anume să spun: *A fost dintotdeauna lesbiană! Nu ştii cum funcţionează biologia umană?*

— Lola e vecină cu mine.

— Vecină. Da, desigur. Deci nu e nevoie să vă fac cunoştinţă.

Du-te şi acomodează-te în birou şi ne vedem la o întâlnire la începutul săptămânii viitoare, să începem lucrul la prima ediţie.

Hink îşi întoarse atenţia la ecranul calculatorului, pe care cine ştie ce făcea (programa întâlniri la fight club? Scria haikuuri{6}?), ca şi cum nu mi-ar fi aruncat în braţe bomba asta de ştire despre Grace.

I-am întors spatele şi m-am dus debusolat până-n micul birou în care lucra echipa de redactare a ziarului elevilor. Era un acvariu. Peretele paralel cu holul era făcut în întregime din sticlă, iar uşa (tot din sticlă) nu se putea încuia, chipurile, pentru a împiedica desfăşurarea partidelor de coit sălbatic adolescentin pe suprafaţa mobilierului, o strategie care eşuase în mod spectaculos în cazul redactorului din anul anterior, care obişnuia să facă frecvent sex cu iubita lui pe canapea. În prezent, petele suspecte care se adunaseră pe tapiserie până la începutul vacanţei de vară erau, slavă Domnului, acoperite cu o pătură.

Lola stătea în faţa Macului desemnat designerului, cu picioarele ridicate pe birou, încălţate în bocanci masivi. Se uita pe site-ul ASOS, cu o acadea în gură. Grace stătea la un birou mic, lipit de peretele din sticlă, ceva mai departe de biroul redactorului-sef. Probabil că biroul fusese adus în grabă, în ultima jumătate de oră, pentru a o primi pe Grace Town, după ce anunţase că s-a răzgândit.

— Hei, am spus eu intrând în cameră.

Când am văzut-o, m-a cuprins un entuziasm ciudat, cu care nu eram obişnuit. Aceste momente în care o priveam erau profund derutante, îmi dădeau acea senzaţie pe care o are cineva când vede o fotografie de pe vremea Războiului Civil sau a marii crize economice căreia i-a fost adăugată culoare şi îşi dă seama, întâia oară, că persoanele ilustrate sunt adevărate. Numai că fenomenul era inversat, pentru că o văzusem pe Grace cea colorată pe Facebook, iar cea de faţă era versiunea sepia – versiunea greu de înţeles –, care-mi apărea înaintea ochilor, cenuşie şi fantomatică.

Grace gesticula din cap în semn de salut, fără să spună nimic.

— Hola, hombre!, spuse Lola, fluturând înspre mine mâna în

care ţinea acadeaua, fără a-şi lua privirea din ecran.

M-am aşezat la biroul redactorului-şef. Am pornit calculatorul care-mi fusese desemnat. Am accesat contul care fusese pregătit pentru mine. Am savurat o clipă sentimentul pentru care mă zbătusem doi ani.

Bucuria mi-a fost subit întreruptă în momentul în care Grace s-a întors cu faţa la mine de pe scaunul ei.

— Nu voi scrie nimic. Asta-i înţelegerea. Niciun editorial. Niciun articol în care-mi exprim părerile. Dacă vrei să iei poziţie pe vreun subiect anume, te descurci de unul singur. Te voi ajuta cu orice altceva, dar nu scriu niciun cuvânt.

I-am aruncat lui La o privire piezişă, dar ea se străduia din răsputeri să pară că ne ignoră conversaţia. Teoria cu blestemul părea din ce în ce mai plauzibilă.

— Nu mă deranjează. De fapt, şi eu sper să nu fie nevoie să scriu mare lucru. Hink a spus că putem găsi câţiva elevi dintr-a unşpea, care s-au oferit voluntari.

— Am vorbit deja cu Hink. Eu voi fi redactor-şef adjunct. Ai muncit ani de zile ca să obţii postul ăsta; corect e ca proiectul să fie al tău.

— OK.

— Bine.

— Atunci, ăă, cred că ar trebui să citeşti politicile şi procedurile noastre, directivele noastre editoriale şi actul constitutiv. Toate se găsesc pe server.

Eu şi Lola le citiserăm cu un an în urmă, când am venit la redacţie ca voluntari.

— Ai primit date de acces?

— Hink mi le-a dat înainte să vii tu.

— Atunci eşti gata de lucru.

— Direct la subiect. Îmi place.

Grace se răsuci pe scaun şi se-ntoarse cu faţa la ecran, deschise serverul, găsi documentele despre care vorbisem şi începu să le citească.

Lola se învârti încet cu scaunul, într-un cerc de 360 de grade, cu ochii mari şi sprâncenele înălţate, dar eu dădui din cap, iar ea oftă şi se întoarse la ASOS.

Nu erau multe de făcut în acea primă dimineaţă, era vorba doar de planificare, aşa că am dat drumul la playlistul meu de pe Spotify, setat pe shuffle. Prima piesă a fost „Hey", de la The Pixies. „Been trying to meet you", cânta Black Francis. Am mărit puţin volumul şi am început să fredonez în ton cu melodia, în timp ce mă uitam în inbox (şi mă gândeam că ar trebui neapărat să revăd filmul *Diavolul se îmbracă de la Prada,* din moment ce acum eram redactor-şef, să fur câteva ponturi), până când am perceput o mişcare discretă cu colţul ochiului. Mi-am înălţat privirea şi am văzut-o pe Grace Town care îşi mişca buzele fredonând în tăcere versurile piesei. „If you go, I will surely die", mima ea distrată, în timp ce parcurgea documentul de 30 de pagini cu politicile şi procedurile ziarului despre subiectele pe care nu aveam voie să le abordăm (fără sex, fără droguri, fără rock'nroll, în general, nimic relevant pentru adolescenţii din viaţa reală etc.).

— Îi ştii pe The Pixies?, am întrebat-o după primul refren.

Grace îşi înălţă ochii şi se-ntoarse cu faţa la mine, dar nu vorbi imediat.

— M-ai cunoscut într-un moment foarte ciudat din viaţa mea{7}, spuse în cele din urmă.

Nu am zis nimic, aşa că şi-a înclinat uşor capul într-o parte şi a spus:

— *Fight Club?!* „Where is My Mind?"{8}

— Ştiu. M-am prins. *Fight Club* e unul dintre filmele mele preferate.

— Şi ale mele.

— Chiar aşa?

— Da. De ce eşti surprins?

— Majoritatea fetelor – am început să spun.

Lola îşi smuci mâna în sus.

— Ai *mare* grijă ce spui în continuare, Henry Page, spuse ea. Nu iese mai nimic bun de pe urma frazelor care încep cu „Majoritatea fetelor"

— E adevărat, fu de acord Grace.

— Ăaă… Bine. *Voiam* să spun că multora – nu majorităţii, dar multora – dintre fetele pe care le cunosc nu le place *Fight*

Club.

— Şi mie-mi place *Fight Club*, misoginule, spuse Lola.

— Majorităţii fetelor nu le plac filmele inteligente? spuse Grace. Sau vrei să zici că fetele cărora *le place Fight Club* sunt fiinţe deosebite şi că, prin urmare, sunt mai bune decât restul sexului feminin?

— Doamne, nu, nu asta ziceam. Fetele din liceul ăsta – probabil că nici nu au văzut *Fight Club* ştii? Nici măcar nu l-au văzut.

— Eu sunt fată şi am văzut *Fight Club*, spuse Lola.

— Vezi? Sută la sută din cele două fete din încăpere au văzut *Fight Club*. Cred că statistica ta cu „majoritatea fetelor" ar trebui reevaluată.

— Mă voi opri din vorbit, am spus eu, ca nu cumva din gura mea să se mai verse din spiritul ăsta patriarhal.

Grace zâmbi larg.

— Te tachinam, Henry.

Trecu un moment de tăcere tensionată – momentele astea aveau să se repete constant în conversaţiile noastre – în care am încercat cu disperare să continui conversaţia dincolo de sfârşitul ei firesc.

— De ce te-ai răzgândit? am spus imediat.

Grace mă privi fix şi îi dispărură ultimele urme de surâs.

— Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă.

În clipa imediat următoare sună clopoţelul de începere a primei ore, iar Grace Town se ridică, îşi strânse lucrurile şi părăsi încăperea, deşi, teoretic, noi nu eram obligaţi să participăm, din moment ce se hotărâse să lucrăm la ziar în perioada asta.

— Ai auzit? am întrebat-o pe La după ce a plecat Grace. Îi plac şi The Pixies, *şi Fight Club*.

— Sunt destul de sigură că şi mie îmi plac The Pixies şi *Fight Club*, băi, coaie.

— Da, dar tu eşti o lesbiană vicleană care fură primele săruturi ale băieţilor şi apoi, după două săptămâni, îşi declară adevărata sexualitate, ştirbindu-le masculinitatea pe vecie.

— Apropo, am uitat să-ţi spun ceva. Madison Carlson m-a

întrebat ieri, la modul serios, cât de prost poţi să săruţi, încât să faci o fată să i se acrească de bărbaţi pentru tot restul vieţii.

— Sper că i-ai explicat politicos că orientarea sexuală e prestabilită şi că erai deja lesbiană în momentul în care m-ai sărutat.

— A, nu, i-am spus că ai un penis strâmb şi că, după ce l-am văzut, n-am mai vrut să văd altele.

— Mersi, frate.

— N-ai pentru ce, spuse Lola.

Se ridică şi ea şi îşi strânse lucrurile. La uşă se opri şi privi în urmă, cu capul aplecat în direcţia în care plecase Grace Town.

— Îmi place de ea, Henry. Are… nu ştiu… ceva deosebit.

Am dat din cap şi nu am spus nimic, dar, din moment ce Lola era cea mai bună prietenă a mea şi ne ştiam de-o viaţă, îmi zâmbi. Pentru că, deşi nu am zis nimic, deşi nu i-am explicat în cuvinte, şi-a dat seama cu precizie ce înseamnă gestul meu: *Şi mie îmi place de ea.*

Capitolul 6

În acea după-amiază, după ultima oră, când a sunat clopoţelul, am ieşit din clasă şi, în timp ce-mi băgăm cărţile-n geantă, aproape că m-am izbit de Grace Town. Abia ulterior mi-am dat seama că probabil o întrebase pe Lola unde e dulapul meu. Eu cu siguranţă nu-i spusesem şi n-o mai văzusem vorbind cu altcineva în afară de domnul Hink, care nu ştia nici el.

— Henry, spuse ea.

— Bună, am spus eu lent.

— Vrei să te duc până acasă?

— Bine.

— Trebuie să conduci tot tu însă.

— Ăăă… de ce nu?

Grace se întoarse fără cuvinte şi porni de-a lungul coridorului, fără să se uite să vadă dacă o urmez (bineînţeles c-o urmam). Odată ce am ajuns la terenul de fotbal, a grăbit pasul, motiv pentru care se vedea mai clar că şchioapătă, cu mişcări oarecum sălbatice. Era un stil de a merge pe care îl puteam descrie precis comparându-l doar cu mersul lui Ochi-Nebun Moody{9}. Alergam câte puţin la fiecare cinci paşi, să menţin distanţa. La marginea liceului, m-am uitat peste umăr, la Lola şi la Murray, care aşteptau la rând să prindă autobuzul spre casa mea (ca de obicei). Le-am făcut cu mâna. Amândoi au ridicat braţul drept şi au salutat sincronic, milităreşte. Grace Town, slavă Domnului, nu i-a văzut.

Mergând pe stradă, liniştea era întreruptă doar de câte o maşină care trecea din când în când pe lângă noi şi de pocnitul pe care-l făcea constant bastonul lui Grace când lovea trotuarul, până când, în cele din urmă, a vorbit.

— Deci care-i povestea ta, Henry Page?, spuse ea.

Am simţit din nou un fel de furie mocnită, o furie pe care n-o înţelegeam. Parcă aş fi dezamăgit-o cu ceva.

— Dă-mi toate detaliile sângeroase.

— Eu, ăăă… Ei, bine…

Am simţit că mă cuprinde un fel de trac.

— Îmi plac Piña Colada şi mersul prin ploaie{10}, am spus cu o voce slabă.

— Nu ţi se pare ciudat că, atunci când cineva îţi cere să te descrii pe tine însuţi, nu iese nimic? Ar trebui să fie cel mai uşor subiect de conversaţie din lume – doar *eşti* persoana în discuţie –, dar nu e.

— Da. Cam aşa e. De parcă ai întreba pe cineva „Cum a fost în Europa?", după ce persoana respectivă a petrecut trei luni acolo, nu crezi? Sunt prea multe de zis.

— Adevărat. Ce-ai zice de-o întrebare mai precisă? Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

— Bine.

— E o întrebare extrem de intimă, deci nu te simţi obligat să răspunzi, dacă nu vrei.

— Ăă… bine, am spus eu, pregătindu-mă psihic pentru eventuale întrebări legate de orientarea mea sexuală sau de predilecţia mea nefirească faţă de haina neagră a tatălui meu, pe care o purtam chiar şi când era foarte cald. De fiecare dată când întâlneam străini, astea două păreau să fie direcţiile preferate de interogare.

— Care e culoarea ta preferată?

Nu la asta mă aşteptam.

— Ăă…

Niciodată n-am avut aşa ceva. Sau poate că aveam prea multe încât să le pot înşirui. Din punctul meu de vedere, toate culorile au fost create egale între ele.

— Nu-mi place să discriminez culorile. A ta care e?

— Culoarea albastră a rochiei lui Alice din Ţara Minunilor.

— Atunci, albastrul cerului?

— Nu, nici *gând.* Detest albastrul cerului şi bleul de bebeluşi şi albastrul de nu-mă-uita, dar albastrul rochiei lui Alice din Ţara Minunilor e perfect.

— Asta e denumirea tehnică a nuanţei deci? Asta scrie pe roata culorilor?

— Ei, probabil că s-ar putea numi şi albastrul maşinilor din epoca anilor 1950, dar e mai simplu cu Alice. Dacă nu se poate altfel, accept şi albastrul de albăstrea.

— Te-ai gândit mult la problema asta.

— Vreau să am răspunsurile pregătite când lumea-mi pune întrebări despre mine. Adică, dacă eu nu ştiu cine sunt, la ce să mă aştept din partea celorlalţi?

M-am chinuit să scot măcar o idee din abisul întunecat în care se transforma mintea mea când mă aflam în apropierea lui Grace Town, la o distanţă mai mică de trei metri.

— Verde. Culoarea mea preferată e verdele.

— Cât de anost.

— Fie. Acel verde uşor şters, de culoarea acidului, pe care-l capătă ochii surorii mele când stă în soare. Ochii nepotului meu sunt exact de aceeaşi culoare. Cred că aia e culoarea mea preferată.

— E mai bine.

Un zvâcnet.

— Nu mă mai întrebi nimic?

— Nu, nu cred.

— A fost cel mai ciudat joc cu ghicitori{11} pe care l-am jucat vreodată.

— Nu a fost un joc cu mai multe ghicitori. Am vrut să-ţi pun o singură întrebare.

Când am ajuns la casa lui Grace, am urmat aceiaşi paşi ca-n ziua precedentă. Am aşteptat afară, pe gazon, în timp ce ea a intrat şi şi-a luat cheile. I-am condus maşina până la mine acasă, ne-am luat la revedere, iar ea a luat-o sub ochii mei în direcţia greşită, de-a lungul unei străzi care nu ducea nicăieri. Imediat ce am intrat pe uşă m-am înfuriat pe mine însumi pentru că n-am invitat-o înăuntru. Imediat ce am coborât scările până la demisol mi-am amintit de ce nu ar fi fost o idee bună.

— Ei bine, să sapi un şanţ şi să mă-ngropi în el, spuse Murray, lovindu-mă pe spate la baza scărilor, dacă nu ţi-ai găsit un nou tovarăş.

— M-a adus până acasă doar, am spus eu.

— Doamne Sfinte, spuse Lola, în timp ce mi-am dat jos ghiozdanul şi m-am aşezat greoi pe canapea. Fii sigur că e ceva la mijloc, Page.

Murray îmi sări în poală şi-mi strivi picioarele cu absurda lui masă musculară, îşi trecu braţul pe după gâtul meu şi-şi apăsă fruntea de fruntea mea.

— Sigur nu se petrece nimic? Pentru că se prea poate ca noi să vă fi privit prin fereastra asta soioasă de la demisol în timp ce vă uitaţi adânc unul în ochii celuilalt.

— Băi, calmaţi-vă odată, am spus eu, încercând fără succes să-l desprind pe Murray. E o ciudată în toată regula. Cred că e singuratică şi că nu şi-a făcut încă niciun prieten, aşa că s-a agăţat de mine, pentru că m-am purtat frumos cu ea.

— Dar nu te-ai purtat frumos cu ea, spuse La şi se încruntă. Ai fugărit-o pe suprafaţa terenului de sport şi i-ai strigat obscenităţi.

— Asta da exagerare.

— A fermecat-o cu spiritul lui pătimaş, spuse Muz, iar părul îi sălta în timp ce-şi apăsa pumnii în pieptul meu. Cu setea lui acerbă de viaţă.

— Nu am *fermecat-o*. Nici nu cred că mă place în mod special. Mereu se uită la mine de parc-aş fi supărat-o cu ceva. E foarte derutant.

— Invit-o să petrecem timpul împreună luni după-amiază, după ore, spuse Lola, mângâindu-şi bărbia. Adu-o aici, în bârlogul leilor. Lasă-ne pe *noi* să hotărâm cum stă treaba.

— Doar dacă Murray promite să nu facă căcaturi din astea.

Muz îşi freca acum părul de faţa, pieptul şi braţele mele.

— N-ai putea… Bă, Murray. Gata, jos!

— Îmi marchez teritoriul!, explică el. Nu vreau să te pierd!

O privii pe Lola.

— De-asta nu am eu iubită.

La clătină din cap.

— Nu de asta, îţi garantez.

Aşa că m-am lăsat moale şi l-am lăsat pe Murray să mă miruiască cu coama lui unsuroasă, convins în sinea mea că, dacă Grace ar fi văzut vreodată ce chestii ciudate se petrec în camera asta, ar fi luat-o la sănătoasa.

Iar ăsta părea un motiv bun să nu o invit aici *niciodată*.

Mai pe seară, după ce a plecat norodul, am deschis pagina de Facebook a lui Grace Town, pe iMac, şi am rămas cu săgeata mouse-ului aţintită asupra butonului de adăugare la prieteni timp de vreo zece minute, până când, în cele din urmă, am închis ochii şi am apăsat. Inima îmi zvâcnea violent văzând înştiinţarea de trimitere a cererii de prietenie, dar nu a trebuit să aştept decât câteva secunde şi am primit răspuns. *Grace Town a acceptat cererea ta de prietenie. Scrie pe pagina ei.*

Fireşte, i-am cercetat pagina, dar toate datele, mai puţin acele puţine poze de profil vizibile publicului, fuseseră şterse. Nicio actualizare. Niciun check-in. Niciun eveniment. Nicio poză cu tag. Lăsând la o parte cei 2.879 de prieteni (cum poate cineva să cunoască atât de mulţi oameni?!), Grace Town era aproape o fantomă.

După ce Grace plecase din birou în acea dimineaţa, am început să trimit e-mailuri firmelor de PR din oraş, să văd dacă vreuna ar permite scriitorilor voluntari de căcat ai ziarului *Westland Post,* după cum a fost denumit la înfiinţarea sa. În anii 1980, să intervieveze câteva dintre trupele muzicale de căcat pe care le reprezentau. Părea un motiv suficient de bun încât să încep o conversaţie cu ea.

HENRY PAGE
M-am gândit să te anunţ că am programat un interviu cu Răzbunarea Capsatorului de Plastic săptămâna viitoare

GRACE TOWN
Cât de palpitant. Mereu am fost nerăbdătoare să aflu marile gânduri ale obiectelor de birotică răzbunătoare. Când?

Miercuri dimineaţă. Câţiva dintre voluntarii noştri dintr-a unşpea vor ieşi din producţie în curând,

probabil. Anticipez că îşi vor oferi ajutorul fix două persoane analfabete şi pisica fioroasă care trăieşte în tavanul de deasupra biroului directoarei Valentine. Să vedem dacă e vreunul dintre ei în stare de ceva.

Perfect. Adună câţiva aghiotanţi. Dă-le comandă să ne îndeplinească dorinţele. (Eu pun pariu că reuşeşte pisica.)

Îmi place la nebunie că vom avea aghiotanţi.

Oare aşa se simte şi Kim Jonj-un?

Totul face parte din procesul de spălare a creierelor.

Ne facem o armată.

Mai întâi. Liceul Westland… apoi, lumea întreagă.

Beţi din Kool-Aid, slugile mele! E delicios!

Da.

Şi ce mai faci? Te-ai acomodat?

Se poartă frumos lumea?

Te-a întristat faptul că ai plecat de la East River sau ai sentimente

amestecate?

Majoritatea prietenilor mei absolviseră deja. De asta a fost mai uşor să plec, dar, oricum, îmi e dor de locul ăla.

Copiii de la East River au, într-adevăr, o reputaţie de petrecăreţi. Nu au fost arestaţi anul trecut câţiva dintre elevii din ultimul an, pentru că au construit şi au condus o masă de picnic motorizată pe terenul liceului?

Nu-mi place să spun asta, dar… #YOLO

Te iert de data asta, dar e ultima oară.

Nu mai spun niciodată. Jur.

Prea bine. Mă bucur că am ajuns la o înţelegere.

renunţă la ideea de a scrie un articol tipic YOLO

Dacă nu ai nimic împotrivă să te semnezi pe aşa ceva, n-ai decât.

Nu, nu. E mai bine aşa.

Aşa s-a încheiat conversaţia. Grace a mai stat online încă o oră, dar nu am ştiut ce să-i mai spun, aşa că am lăsat lucrurile aşa.

Existau, desigur, anumite metode de a afla informaţii despre lumea de la alte licee, în caz de nevoie. În special Madison Carlson părea să conducă o operaţiune de schimb de bunuri şi informaţii între licee, atât de întinsă şi de complexă încât se putea compara cu Drumul Mătăsii. Iubitul lui Madison era elev la East River, fapt ce, se pare, îi asigura o uşurinţă de acces nelimitat la vieţile elitelor de la acel liceu (mi-am propus s-o întreb dacă nu vrea să scrie o rubrică în stil *Gossip Girl* pentru ziar). Dar Madison Carlson a dat, Madison Carlson a luat. Nu era nevoie decât să strecor o întrebare inocentă despre trecutul lui Grace Town şi într-o zi s-ar fi răspândit în tot liceul zvonul că poate, puţin, aşa, îmi cam plăcea de ea.

Deocamdată, Grace Town trebuia să rămână un mister.

Capitolul 7

Luni după-amiază, după ultimul clopoţel, Grace aştepta deja în dreptul dulapului meu. Nu cred că voi afla niciodată cum reuşea să scape mai devreme atât de frecvent de la ultima oră, dar din acea zi încolo, de fiecare dată când ieşeam de la ore, o găseam acolo.

— Vrei să te duc eu? m-a întrebat ea, iar expresia chipului şi tonul vocii dezvăluiau că (în mod derutant?) nu se bucura că dă cu ochii de mine, ca şi cum ar fi sperat că astăzi nu îmi voi face apariţia.

— Sigur, am spus eu cu prudenţă.

Astfel a început ritualul care avea să ne contureze relaţia. Mergeam împreună până la ea acasă, iar Grace se răstea la maşinile care claxonau să ne dăm din drum. Mă punea să aştept pe gazonul lăsat în paragină din faţa casei în timp ce intra să ia cheile. Le găsea, mi le-arunca şi mă punea să conduc eu însumi până acasă. În maşină, ori privea înainte înmărmurită, fără să spună nimic, ori îmi punea întrebări de genul:

— Care e cântecul tău preferat?

Iar eu spuneam lucruri de genul:

— De ce îmi e atât de greu să răspund la întrebările astea?

Iar ea spunea lucruri de genul:

— Pentru că-n clipa de faţă te chinui să găseşti o piesă interesantă, dar care-i apreciată şi de ceilalţi. Adică o piesă veche de cel puţin 20 de ani, în principiu, pentru că orice muzică mai recentă e considerată gunoi pop.

— Păi, din moment ce-acum ştiu că mă judeci, n-am să mai pot alege nimic.

— Aşa ajungi să-i cunoşti pe cei de lângă tine. Îi judeci.

— Deci tu chiar mă *judeci* în clipa asta?

— Întotdeauna. Uite, spune-mi o piesă care-ţi inspiră ceva.

— Bine. „Someday”, de la The Strokes, am spus eu, amintindu-mi de noaptea aia, în care am adormit cu muzica trupei preferate a lui Grace.

— Riscantă alegere. Categoric nu a împlinit încă 20 de ani,

dar e destul de indie, aşa că poate o scoţi la capăt.

— A ta care e? „Stairway to Heaven”? „Smells Like Teen Spirit”? Sau probabil ceva la fel de interesant şi prestigios?

— „She Will Be Loved”, a lui Maroon 5.

— Nu… mă aşteptam la asta.

— Ce să fac? De fiecare dată când o ascult, îmi aminteşte de clipele mele de fericire.

Câh! Dacă ăsta era după ea un cântec vesel, oare ce ascultă când e tristă? Marşuri funebre?

— Unde o asculţi? O mai *difuzează* măcar la radio? Mai *ascultă* măcar cineva radioul?

— Ha-ha.

— Deci nu e vorba despre o piesă de la The Strokes?

— Cum adică?

— The Strokes? Aveam impresia că-ţi plac şi ţie.

Grace mă privea în continuare încruntată, de parcă nu pricepea ce zic.

— Ai imagini imprimate pe maşină. Pe breloc. Ai o imagine şi pe ecranul telefonului.

— A, da. The Strokes. Da. Am avut un prieten care ţinea mult la ei. Îi asculta mereu.

— Prietenului tău îi plăceau atât de mult The Strokes încât ţi-ai pus imaginile lor pe maşină?

— E fosta lui maşină, de fapt.

— Şi telefonul?

— Şi telefonul a fost al lui.

— Aha.

Coborând din maşină, mi-a venit deodată să-i spun:

— Vrei să vii înăuntru?

Grace a spus:

— De ce?

Iar eu am spus:

— Ăă… Am putea să… pierdem vremea împreună şi altele? Adică, nu ştiu, dacă vrei.

— După-amiaza mă duc undeva.

— Da. Sigur. Am observat. Bine, atunci ne vedem mâine.

Grace oftă.

— Hai să ne-ntâlnim aici după ce-apune soarele.

— De ce?

— Nu vrei să petrecem timp împreună?

— Ăă, ba da, sigur.

— Atunci hai s-o facem. În seara asta. După ce apune soarele, ne vedem aici. Bine?

— Ai de gând să… nu ştiu… să facem ceva ilegal sau…? Toată povestea cu „după ce apune soarele" pare foarte diabolică.

Grace îmi zâmbi obosită.

— Ne vedem diseară, Henry Page.

Apoi se-ntoarse şi porni şchiopătând de-a lungul străzii, dispărând după colţ.

Nu ştiu de ce, dar nu le-am spus prietenilor de la demisol că urma să mă văd cu Grace în seara aia. Nu era limpede ce se petrece între noi, dar simţeam că-i vorba de ceva foarte subţire, foarte fragil, ceva care nu trebuia discutat sau analizat de mai multe persoane. Pentru că, în adâncul inimii, cred că eram convins că povestea nu avea să aibă nicio finalitate şi nu voiam să am de-a face cu ruşinea inevitabilă care-ar fi căzut pe capul meu, dacă le-aş fi spus prietenilor că aproape, aproape am găsit o fată de care-mi place, şi apoi aş fi aflat că ea nu mă place pe mine. Aşa că m-am prefăcut că nu mă simt bine, ei au plecat cu chiu, cu vai la casele lor, la familiile lor, să mănânce la mesele lor, în loc să stea gratis pe capul meu, ca nişte demoni paraziţi (*parazitari*?), aşa cum făceau de obicei.

După ce-au plecat, a rămas doar să le spun părinţilor.

Îmi dau seama că majoritatea adolescenţilor ar trebui să-şi urască părinţii sau măcar să-i creadă demodaţi sau mai ştiu eu ce, dar eu, unul, am avut mereu prea multă admiraţie pentru mama şi tatăl meu, ca să-i privesc cu ochii ăştia. Părinţii mei au avut una dintre experienţele alea bizare, de dragoste la prima vedere, ca-n filmele Disney din era de dinainte de *Regatul de gheaţă.* S-au cunoscut la KFC (bine, poate că n-a fost *tocmai* ca-n filmele Disney), după ore, când abia începeau anii adolescenţei. Tata, care îmi închipui era un puşti tupeist, a cerut-o pe loc în căsătorie pe mama (i-a oferit o bucată de pui prăjit în loc de

inel de logodnă – *categoric* n-a fost ca-n filmele Disney).

Probabil c-aţi mai citit poveşti de genul ăsta, despre indivizi de modă veche, care se cer în căsătorie la prima întâlnire şi altele. Dar povestea de faţă e adevărată. Şi a mers bine. S-au căsătorit abia după unsprezece ani, dar, începând cu acea zi, niciunul dintre ei nu s-a mai văzut cu altcineva. Au fugit în India de Crăciun, când abia absolviseră facultatea, amândoi îmbrăcaţi în costume de baie şi vopsiţi cu henna. Aveam o poză făcută cu un aparat Polaroid, în care hrăneau elefanţii cu mango. Deci iubirea lor a fost incredibilă. Spune multe lucruri bune despre reţeta secretă a colonelului Sanders.

Dar nu relaţia asta de tip Nicholas Sparks, atât de perfectă, încât ţi se face greaţă, o admiram cel mai mult la ei. Era vorba despre felul lor de-a fi. Am văzut până şi adolescenţi chinuiţi de hormoni, care nu se iubeau cu atâta bucurie cu câtă s-au iubit părinţii mei şi – în loc să-mi vină să vărs din cauza asta, după cum era de aşteptat – eu le-am îndrăgit dragostea.

Au fost hipioţi pe vremea când Suds era copilă, o artistă şi-un tâmplar care locuiau într-un depozit abandonat. Poate pentru ca toate reţinerile lor s-au dizolvat pe parcursul chinuitorului proces de a o aduce pe Sadie la maturitate, faţă de mine au fost mereu foarte înţelegători şi deschişi.

Aşa că, atunci când i-am zis mamei mele, Daphne, când a ajuns acasă de la galerie:

— Mamă, ies în oraş în seara asta şi nu ştiu sigur când mă voi întoarce şi nici unde mă duc. Nu sunt sigur sută la sută, dar e posibil să fiu implicat în activităţi ilegale. E în regulă?

Ea a răspuns doar:

— Pleci într-o aventură deci? Foarte bine. Începusem să-mi fac griji pentru tine. Sadie fusese deja arestată de trei ori la vârsta ta şi uite unde a ajuns.

— Mersi, mamă. Ştiam eu că pot conta pe tine.

— În orice demers, în afară de omucidere şi de folosirea de droguri ilegale, care presupun injecţie.

— A, bun, pentru că m-am tot gândit să te-ntreb dac-ai vrea să investeşti într-o afacere la care lucrez de câteva luni, un laborator ambulant de metamfetamină.

— Desigur, dragul meu. Arată-mi un proiect convingător cu bugetul implicat şi voi arunca o privire la sume. Crezi că vei avea nevoie de-un mijloc de transport cu care să evadezi de urgenţă în urma posibilelor activităţi ilegale din seara asta?

— Încă nu ştiu sigur. Pot să te anunţ mai târziu? Nu cred că stau prea mult. Nu vreau să nu puteţi dormi din cauza mea.

— Dacă nu-ţi răspund, roagă-i şi tu pe cei de la poliţie să te-aducă acasă. Ne vom preface că te pedepsim şi că-ţi interzicem să ieşi din casă o lună de zile.

— Mersi, mamă.

Mă sărută pe frunte.

— Serios acum. Nu încălca nicio lege. Şi sună-mă dacă ai nevoie, bine?

— S-a făcut.

Pe urmă, după-amiaza a trecut mult prea greu şi apoi, în ultimele minute de dinainte de asfinţit, a trecut mult prea repede. Deodată, s-a lăsat întunericul. Am pornit spre uşa de la intrare, strigându-le „La revedere” părinţilor, storcându-mi creierii în căutarea unor replici potrivite cu care să-ncep conversaţia, a unor întrebări pe care să i le pun lui Grace, ca să nu stăm în tăcere. Mereu mă apuca tracul când eram în prezenţa ei, iar creierul meu se transforma într-o groapă pustie, cavernoasă, din care nu puteam să scot vreun gând util nici să mă-mpuşti.

Maşina lui Grace dispăruse din stradă, la fel ca săptămâna trecută, în cele două după-amiezi când mă adusese cu maşina. Am aşteptat lângă cutia poştală, tremurând din cauza vântului neaşteptat de rece al serii. După cinci minute, am surprins o mişcare cu coada ochiului. În capătul străzii, aştepta o siluetă mică şi întunecată, care-mi făcea semn să vin după ea în beznă. Văzând că nu mişc, Grace şi-a accentuat gesturile, mi-a făcut semn să vin spre ea, mişcându-şi tot braţul, în care ţinea bastonul. Mi-am tras fermoarul de la geacă, să mă apăr de frig, şi am alergat uşor până la ea. Apropiindu-mă, am văzut ca era încă îmbrăcată în vestimentaţia ei băieţească obişnuită, cu o geacă de fotbal pe deasupra, care-i era atât de mare încât ar fi putut s-o poarte ca pe-o rochie. Oare condusese până acasă să-şi

ia geaca şi apoi s-a întors pe jos, până aici?

— Ai abonament de autobuz? strigă ea când mă apropiai.

Nu „Salut”. Niciodată „Salut”.

— Nu am la mine, nu, scuze.

— Nu-i nimic. Are grijă mămica de tine şi-ţi plăteşte călătoria.

— Unde mergem?

— Ai să vezi.

— Bine, dar nu ştiu, să nu părăsim statul sau mai ştiu eu ce.

— Ai să vezi.

Apoi, în loc să pornim înapoi pe stradă, Grace se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin iarba înaltă, dincolo de marginea străzii.

— Serios? am spus eu. E un canal încolo. Pentru strângerea apelor pluviale.

— Scurtătură, atât spuse Grace şi înaintă în întuneric.

— Adică, eşti OK cu piciorul? am strigat după ea. (Oare e politicos să *vorbesc* măcar despre faptul c-am *observat* că şchioapătă?) Terenul e foarte accidentat!

— *Scurtătura!*

Grace începu să dea la o parte iarba cu bastonul, ca şi cum ar fi fost o exploratoare care-şi croieşte drum prin junglă. Am urmat-o pe cărarea pe care o lăsa prin vegetaţie, ţinându-mă suficient de aproape cât să pot s-o prind dacă s-ar întâmpla să se-mpiedice, însă – cu toate că şchiopăta mai tare – nu s-a împiedicat.

Am mers zece minute de-a lungul canalului şi am schimbat câteva cuvinte despre ziar, până când am ajuns la drumul principal, lângă o staţie de autobuz. Ne-am aşezat pe bancă şi-am aşteptat în lumina fluorescentă să vină o maşină. Eu mă cam aşteptam s-apară un autobuz Greyhound, cu care să traversăm jumătate din stat, însă autobuzul pe care l-a oprit Grace mergea în oraş. Mi-a plătit călătoria, după cum promisese, şi ne-am aşezat pe locurile pentru persoane cu handicap, despre care Grace a spus că erau (citez) „singurul avantaj pe care-l au handicapaţii”.

Oraşul era spectaculos pe timp de noapte. N-am nimic cu

munţii, pădurile şi râurile cristaline, dar mă farmecă milioanele de lumini arzătoare care aprind oraşul pe întuneric. Poate pentru că-mi amintesc de galaxie.

După ce am coborât din autobuz, Grace m-a dus direct la cel mai apropiat magazin.

— Avem nevoie de gustări, spuse ea. Fac cinste.

— Eşti prea amabilă. Dac-o ţii tot aşa, am s-ajung un bărbat întreţinut.

Eu am luat nişte bomboane M&M şi-o Cola. Grace a ales o pungă de chipsuri cu sare şi oţet (care – ştiu că sună ciudat – i se potriveau de *minune*), o sticlă de Vitaminwater şi-o pâine albă ieftină. Apoi ne-am plimbat. Ne-am plimbat atât de mult, încât am început să cred că tocmai la *asta* se gândea Grace când era vorba de pierdut vremea împreună şi că, de fapt, nu aveam nicio destinaţie anume, însă Grace nu m-a lăsat să-mi mănânc dulciurile, în ciuda rugăminţilor mele insistente.

În cele din urmă s-a oprit în dreptul unui gard înalt din fier, în spatele căruia creştea un rând de tufişuri dese, şi a spus:

— Ta-da!

— E un… gard. Bine, e un gard foarte frumos. Şi-admir calitatea manoperei. Dar e un gard.

— Pe noi ne interesează ce se află în spatele gardului.

— Adică ce anume?

— Mă bucur mult că întrebi. Dincolo de gardul ăsta se află unul dintre cele mai bine ascunse secrete ale oraşului. Ştiai că, înainte să fie construit metroul, prin cartierul de afaceri trecea o cale ferată pentru trenurile cu aburi?

— Nu ştiam, dar acum, că-mi spui, mi se pare logic.

— Dincolo de gard se află ultima gară din oraş pentru trenuri cu aburi. Accesul publicului e interzis de zeci de ani încoace.

— Atunci, ce căutăm aici?

Cu o expresie insondabilă pe chip, Grace lăsă pâinea jos, la picioare, luă bastonul în mâna dreaptă, îl ţinu ca pe-o lance şi-l aruncă peste gard.

— Pardon. Trebuie să mă duc să-l iau, spuse ea.

Apoi îşi propti piciorul sănătos pe gard şi se ridică.

— *Ce faci?* am spus eu.

— Pătrund pe o proprietate privată, evident. Haide!

— Dacă cheamă cineva poliţia?

— Le voi spune că eu te-am atras până aici şi că te-am ademenit să încalci legea.

— Sigur. Cine te-ar crede?

— Haide, Henry. Ai un păr strălucitor şi gropiţe-n obraji, iar eu sunt îmbrăcată ca Aileen Wuornos{12}.

Se opri din căţărat să-şi tragă sufletul.

— Stai liniştit, te vor *crede* poliţiştii. N-ai mai încălcat niciodată legea?

— Am traversat pe roşu de vreo două ori.

— Eşti periculos.

— Şi-am fost implicat în cel puţin trei cazuri de consum ilegal de alcool.

Cu un ultim efort, lăsându-şi în mod dureros greutatea pe piciorul bolnav, Grace încălecă gardul. Se vedea că nu-i prima oară când făcea asta.

— Henry.

— Dar ţin foarte mult să merg la facultate.

— Urcă-te pe gard.

— Ştii, am reuşit să trec prin şapteşpe ani de viaţă fără să am de-a face cu presiunea de grup. Părinţii m-au avertizat în şcoala primară, dar nu mi s-a întâmplat niciodată. Începusem să cred că-i doar o legendă.

— Henry Page. Urcă. Gardul.

— Şi să ştii că denumirea se potriveşte de minune. În clipa de faţă mă simt foarte presat de grup.

— Henry, dă-mi blestemata aia de pâine şi urcă-ţi curul pe gard. Acum!

— Fie!

Am aruncat pâinea, m-am prins cu mâinile de barele de fier şi m-am ridicat cu greu, din moment ce nu-mi mai simţeam picioarele – îmi închipui – pentru că mă păştea un atac de panică.

— Doamne, Doamne, Doamne, am repetat în timp ce mă căţăram.

Grace dispăru de cealaltă parte a tufişurilor.

— Am să fiu arestat. N-am să mai ajung la facultate. Am s-ajung infractor. Părinţii or să mă omoare.

Odată ajuns la vârful barelor de fier, mi-am dat seama că nu era uşor nici de coborât pe cealaltă parte, aşa c-am încălecat cumva tufişurile şi m-am rostogolit. Nu prea a mers bine. Am aterizat greoi pe pământ, mi-am pierdut echilibrul şi-am ajuns în genunchi. Râsul indiferent al lui Grace nu putea fi descris decât drept gâgâit, un fel de cloncănit strident, care i s-ar fi potrivit mai curând unei ciori decât unei fiinţe umane.

— Parc-ai fi un personaj malefic din filmele Disney, am spus eu, m-am ridicat şi m-am şters de pământ, fapt ce a stârnit-o pe Grace şi mai tare.

— Te avertizez, copile! Dacă-mi pierd cumpătul, îţi pierzi capul! Pricepi?! spuse Grace. Felicitări, Henry, ai ajuns pe un teren interzis.

Am privit în jur. În afară de câţiva copaci despuiaţi de frig – sau poate de mult uscaţi –, nu vedeam decât un câmp pustiu.

— Unde-i gara asta misterioasă despre care tot vorbeşti?

Grace arătă cu bastonul şi-o luă înainte.

— Puţin mai la vale.

Şi chiar aşa era. După numai zece secunde de mers, am văzut o clădire mică, iluminată cu lămpi cu sodiu, ascunsă liniştit în beznă.

— Arată ca o criptă.

— Ei bine, chiar e o criptă. Într-un sens filosofic. Toate clădirile vechi devin cavouri imediat ce sunt abandonate. Altare înălţate în cinstea unor vremuri deja trecute.

— Eşti foarte ciudată, Grace Town.

— Ştiu.

— Nu mă deranjează.

— Ştiu.

Când am ajuns la clădire, am dat de-o poartă înaltă, forjată în acelaşi stil complicat ca al gardului.

— Haide, spuse Grace. Deocamdată nu am făcut decât să intrăm pe o proprietate privată. Acum e timpul să intrăm prin efracţie.

— Grace, nu, să fim serioşi, e prea… am spus eu, dar porţile

se dădură în lături la atingerea ei, Grace păşi printre ele, privi înapoi şi-mi făcu cu ochiul.

— Nu mai sunt încuiate de ani de zile.

Am traversat un pasaj scund şi slab luminat şi-am ajuns în celălalt capăt, la un unic peron descoperit, luminat de deasupra de lămpi cu sodiu arse, care creau o atmosferă impresionantă. Mă aşteptam ca gara s-arate mult mai rău. Nu era atât de mult graffiti şi nici nu era năpădită de vegetaţie.

— Ăă, având în vedere că-i o clădire abandonată, arată destul de neabandonată, am spus eu.

Acoperişul era dintr-o serie de arcade înalte, din sticlă mată, podeaua, din plăci de marmură în tablă de şah, iar zidurile erau acoperite cu plăci de culoare gălbuie şi verde-smarald.

— Sigur nu e un platou abandonat după filmarea *Marelui Gatsby* sau ceva de genul? am spus, admirând peisajul, pentru că era cu adevărat fermecător.

— E monument istoric, deci, chiar dacă lumea nu mai are voie aici, primăria oricum încearcă să aibă grijă de el. Haide, încă n-ai văzut cea mai mişto parte.

Grace se aplecă în faţa uşii gării, o bucată de lemn vopsit roşu şi ornamentat, şi începu să descuie lacătul cu o agrafă de păr.

— Bine, acum chiar *e* vorba despre intrare prin efracţie.

— Ce e interesant la monumentele istorice – se auzi un *clic,* iar lacătul se deschise – e faptul că se păstrează toate accesoriile originale. E o joacă de copil să descui un lacăt vechi de o sută de ani.

— Îţi dai seama că-n clipa asta mă cam sperii?

Grace nu mă luă în seamă, porni lanterna telefonului şi păşi în întuneric. M-am luat după ea şi-am trecut printr-un şir de încăperi în beznă, pătrunzând în străfundurile vechii clădiri, până când am ajuns la o scară din fier forjat care cobora în spirală.

— Priveşte-n sus, spuse Grace şi porni în jos pe scări.

Deasupra noastră era un alt acoperiş boltit din sticlă, însă unul dintre geamuri era spart şi prin el se vedeau o puzderie de stele albe. Aşa ceva nu vezi adesea în oraş.

N-am putut să coborâm scările până la capăt, pentru că beciul era inundat. Grace se aşeză pe penultima treaptă, îşi dădu jos pantofii şi-şi vârî picioarele-n apă. Apoi rupse o bucăţică din pâine şi-i făcu vânt. Pâinea pluti la suprafaţă câteva clipe, apoi se auzi un *blap*, iar pâinea dispăru sub apă.

— Ce naiba-i asta? am spus eu urcând două trepte.

— Stai liniştit, sunt doar peşti. Vino aici. Dacă stai perfect nemişcat, vor veni la tine.

Mă simţeam ca-n scena cu compactorul de gunoaie din *Star Wars* dar, dacă tot venisem până aici, hai să fac aşa cum zice. Am coborât scările. Mi-am dat jos pantofii. M-am aşezat lângă ea, atât de aproape, încât hainele noastre se frecau între ele când ne mişcam. Mi-am băgat picioarele în apa rece. Am rămas nemişcat. Nu am scos niciun sunet. O urmării pe Grace, care rupse încă o bucată de pâine şi-o lăsă să plutească lângă picioarele noastre. După câteva minute, apărură peştii – nişte dungi mici, argintii, lungi cam de o palmă. Ni se strecurau printre picioare şi se frecau de glezne cu trupurile lor alunecoase. Grace mai aruncă pâine şi apărură şi mai mulţi peşti, până când toată apa din jurul nostru era colorată într-un argintiu viu.

— Ce tare, am spus eu, dar Grace îmi făcu semn să tac, să nu sperii peştii.

Am tăcut şi am privit peştii. Şi am privit-o pe ea. Şi am încercat să nu mă gândesc la buzele ei catifelate, închipuindu-mi cât de bine-ar fi dacă le-aş săruta.

După ce termină pâinea, Grace se rezemă de trepte şi-şi sprijini capul în mâini, aşa că am făcut şi eu la fel.

— Ai avut vreodată o iubită, Henry? spuse ea.

La întrebarea asta, inima începu să-mi gonească.

— Ăă, nu, nu chiar.

— De ce nu?

— Păi… Ăă… La naiba, chiar nu ştiu cum să vorbesc despre chestiile astea.

— Am remarcat. De ce? Credeam că eşti scriitor.

— Exact. Sunt scriitor. Aş putea să mă duc acasă şi să-ţi scriu o compunere în care să explic de ce nu am avut niciodată o

iubită şi ar ieşi super. Dar… o cam dau în bară dacă e să povestesc fără cuvinte scrise.

— Aşadar, treieri toate gândurile? Le treci pe toate printr-un filtru?

— E-un mod deprimant de a pune problema, dar da. Probabil că aşa fac.

— Păcat. Se pierde prospeţimea, se pierde adevărata ta fire, dacă o strecori toată printr-o sită.

— Cred că ai dreptate. Adică dacă asta urmăreşti: prospeţime. Mi-e dificil să-mi exprim gândurile, fără să le scriu pe hârtie.

— Ce-ar fi să-ncerci?

— Cum să-ncerc?

— Arată-mi varianta nerevizuită a poveştii. De ce n-ai avut niciodată o iubită? Vorbeşte fără să stai pe gânduri.

— Pentru că… sunt atâtea motive. Pentru că am şapteşpe ani. Pentru că nu mă deranjează să fiu singur. De fapt, îmi place. Am fost înconjurat de adolescenţi care-au început şi au încheiat tot felul de relaţii tragice, otrăvitoare, şi de asta nu prea m-a atras niciodată ideea. Vreau să am aceeaşi experienţă ca părinţii mei. O dragoste extraordinară.

— Dar îţi dai seama că pierzi multe chestii foarte faine dacă te hotărăşti să trăieşti aşa, nu? Uneori, n-ai de unde să ştii dinainte dacă urmează să ţi se-ntâmple ceva extraordinar. Se întâmplă fără să te aştepţi.

— Ei, da, aşa e. Adică… cred.

— Dacă îţi dai seama de asta, e bine. Apropo, ţi-a ieşit o primă variantă de text destul de bună. Poţi să te mai gândeşti şi să-mi dai mai târziu răspunsul, sub formă scrisă, dacă vrei.

— Te-anunţ. Poate-ţi trimit o compunere zilele astea.

— Bine, Henry Page, ţi-am pus deja trei întrebări. Numărul magic. E rândul tău să mă întrebi ceva.

— Ce să te întreb?

— Dacă mă întrebi ce să mă întrebi, jocul ăsta nu prea îşi mai are rostul. Întreabă-mă ce vrei să afli.

— Ce-ai păţit la picior?

Grace se întoarse cu faţa la mine. Între noi era un spaţiu de

numai câţiva centimetri. Îi simţeam respiraţia caldă pe buze.

— *Asta* e o întrebare anostă.

— De ce?

— Pentru că răspunsul n-are nicio legătură cu mine, ca fiinţă umană. Eu te-ntreb chestii foarte profunde legate de culoarea ta preferată, de gusturi muzicale şi de viaţa ta de singuratic, iar tu te legi imediat de chestiile fizice, evidente.

— Pot să te-ntreb altceva, dacă vrei.

Grace îşi înălţă privirea la stele.

— Am avut un accident cu maşina acum vreo trei luni. A fost grav. Maşina s-a dat peste cap de şapte ori. Am stat în spital cam o lună, ca să-mi pună tije, grefe şi alte chestii în picior. Timp de-o săptămână, am fost inconştientă, în mare parte, apoi o săptămână am vrut să mor, ca să nu mai simt durerea. Apoi am început să-mi revin. Am învăţat să merg din nou. Am cicatrici proeminente. Nu, nu ţi le arăt. Am clarificat toate nelămuririle?

— Ce nasol.

— Chiar aşa. Dar nimic nu e întâmplător şi bla-bla-bla.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ţi se pare că tot ce se întâmplă are-un rost?

Grace pufni pe nas.

— Priveşte acolo, sus, Henry. Priveşte cerul şi apoi spune-mi sincer că eşti convins că vieţile noastre nu sunt altceva decât şiruri ridicole de întâmplări aleatorii. Un nor de praf şi gaz ne-a format planeta, o reacţie chimică a creat viaţa, apoi strămoşii noştri din peşteri au trăit cât au trăit, şi-au tras-o între ei şi apoi au murit în moduri oribile. Universul nu e atât de magic pe cât le place oamenilor să creadă. E de o frumuseţe chinuitoare, dar nu e deloc vorba de magie, ci doar de ştiinţă.

Am privit în continuare stelele, gândindu-mă la oamenii cavernelor, care făceau sex.

— De fapt, cum ai găsit locul ăsta?

Grace se ridică puţin, îşi deschise punga de chipsuri şi începu să mănânce.

— M-a adus un prieten acum mulţi ani, pe vremea când eram copii. Eram amândoi puşi mereu pe năzbâtii şi ne plăcea

să venim aici, ne credeam mari rebeli. Veneam tot timpul aici şi vorbeam ore-n şir. Acum vin aici de fiecare dată când vreau să-mi amintesc de faptul că sunt neînsemnată la scara imensă a universului.

— Cred că te distrezi de minune.

— Spaţiul cosmic e cel mai bun remediu pe care-l ştiu pentru momentele de tristeţe.

— Senzaţia că eşti neînsemnată nu e tocmai un leac bun pentru nefericire.

— Ba să ştii că e. Când privesc cerul nopţii, îmi amintesc că nu sunt altceva decât cenuşa rămasă de pe urma unor stele de mult dispărute. Fiinţa umană e-o grămadă de atomi, care se întâlnesc o vreme, sub o formă ordonată, şi apoi se risipesc. Pe mine mă linişteşte propria-mi nimicnicie.

— Mi se pare că nu eşti pe aceeaşi lungime de undă ca restul umanităţii, Town. Ar trebui să fii îngrozită de nimicnicie, aşa cum suntem şi noi, ceilalţi.

— Cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată de la univers e faptul că vom dispărea cu toţii în uitare.

— Of, fii serioasă. Nimeni nu-şi *doreşte* să fie uitat.

Grace se lăsă din nou pe spate şi privi cerul. Îmi veni în minte versul „Am îndrăgit prea mult stelele încât să mă tem de noapte”{13}. Am simţit mici furnicături pe şira spinării în timp ce o priveam.

— Mie-mi surâde ideea, spuse Grace. Anume că atunci când murim, în ciuda suferinţelor, fricilor şi ruşinii pe care le-am trăit, în ciuda tuturor durerilor şi a frângerii inimii, ni se permite să ne dizolvăm înapoi în nimicnicie. Îmi inspiră curaj gândul că, la capăt de drum, mi se vor şterge toate greşelile. Primim cu toţii câte-o scurtă scânteiere de conştiinţă, cu care putem face ceea ce credem de cuviinţă, după care dăm totul înapoi universului. Nu sunt religioasă, dar până şi eu îmi dau seama că e vorba despre mântuire, la cel mai înalt nivel. Nimicnicia nu e înfricoşătoare; de fapt, nu-mi pot închipui niciun alt fenomen mai apropiat de iertarea autentică a păcatelor.

— Doamne! Nu mă mai mir că Hink te-a pus să lucrezi la

ziar.

— Vezi? Uneori apar lucruri frumoase chiar şi într-un text-ciornă.

— Îmi închipui că scrii chestii incredibile. De ce te-ai lăsat?

— Ei, ştii şi tu. Un motiv banal. Din cauza sindromului de stres posttraumatic, probabil. O poveste plicticoasă, din punct de vedere narativ.

Mi-a venit să-i spun: *Eşti extraordinară cumva – adică, bine, eşti foarte ciudată, dar şi extraordinară*. Însă, în loc de asta, am zis:

— Ce păcate ar putea avea o fată de şapteşpe ani, încât să vrea atât de mult să-i fie iertate?

— Adevărul s-ar putea să te surprindă.

Grace se ridică în capul oaselor, cu un zâmbet mic şi poznaş pe chip.

— Vrei să-ţi spun un secret macabru legat de trecutul meu?

— Doamne, ştiam eu. Ai îngropat pe cineva aici, nu? am spus în timp ce ea se ridica în picioare.

Îmi întinse mâna şi mă trase în sus.

— Cine a fost victima? Un sărman vagabond pe care l-ai ales la întâmplare? Un profesor de la fostul tău liceu? De asta te-ai mutat la noi?

Am pornit încet împreună, în timp ce ea mă ţinea încă de mână, şi am urcat scările în spirală până la jumătate. Aici s-a aplecat să-mi arate ceva scrijelit în metal.

— Cândva am fost vandal.

Grace îşi dădu mâinile la o parte şi-mi descoperi o serie de litere crestate-n metal fără fineţe. Scria *G + D veşnic*.

— Voilà.

— Tu ai scris aici?

— Dap. Când aveam vreo zece ani.

— Grace Town. Nu ştiu ce să mai cred despre tine. De la ce vine *D?*

— Un băiat.

— A fost iubitul tău?

— La vremea respectivă, era mai mult vorba de o simpatie aprinsă.

— Veşnic, zici… Atunci, mai sunteţi împreună?

— Se pare că veşnicia nu durează atât de mult pe cât mi-am închipuit.

Grace îşi plimbă degetele pe suprafaţa literelor, ca într-un fel de transă, ca şi cum ar fi uitat cu totul că eram şi eu de faţă.

— Ar trebui să pornesc spre casă, spuse încet. Mersi că ai stat cu mine. Înainte, veneam aici tot timpul, dar nu e la fel când vin singură.

— Sigur. Oricând. Putem veni aici oricând vrei.

— Ne vedem mâine.

— Eşti bine?

— Da. Doar că… ştii cum e cu amintirile astea vechi. Mama locuieşte în oraş. Mă gândesc să petrec noaptea la ea. Te descurci singur cu autobuzul?

— Vai şi-amar de mine, Grace Town, oare cum am să pot merge singur până acasă?

— Să-nţeleg că te descurci.

Grace o luă din loc, dar după trei paşi se opri şi se întoarse cu faţa la mine.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Henry.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Grace.

Am stat acolo şi-am privit-o în timp ce se îndepărta, iar lumina telefonului ei se vedea din ce în ce mai slab, pe măsură ce o înghiţea întunericul, până când nu a mai rămas nimic din ea, nici măcar un sunet, şi am rămas singur în beznă.

Emoţiile mi se strânseseră nod în stomac. De obicei, ştiam exact ce simt. Fericit, trist, furios, ruşinat: toate se catalogau şi se înregistrau uşor. Dar aici era vorba de ceva nou. Un fel de reţea de gânduri care se ramificau în toate direcţiile, gânduri care nu păreau să aibă vreun sens. Un sentiment imens, mare cât galaxia, atât de mare şi atât de încâlcit, încât sărmana mea minte nu-l putea cuprinde. Ca atunci când afli despre Calea Lactee, ca e compusă din 400 de miliarde de stele, şi te gândeşti *Să-mi bag picioarele, cât de mare e,* însă creieraşul tău uman nu va reuşi niciodată să priceapă cu adevărat cât de mare e, pentru ca noi am fost creaţi la dimensiuni prea mici. Aşa mă simţeam.

Îmi dădeam seama când fetelor le plăcea de mine. Sau măcar

îmi dădeam seama când fetele flirtau cu mine. Grace Town nu flirta. Grace Town nu mă simpatiza. Sau, dacă cumva chiar *flirta* şi mă *simpatiza*, nu eram obişnuit cu modul ei de a-şi exprima sentimentele astea.

În plus, îmi dădeam seama şi când mie îmi plăceau fetele. Am fost obsedat de Abigail Turner (de la grădiniţă) şi de Sophi Zhou (de la şcoala primară). Pasiuni de scurtă durată. În cazul lui Grace era altceva. Nici măcar nu eram perfect sigur ca-mi place cum arată. Nu simţeam niciun fel de dorinţă înflăcărată. Nu voiam să smulg hainele de pe ea şi s-o sărut. Simţeam doar… că ceva mă trage înspre ea. Un fel de gravitaţie. Îmi doream să plutesc pe orbită în jurul ei, să-i fiu în preajmă, aşa cum Pământul se-nvârte în jurul Soarelui.

— Nu fi idiot, Henry, am spus eu, am aprins lanterna de la telefon şi am urcat scările ruginite către cerul nopţii, cu gândul la Icar şi la hybrisul lui, minunându-mă de metafora asta atât de potrivită (de fapt, eram chiar mândru că mi-a venit în minte). Nu te îndrăgosti de fata asta.

Când am ajuns acasă (m-a adus mama, draga de ea), am deschis aplicaţia Notes de pe telefon şi am scris:

> Varianta a doua
> Pentru că n-am mai cunoscut pe nimeni de care
> Să vreau să m-apropii atât de mult.
> În afară de tine.
> Pentru tine, aş putea face o excepţie.

Capitolul 8

— MPDG, spuse Lola, marţi după-amiază, după ore.

Era întinsă pe canapea, cu capul atârnându-i în jos dincolo de margine, cu bocancii pe spătar.

Juca *FIFA* fără chef.

— Are un comportament de MPDG, e clar.

— Ce-nseamnă MPDG? spuse Murray.

— Manie Pixie Dream Girl[14]. Adică îl ia după ea pe Henry, într-o aventură la o staţie de cale ferată abandonată plină de peşti şi începe să-i vorbească despre univers? Oamenii nu fac aşa ceva în lumea reală.

— Ei bine, ea aşa a făcut, am spus eu, şi a fost o experienţă destul de mişto.

— Nu, e de *rău*. MPDG-ele sunt periculoase.

— Stai puţin, cum de trăiesc peştii ăia sub pământ? spuse Murray.

De când adusesem vorba de ei, îşi tot mângâia puful de pe obraji cu o expresie debusolată pe chip. Probabil că se spălase pe cap cu o noapte înainte (un fenomen rar), pentru că părul îi revenise la forma naturală: o coamă de leu care, văzută de aproape, arăta ca vata de zahăr. Îi acoperea o mare parte din faţă şi din umeri, atât de mult, încât a trebuit să-mprumute câteva clame de la La, ca să nu-i între în ochi.

— O fi un fel de ecosistem închis? Cum au ajuns acolo, de fapt?

— Probabil că subsolul gării are legătură cu un fel de sursă de apă din apropiere, spuse Lola. Păsările aterizează pe suprafaţa apei cu icre de peşte prinse de gheare sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că ar putea fi comestibili? Poate ar fi o idee bună să mergem la pescuit. Ce fel de peşti erau acolo, Henry? Păstrăv? Plătică?

— Gaşcă, putem să ne concentrăm la problema de faţă? Îmi pierd minţile.

— De ce? spuse Murray.

— Cred că-mi place de ea.

Nu-mi era uşor să recunosc. Nu-mi stătea în fire. Poate că aveam chef de puţin scandal, din moment ce eram în ultimul an de liceu. Nu un scandal de genul „m-am molipsit de o BTS, de la persoana pe care o iubesc în acelaşi timp cu altcineva, şi am primit împreună porecla Treimea Tricomoniazei", dar, oricum, să fie ceva acolo. Mereu am stat pe tuşă când a venit vorba de dramele adolescentine, mereu am stat şi-am ascultat poveştile Lolei şi ale lui Murray despre iubiri descoperite şi iubiri pierdute, dar nu am participat niciodată.

Era prima oară când îmi doream să mă implic. Era prima oară când, poate, simţeam că cineva merită efortul.

— Măi să fie… spuse Lola.

Muz îşi şterse o lacrimă închipuită din colţul ochiului.

— De când aştept clipa asta fericită. Micul nostru domnişor a ajuns în sfârşit bărbat.

— Ce să fac? am spus eu.

— Ei îi place de tine? Adică e vreo şansă să iasă ceva? spuse Lola.

— Doar m-a dus la iazul ei secret şi mi-a vorbit despre moarte. Poate că din punctul ei de vedere asta înseamnă că e superatrasă de mine?

— Nu neapărat. Dacă *e*, într-adevăr, o MPDG, probabil că duce pe toată lumea acolo.

— Grace nu e un spiriduş maniacal, bine? Dacă ar fi fost, ar fi purtat rochii uşoare şi ar fi avut breton, ar fi mers pe o bicicletă cu baghete în coş şi ar fi zâmbit întruna. Nu e excentrică; e de-a dreptul ciudată. De fapt, s-ar putea să fie deprimată.

— Bine, iubăreţule, nu voiam să te jignesc.

Nu i-am spus lui La ce gândeam de fapt: Grace apăruse la liceu dimineaţa îmbrăcată cu aceleaşi haine din noaptea trecută, cu părul adunat pe cap ca un cuib de păsări, cu cearcăne roşietice în jurul ochilor din cauza unei nopţi nedormite. Fetele care mint când spun că au rude în oraş şi dorm din când în când pe străzi nu prea se încadrează în categoria Manie Pixie Dream Girl.

Murray îşi puse braţul după gâtul meu.

— Uite care e treaba, prietene. E foarte important să nu te grăbeşti. Ai o singură ocazie în povestea asta. Dacă o dai în bară, vei avea ceva probleme. Aşteaptă puţin. Ai cunoscut-o abia acum o săptămână. Gândeşte lucrurile la rece. Urmăreşte-i limbajul nonverbal. Încearcă s-o cunoşti mai bine înainte să sari pe ea, bine?

— E ciudat, dar sunt cele mai înţelepte vorbe pe care le-am auzit vreodată de la tine, spuse Lola.

— Cum se zice pe meleagurile de-acasă, n-are rost să rostogoleşti căcatul la deal pe căldură, cu o furculiţă de cauciuc.

— Astea chiar sunt zicale australiene sau le inventezi tu? am spus eu.

— E vorba de ceva înnăscut, spuse Muz şi zâmbi larg. Ne naştem cu ele-n sânge.

— Şi ce-i cu căcaturile astea cu „După-amiaza mă duc undeva”? spuse Lola. Ce înseamnă asta?

Am ridicat din umeri.

— N-am idee. Coboară din maşină, porneşte de-a lungul străzii şi dispare. După două-trei ore, dispare şi maşina. Nu ştiu dacă se întoarce personal după ea sau dacă o ia altcineva din stradă, habar n-am.

— Ce mizerie de enigmă, spuse Murray.

— Grace Town e o ghicitoare ambalată într-un mister ascuns într-o enigmă, am spus eu.

— Ştii, am *putea* să descifrăm misterul. Bine, ştiu că nu ne comparăm cu Madison Carlson, dar am *putea* să-i dăm o-ncercare.

— Am putea, spuse La, încet. Am putea s-o urmărim. Să vedem unde se duce. Să-i dăm de capăt problemei.

— N-ar fi cam ciudat? Parcă am fi Christian Grey, nu crezi? am întrebat eu.

— Frate, nu e vorba să-i miroşi părul în timp ce doarme. Nu facem decât să mergem cinci minute pe urmele ei şi să vedem unde se duce. Poate că se vede cu *iubitul* ei sau mai ştiu eu ce.

Mi-am dat seama după modul în care Murray a pus accent pe

cuvântul *iubit* că ştia că e suficient să aducă vorba despre posibila existenţă a unei astfel de persoane ca să mă convingă. Ştia el ce ştia.

— Şapteşpe ani fără presiunea asta blestemată a grupului şi apoi, subit, o primesc peste bot de două ori, în două zile. Fie. Să-i dăm drumul cu ciudăţenia.

Muz bătu din palme.

— Deci rămâne stabilit. Mâine după-amiază, după ore, vom sta cu o maşină parcată în dreptul casei tale, gata să-ncepem operaţiunea de filaj.

— Doar că numai eu am permis de conducere, am spus eu, şi ţin neapărat să mă ascund pe jos, în spate. Deci, mai exact, care dintre voi are de gând să stea la volan, deştepţilor?

— Nu-ţi face griji, spuse Lola şi-şi scoase telefonul. Am o idee genială.

— Nu. Pot. Să. Cred că m-am lăsat convinsă, spuse Sadie de la volan, în timp ce eu mă strecuram cu greu la picioarele banchetei din spatele SUV-ului ei.

Lola şi Murray îşi puseseră deja centurile şi erau gata de drum.

— Sunt un cercetător neurolog de 29 de ani şi am ajuns complice pentru golanul de frate-meu, care urmăreşte o fată cu handicap, pe care i s-a pus pata. Când anume s-a dus de râpă viaţa mea?

— Frate, cu ce eşti încălţat, ciubote ţuguiate de rodeo cu pinteni? l-am întrebat pe Murray în timp ce închidea uşa, încercând să găsesc o poziţie comodă la picioarele lui, ceea nu-mi era uşor, din moment ce pantofii lui încercau să-mi sfârtece rinichii.

— Sunt adidaşi, frate, calmează-te. Nu mai juca atâta teatru şi vino lângă mine.

— Niciodată! Trebuie să-mi protejez identitatea. La, n-ai putea să vii şi tu în spate, ca să nu te vadă Grace?

— Am de gând să fiu martor direct la dezastrul ăsta, aşa că lasă, spuse Lola.

M-am tot răsucit într-o parte şi-n alta, dar nu am reuşit să-mi

găsesc o poziţie în care să nu mă simt de parcă cineva mă dezosează.

— Uf, Sadie, porneşte odată!

— Răbdare, John Hinckley Jr.[15] 2.0, urmărim o fată care merge cu un baston, spuse Sadie după care porni maşina şi se depărta încet de trotuar.

M-am resemnat cu gândul că voi sta în poziţia asta incomodă tot drumul şi mi-am odihnit obrazul pe podeaua murdară.

— Jur că n-am de gând să-l împuşc pe preşedinte în viitorul apropiat.

— Spune ce vrei, dar dacă vedem că rezervi bilete de avion cu destinaţia Washington şi că-ncepi să urmăreşti tot felul de filme cu Jodie Foster, fii *sigur* că te denunţăm la NSA, spuse Lola.

— Ce se-ntâmplă? am spus eu, simţind că maşina încetineşte şi se opreşte. O vede cineva?

— Da, e chiar în faţă. Tocmai a cules câteva flori din grădina cuiva. Mama lor de MPDG.

Mai că auzeam cum Lola dă din cap dezaprobator.

— Stai liniştit, nu cred că-i pierdem urma.

— Mai mult îmi fac griji că ne *vede*, nu că scapă de noi.

— Dacă ne prinde poliţia, spunem că Sadie e obsedată de Grace şi că ne-a obligat să venim cu ea, ca să ne poată măcelări pe toţi în cadrul unui fel de ritual satanic.

— Vai, foarte amuzant, spuse Suds. Vă urăsc pe toţi. Sunteţi o gaşcă de ciudaţi mici.

— Cam aşa ceva ar spune un satanist. Intri des în comuniune cu fiara sau e vorba mai mult de o chestie ocazională?

Sadie îi ciufuli părul Lolei. La începu să râdă şi încercă să se apere.

— La naiba, a apucat-o pe-o scurtătură, spuse Murray. Încotro duce străduţa aia?

— În capătul opus e doar cimitirul, spuse Sadie.

Murray mă împunse-n coaste.

— Ştiam eu! Se-nconjoară de oase în fiecare după-amiază? E clar, avem de-a face cu unul dintre romanele alea fantastice de doi bani. Vrea cineva să punem pariu? Oare despre ce o fi

vorba? E vampiroaică? O stafie? Un zombie dintr-ăia moderni, capabili de dragoste?

— Eu zic că-i înger căzut, pe zece dolari, spuse Sadie. Ştiu că-s foarte la modă la ora actuală.

— Eu aş risca puţin. Care-i miza pe sirene, Muz? spuse Lola.

— Sirenele nu-şi fac veacul în cimitire, tembelo.

— Fie. Sirenă-demon venită din iad, care bântuie mlaştina cimitirului, de fiecare dată când e inundaţie. Care-i miza?

— Una la o sută de mii.

— Perfect. Pun şi eu zece la bătaie. Mai că simt gustul bănetului.

— Tu ce părere ai, amorezule? spuse Murray şi privi în jos. Ce crezi că e tovarăşa ta? Vrăjitoare? Extraterestru? Vârcolac?… Koala carnivor?

— Koala ce? spuse Lola.

— E o problemă gravă în Australia. Au năpădit Sidney-ul. Toată lumea umblă cu Vegemite{16} întins pe după urechi, ca să nu fie atacaţi. E tragedie curată câţi tipi şi câte tipe am pierdut pe seama prădării urşilor Koala.

Mi-am înălţat capul de pe podea.

— Nu vreţi să tăceţi cu toţii, vă rog, şi să v-amintiţi că ne aflăm în toiul unei misiuni foarte importante, de urmărire şi adunare de informaţii? Suds, înconjoară, mergi până-n capătul străzii Beauchamp – o ajungem din urmă pe cealaltă parte.

— Ţi-am luat-o-nainte, piciule, spuse Sadie, şi simţii cum se întoarce maşina la 180 de grade şi intrarăm pe strada intitulată – în mod adecvat, dar lipsit de imaginaţie – Drumul Cimitirului.

— Gata, am ajuns, spuse Lola. Dar ce loc mort.

— Da? Aveam impresia că lumea-şi dă duhul să intre aici, spuse Murray.

— Nu ştiu ce să zic, am spus eu. Am auzit că ăştia dinăuntru sunt destul de reci.

— Uite-o, spuse Lola şi mă lovi pe umăr. Henry, ridică-te, e departe de noi, nu ne vede.

Murray mă trase de haină şi, cu chiu, cu vai, am reuşit să mă ridic şi să mă aşez lângă el. Grace se plimba de-a lungul unui şir de pietre de mormânt, puţin mai în faţă, ţinând în mâna stângă

buchetul de flori pestriţe culese de prin grădini. Îşi dăduse jos căciula şi îşi lăsase părul liber, încât i-l sufla vântul, iar lumina după-amiezii se oglindea în el, dându-i culoarea smântânii. Se opri, îşi potrivi un fir de păr după ureche şi îngenunche în faţa unui mormânt care era deja acoperit cu coroane de zeci de flori, aflate în diferite stadii de descompunere. Apoi se întinse cu burta pe iarbă, cu capul pe-un braţ, ridicând picioarele. Chiar şi de la distanţa asta, mi-am dat seama că-şi mişcă buzele – Grace îi vorbea sau poate chiar îi cânta unei persoane ascunse sub pământ.

Am rămas cu toţii înmărmuriţi o vreme, amorţiţi de nemişcarea resimţită de oricine care vede o scenă atât de intimă, care nu-i aparţine. Apoi Sadie clătină din cap şi băgă maşina în viteză.

— Nu trebuia să vedem asta, Henry. Nu aveam dreptul.

Am dat din cap, aprobator.

— Hai acasă, Suds.

Am stat toată după-amiaza la fereastră, am citit dintr-o carte şi-am urmărit cum vine furtuna, aşteptând să descopăr misterul maşinii dispărute. La puţin timp după apus, când cerul se învineţise de fulgere, în dreptul casei, opri încet o maşină. Am văzut pe geam un bărbat scund şi chel, care coborî de pe scaunul din dreapta şi-o luă la fugă prin ploaie până la Hyundaiul lui Grace. Când deschise portiera, privi în sus, văzu că-l urmăresc şi ridică mâna în semn de salut. Făcui şi eu la fel. Bărbatul dădu din cap, intră în maşină, o întoarse şi dispăru în ploaia torenţială. Am urmărit-o până când în întuneric nu se mai văzură decât luminile din spate, precum ochii unui demon.

Capitolul 9

N-aveam cum să-i vorbesc lui Grace despre cimitir fără să mă dau de gol, să recunosc că am urmărit-o, aşa că, fiind o persoană cu capul pe umeri, cu gândirea logică şi sănătoasă din punct de vedere emoţional, m-am hotărât să-ncerc să uit tot ceea ce am văzut. În schimb, am urmat sfatul lui Murray şi-am încercat s-o cunosc mai bine, ceea ce nu era atât de simplu, pentru că Grace Town era probabil cea mai ciudată fiinţă umană de pe Pământ.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, am luat prânzul împreună în fiecare zi, uneori alături de prietenii mei, alteori – când aveam impresia că n-are chef de compania celorlalţi – singuri. Acest nou ritual a început cam aşa cum au început şi drumurile cu maşina: a doua zi după întâmplarea din cimitir, Grace s-a materializat din senin la masa noastră în cantină şi ne-a întrebat dacă poate sta cu noi.

Vampir, comunicară tăcut buzele lui Murray, când Grace se aşeză lângă Lola. I-am dat un şut pe sub masă.

Gândindu-mă la încurajările lui Murray legate de limbajul nonverbal, m-am străduit să fiu atent la atitudinea lui Grace faţă de mine. M-am trezit atras înspre ea – m-am aplecat peste masă, mi-am îndreptat picioarele în direcţia ei. Grace nu a reacţionat în niciun fel. A stat mereu cu spatele drept sau rezemată, cu picioarele încrucişate, departe de mine. De fiecare dată când mă lăsam atras în câmpul ei gravitaţional, după cum îmi arăta propria postură, mă retrăgeam, având grijă să nu dezvălui prea multe.

Procesul editorial se desfăşura în felul următor: în fiecare an erau publicate patru ediţii ale ziarului, câte una la începutul fiecărui trimestru. Ediţia care circula în momentul de faţă fusese publicată la sfârşitul anului trecut, concepută de fostul redactor, Kyle (profanatorul de canapele despre care vorbeam). Ultima ediţie concepută de mine şi de Grace avea să fie publicată în vară, după ce vom fi absolvit amândoi. Avea să fie moştenirea pe care o lăsam proaspeţilor elevi intraţi în ultimul

an.

Pe lângă trecerea în revistă a evenimentelor importante de pe parcursul trimestrului, fiecare ediţie aborda o anumită temă, de obicei o variantă sau alta a uneia dintre următoarele patru teme de o banalitate desăvârşită: „Prietenie!”, „Călătorii!”, „Acceptare!” şi „Armonie!”.

Kyle, care obişnuise să vină la liceu cu o şapcă pe cap şi care atârnase o mască Guy Fawkes în biroul redacţiei, a împins limitele, abordând teme abstracte precum „cercuri”, „roşu” (se făceau referiri frecvente la Taylor Swift), „straniu” şi „depăşit”. Profesorii nu au avut o părere bună despre toate astea. Ei ar fi vrut ca ziarele să nu conţină altceva decât propagandă de tip „anii adolescenţei sunt cei mai frumoşi ani din viaţă”, dusă la extrem. Însă elevii au îndrăgit originalitatea ideilor, pentru că au avut ocazia să citească şi despre alte subiecte, nu doar despre „făurirea unor legături de viaţă” şi „marşul triumfător înspre viitor”. Iar când spun îndrăgit, mă refer la faptul că cel puţin 45% dintre elevi s-au sinchisit să cumpere câte-un exemplar, ceea ce a cam transformat ziarul lui Kyle într-un fenomenal bestseller, având în vedere tendinţa adolescenţilor de a nu da doi bani pe nicio problemă legată de liceu.

Pentru a obţine o Temă Perfectă care să dea de pământ cu moştenirea lăsată de Kyle, trebuia să depunem un mare efort şi să colaborăm îndeaproape. Hink ne-a dat frâu liber în ceea ce priveşte conţinutul („Amândoi sunteţi copii buni; am încredere că veţi respecta normele”, a spus el în prima şi, în acelaşi timp, la ultima noastră şedinţă de planificare, o afirmaţie poate puţin cam nechibzuită), fapt ce ne-a obligat pe mine şi pe Grace să organizăm întâlniri zilnice după ore, în care să încercăm să venim cu idei. La întâlnirile astea, mă mutam cu scaunul lângă biroul ei micuţ şi lucram cot la cot (eu beam Red Bull sau cafea, pentru că aveam acces special la camera de recreere a profesorilor, *ooo, da*, iar ea bea ceai de mentă). Concret, fiecare dintre noi încerca să găsească idei de texte cu care să umplem paginile ziarului, idei care deveneau din ce în ce mai de căcat. „Noi începuturi”? „Ocazia de a o lua de la capăt”? „Cum să-ţi îndeplineşti destinul”? „Veşnic tineri”?

Pe parcursul acelor după-amiezi lungi din primele săptămâni, pe care nu mi le pot aminti clar, m-am tot întrebat dacă Grace avea aceeaşi senzaţie exacerbată asupra propriului trup pe care o observam la mine. Fiecare atingere întâmplătoare, când întindeam mâna după câte ceva, fiecare acces de râsete zgomotoase, după care unul dintre noi ajungea să-şi îndese fruntea în umărul celuilalt. Uneori, Grace provoca aceste atingeri întâmplătoare. Alteori, rămânea stană de piatră, ca o marionetă, iar fiecare mişcare a sa era cu grijă calculată astfel încât să nu ne atingem deloc şi să nu stăm prea aproape unul de celălalt.

De regulă, mă pricepeam să citesc oamenii, însă Grace Town era o anomalie, o zonă întunecată pe radarul meu. Nu-mi place s-o dau pe *Saga Amurg,* dar, brusc, am ajuns să-l înţeleg pe Edward, care fusese atras de o persoană atât de bleagă (nu vreau să spun că Grace era bleagă – avea o minte ageră şi isteaţă şi un simţ al umorului atât de negru, încât l-ar fi putut interpreta pe Batman). Am ajuns să înţeleg de ce era atras dragul de Sclipici de Bella. Cu cât devenea mai greu s-o citesc pe Grace – cu cât o înţelegeam mai puţin –, cu atât mă fermeca mai tare. Simţeam cu disperare nevoia de a pricepe ce anume se petrece în străfundurile întunecate, sucite şi extrem de haioase ale minţii ei.

Uneori, ne purtam de parcă am fi fost vechi prieteni. Alteori îşi punea căştile în urechi şi nu ne spunea nimic nici mie, nici Lolei, ci doar ne saluta când venea momentul să plece. Uneori, nu venea deloc. Eu acceptam şi binele, şi răul, şi mă lăsam atras din ce în ce mult înspre centrul tornadei lui Grace Town.

În timpul Zilelor Bune ale lui Grace, în acele zile în care era deschisă spre comunicare, am reuşit să aflu următoarele informaţii:

- Grace Town obişnuia să alerge pe pistă (adică aşa, pentru că era *distractiv*). Cel puţin făcea asta înainte de accident.
- Grace Town nu bea cafea.
- În timpul liber, Grace Town citea pe Wikipedia articole despre criminali în serie şi avioane prăbuşite.

- Ziua de naştere a lui Grace Town era în weekendul de după Ziua Recunoştinţei.
- Lui Grace Town îi plăceau *Breaking Bad*, *Războiul stelelor* şi *Urzeala tronurilor*, dar nu şi *Star Trek* sau *Doctor Who* (fapt pentru care aproape c-am renunţat la ea, dar nu de tot).

Aveam un singur curs în comun (arte teatrale), pe care eram destul de sigur că urma să-l pice, pentru că nu-şi părăsea niciodată scaunul din fundul încăperii, iar Beady nu-i cerea niciodată să participe. În ciuda faptului că era ultimul an şi că toată lumea o lua razna din cauza admiterii la facultate, a mediilor şi a examenelor, primele câteva săptămâni de cursuri au mers destul de bine. Ştiam că voi obţine nota maximă la materiile profesorilor cu care mai colaborasem (Beady, Hink, profesorul meu de spaniolă, Señor Sanchez), dar pe toţi ceilalţi nu-i cunoşteam şi trebuia să depun un efort considerabil să-i îmbunez pentru a fi sigur că voi primi note cât de cât bune, pentru că majoritatea dintre ei încă aveau ranchiună faţă de numele de familie Page, deşi trecuseră deja mai bine de zece ani.

Şcoala începea în fiecare an la fel. Profesorii care predau la Westland de suficient de mult timp încât s-o fi avut pe sora mea ca elevă aveau mereu aceeaşi reacţie când făceau prezenţa prima oară. Îmi strigau numele. Recunoşteau numele de familie *Page*. Îşi înălţau îngroziţi privirea. Mă vedeau pe mine, vedeau cât de mult semăn cu Sadie, îşi dădeau seama cu certitudine că suntem fraţi. Mama nu a exagerat când a spus că Suds fusese deja arestată de trei ori la vârsta mea, însă la liceu avusese şi mai multe probleme decât cele cu poliţia. Exmatriculată (informal) şi reînmatriculată de cinci ori pentru următoarele abateri (printre altele): vânzarea de ţigări, furtul unei camere de filmat, incendierea unei bucătării – sală pentru cursul de gospodărie (Sadie susţinea în continuare că a fost vorba despre un accident), distilarea cu succes a unor băuturi alcoolice (timp de opt luni) într-un dulăpior din laboratorul de ştiinţe şi, nu în ultimul rând, cultivarea cu succes a unor plante de marijuana (timp de trei ani), în sera departamentului de ştiinţe naturale.

(Probabil că n-ar fi trebuit să mă mire faptul că a devenit om de ştiinţă – doar a petrecut mult timp realizând diverse „proiecte ştiinţifice” în adolescenţă, chiar dacă a fost vorba despre proiecte ilegale.)

De ce anume i-a fost permis de atâtea ori să se întoarcă la cursuri? Pentru că Sadie Page era, din toate punctele de vedere, un geniu. Se pare că cei de la Westland nu au avut suficientă tărie de caracter încât să dea cu piciorul singurei lor ocazii de a avea o absolventă care să câştige Premiul Nobel, indiferent de cât de multe probleme făcea. Directoarea Valentine avea o anumită simpatie faţa de năzdrăvăniile ei mai puţin distrugătoare (circula o legendă conform căreia a luat acasă băutura distilată de Sadie, după ce a fost confiscată, şi că bea în continuare câte-o gură, la sfârşitul fiecărui an academic), iar notele lui Sadie nu erau doar excepţionale, erau pur şi simplu uluitoare. Pe lângă cuvinte precum *dispreţ faţă de norme* şi *pacoste*, pe fişele ei de evaluare erau scrise, de asemenea, descrieri precum *precoce la matematică* şi *tulburător de isteaţă*. Cam asta e. Faptul că făceam parte din familia Page mă asocia unei reputaţii de geniu malefic, cu toate că nu eram nici malefic, nici geniu, aşa că trebuia să mă spetesc ca profesorii să vadă că a) nu sunt un delincvent şi că b) sunt doar puţin deasupra mediei la capitolul inteligenţă.

Până de curând, nu fusesem deloc mulţumit de situaţia asta. Dar acum îmi permitea să justific faptul că petreceam cât mai mult timp studiind, activitate pentru care aveam, bineînţeles, nevoie de compania altora, printre care se număra, bineînţeles, şi Grace. În ultima săptămână din septembrie, mergeam împreună până la McDonald’s aproape în fiecare zi, la ora prânzului, ca să „studiem”, studiu ce consta în mare parte în analize literare caraghioase („Cel mai mult la *Ferma animalelor* îmi place faptul ca nu are deloc înfloriturі din punct de vedere simbolic. E pur şi simplu o poveste despre ura animalelor faţa de oameni”, am spus eu, imitându-l pe Ron Swanson, din serialul *Parks and Rec,* cuvinte care mi-au câştigat râsetele lui Grace şi încă un cap vârât în umăr) şi exerciţii de matematică şi mai caraghioase („Ce ţi-a dat la subiectul şase?”, am spus eu.

Grace s-a uitat în manual. „Violet, pentru că extratereştrii nu poartă pălării.”)

Acele prime săptămâni în care am lucrat la ziar au fost cele mai frumoase. Au avut ceva magic zilele în care am stat toţi trei închişi în acvariul ăla de încăpere. Nu am reuşit să realizăm mare lucru, dar nu era important, pentru că mai erau luni de zile până la termenul de tipărire. Frunzele abia începuseră să-şi schimbe culoarea, iar soarele dădea încă multă căldură la mijlocul zilei, ceea ce însemna că avem timp berechet. Timp berechet pentru ca Tema Perfectă să ne pice-n braţe. Eram siguri că va fi o idee incredibilă şi că vom fi atât de entuziasmaţi de strălucirea ei, încât vom termina ediţia într-un timp foarte scurt. Aşa că i-am încurajat pe scriitorii noştri subalterni (patru elevi s-au oferit până la urmă – un nou record) să se concentreze asupra conţinutului care nu avea neapărat legătură cu tema: interviuri, trecerea în revistă a evenimentelor, paginile cu fotografii. O mare parte a timpului nu lucram deloc, din moment ce – în Zilele Bune ale lui Grace, cel puţin – era mult mai distractiv să pierdem vremea împreună, pur şi simplu.

Ne-am recomandat unul celuilalt o droaie de filmuleţe de pe YouTube. Fetele nu-l mai văzuseră pe Liam Neeson în vizită la Ricky Gervais, pentru a primi sfaturi legate de „comedia de improvizaţie”, însă am urmărit împreună videoclipul, de trei ori chiar, atât de amuzant era. Am făcut schimb de meme-uri. Ne trimiteam Snapchaturi, de zece ori pe zi. Potriveam în conversaţie glume ştiute doar de noi, în modul cel mai firesc. Mă uluia faptul că cineva putea deveni o parte esenţială din viaţa mea atât de repede. Pe la începutul lui octombrie, după numai patru scurte săptămâni de când ne cunoscuserăm, Grace şi cu mine comunicam efectiv într-un limbaj propriu. Dacă era cazul, puteam vorbi folosind numai replici din filme şi GIF-uri. Am adus pe furiş în birou pistoale de jucărie şi am organizat mici războaie înainte şi după ore. Am făcut schimb cu cărţile preferate (a mea: *Drumul* de Cormac McCarthy, a ei: *84, Charing Cross Road* de Helene Hanff) şi fiecare a fost oripilat de faptul că celălalt nu citise o uluitoare operă literară de o asemenea perfecţiune.

Într-o după-amiază, în prima săptămână din octombrie, când Lola a simţit o dărnicie deosebită faţă de cauza mea, a anunţat că are nevoie de mine şi de Grace să pozăm ca modele pentru nişte personaje pe care trebuia să le deseneze pentru ora de arte plastice. Ne-am dus toţi trei pe terenul de fotbal, pustiu în acea seară (Lola avea aparatul de fotografiat atârnat de gât) şi am început să facem o serie de fotografii din ce în ce mai ridicole. Nu au ieşit suficient de dinamice după gustul Lolei – Grace nu-şi putea asuma postura în stil *Dirty Dancing* din cauza piciorului rănit –, dar spre finalul serii, am ajuns cu toţii să ne tăvălim pe jos de râs.

— Îmi eşti dator vândut, spuse Lola în dimineaţa următoare, înainte de cursuri, şi-mi vârî o fotografie la piept, când trecu ţanţoşă pe lângă dulapul meu.

Era o scenă plină de candoare, surprinsă în alb şi negru. Eu aveam ochii închişi şi capul aplecat în faţă, iar pe chip îmi juca un zâmbet discret. Grace era cu braţul pe după gâtul meu, privea fix în aparat şi râdea atât de tare, încât i se încreţise nasul. Nu o mai văzusem niciodată să zâmbească atât de larg. Nu ştiam că era capabilă de aşa ceva.

Am ascuns rapid fotografia în manualul de biologie, fiind sigur că, dacă Grace m-ar fi prins vreodată cu ea, ar fi depus cerere pentru un ordin de restricţie. Dar, când am ajuns la birou în acea după-amiază, ceva era diferit. Au trecut câteva minute bune până să-mi dau seama ce anume se schimbase. În faţa biroului lui Grace, pe geam, era lipit un mic dreptunghi. O fotografie. A trebuit să mă ridic din scaun şi să mă duc până acolo ca să-mi dau seama despre ce era vorba. O fată blondă şi un băiat cu părul negru, surprinşi monocromatic. Ea îl ţinea uşor de bărbie şi îl săruta pe obraz, în timp ce el zâmbea larg. Nu semănau cu noi. Nu semănau cu un puşti lungan şi timid şi cu o fată băieţoasă şi cam slinoasă, care mergea cu un baston. Lola a surprins ceva ce nu mai văzuserăm niciodată la noi.

Eram personaje scoase dintr-un film.

Eram cat se poate de vii.

Şi eram pur şi simplu frumoşi.

— Cred că am nevoie de un pseudonim, i-am spus joi lui Grace, din celălalt capăt al biroului. Nu ştiu ce să zic, am senzaţia că, din moment ce sunt un redactor atât de ocupat şi de important, nu s-ar cădea să semnez cu propriul nume.

De fapt, încă nu reuşisem să realizăm mare lucru. Cei de la Răzbunarea Capsatorului de Plastic fuseseră în sfârşit intervievaţi de un elev dintr-a unsprezecea, de un entuziasm exagerat, Galaxy Nguyen (avusese ocazia să-şi aleagă propriul nume când s-a mutat aici din China, pe vremea când era copil – cât de tare), şi primiserăm câteva articole predate de trei dintre redactorii noştri voluntari (care, în mare parte, abordau subiecte faţă de care aveau o pasiune cam tulburătoare, de exemplu, Magic: The Gathering{17} sau pisici).

Totuşi încă nu era cazul să intrăm în panică.

— Primesc provocarea de a-ţi găsi un *nom de plume*{18} incredibil, spuse Grace şi făcu o mică plecăciune de pe scaun.

Astfel, după vreo cincisprezece minute, am început să compun primul meu articol sub pseudonimul Randy Knupps (negociasem cu Grace să schimbe puţin prima variantă, Randy Nips{19}; chiar dacă Hink era cam naiv, probabil că s-ar fi prins). Dar inima a început să-mi bată accelerat când a spus:

— Vreau să mă bag şi eu în povestea cu pseudonimele. Poate putem face o afacere de familie? Eu voi fi Dusty Knupps, nevasta ta knuppească, iar Lola poate fi Candy Knupps, knuppeasca noastră fiică.

— Ziarul familiei Knupps. Îmi place ideea.

— De fapt, ştii? Cred că sunt pregătită să ducem mai departe relaţia noastră.

— A, da? am spus eu, iar inima-mi bătea atât de tare, încât nu puteam deosebi bătăile între ele.

— Cred că a sosit timpul să-i facem Lolei un mic frate sau o soră. Hai să adoptăm un peştişor.

Aşa că restul zilei l-am petrecut pregătindu-ne pentru sosirea bebeluşului nostru acvatic adoptat. Lola i-a făcut din lut un palat somptuos pentru peşti la cursul de arte plastice, Grace şi cu mine ne-am dus la magazinul de animale şi i-am cumpărat un acvariu şi o plantă acvatică. Am conceput chiar şi un act de

custodie, în care precizam că odrasla noastră peşte, care încă nu avea nume, avea să locuiască la birou, în timpul săptămânii, şi apoi, alternativ, la Grace şi la mine acasă, în weekenduri.

În acea seară, am intrat toţi trei în gara abandonată, iar Grace şi-a folosit abilităţile de îmblânzitoare de peşti (adică le-a dat multă pâine) ca să adune un banc de trupuri argintii la baza scărilor.

— Eu sunt Grace a Casei Town, mama creaturilor acvatice purtătoare de branhii, spuse ea, scufundă plasa pe care o cumpăraserăm de la magazinul de animale şi scoase un peştişor mic şi strălucitor.

— Ce nume să-i punem? am întrebat eu, în timp ce Grace îl muta într-o pungă de plastic plină cu apă de subsol.

— Cred că e mascul, spuse Lola, luând punga de la Grace şi privind cu atenţie peştişorul, care înota leneş în interior. Un mascul splendid şi exotic. Hal să-i spunem Ricky Martin.

— Ricky Martin *Knupps* am corectat-o eu. Nu-ţi înstrăina fratele, La.

În chip tragic, Ricky Martin Knupps nu a supravieţuit în acea noapte. S-a dovedit că lutul din care Lola îi făcuse măreţul palat nu era chiar sănătos pentru peşti şi l-am găsit plutind cu burta în sus a doua zi dimineaţă, după ce părăsise deja de mult timp această lume.

— E vina mea, i-am şoptit lui Grace când îmi arătă micul lui trup neînsufleţit. Eu sunt de vină. Familia mea e blestemată să omoare peşti.

— S-a alăturat lui Toby şi Gloriei, spuse La şi mă atinse pe umăr.

Grace l-a purtat cu ea pe RMK într-o cutie de plastic Tupperware până la ora prânzului, când am oficiat pentru el o slujbă funerară simplă, dar solemnă, sub tribune. Am fredonat cu toţii „Livin' la Vida Loca", în timp ce-i acopeream micul mormânt, care până-n ziua de azi e marcat cu un cârlig de pescuit (o decizie de prost-gust, ştiu).

După ce am curăţat bine acvariul şi am aruncat castelul ucigaş, pe care l-am înlocuit cu alte câteva plante şi cu figurine Ewok pentru apă, l-am adus, în sfârşit, acasă pe copilaşul nostru

mult iubit, Ricky Martin Knupps II, pe care, de asemenea, l-am luat din iazul din staţie.

— Are ochii tăi, spuse Grace în birou, în timp ce-l urmăream cum înota în noul său cămin ferit de toxicitate.

— Are aripioarele şi branhiile tale, am spus eu, iar această atmosferă glumeaţă declanşă în interiorul meu o explozie de adrenalină, aşa că am luat-o de mână, aşa cum ar face doi soţi proaspăt deveniţi părinţi, de parcă ar fi fost un gest perfect firesc.

— Sunteţi ai naibii de ciudaţi, spuse Lola.

— Vei fi un tată bun pentru Ricky Martin Knupps II, spuse Grace cu degetele împletite încă într-ale mele.

În acele clipe, m-am întrebat dacă e posibil ca oamenii să explodeze ca o supernova – aveam senzaţia că atomii mei emiteau o undă de şoc plină de căldură şi lumină, pe măsură ce se scindau unii de alţii.

— Totuşi hai să nu-i spunem niciodată de primul Ricky Martin Knupps, spuse Grace.

După aceea am decis în sinea mea că limbajul nonverbal inconştient era o prostie, că fusese probabil inventat de cine ştie ce psiholog trăsnit, care era deja mort de vreo jumate de secol (la tine fac aluzie, Freud). Grace nu mi-a dat niciodată vreun semn de încredere cum că m-ar plăcea în sensul ăla şi nu m-a mai invitat să petrecem timp împreună singuri, aşa cum se întâmplase în acea noapte, în care am fost la gara abandonată. Însă mă ducea acasă în fiecare zi, după cursuri. Iar în weekend ne scriam mesaje pe telefon încontinuu, chiar dacă nu ne vedeam.

Deci probabil că limbajul nonverbal e o tâmpenie. Nu contează că nu-şi îndrepta în mod inconştient picioarele încrucişate înspre mine; m-a ţinut în mod *conştient* de mână cât am urmărit cum înoată peştişorul în acvariul său şi am rămas aşa mult mai mult decât era nevoie, în timp ce-şi plimba degetul mare înainte şi-napoi pe pielea mea.

Pseudonimele de familie inventate şi animalele adoptate erau lucrurile cu adevărat importante, iar în lumea lui Randy Knupps, Grace era deja soţia mea şi mama frumosului nostru

copil acvatic, Ricky Martin Knupps II.

Capitolul 10

Am decis să apelez la serviciile lui Madison Carlson, superdetectiva/contrabandistă interliceală, într-o zi de marţi, în a doua săptămână din octombrie, după ce Murray nu mai primise niciun semn de la fosta lui iubită de nouă zile consecutive, iar faptul că a cântat „Wonderwall” (foarte prost) la chitară, în faţa casei ei, nu a dus la împăcarea dintre ei, ci la câteva apeluri telefonice făcute la poliţie şi la o urmărire uşor alertă prin suburbii.

Sugar Gandhi, dragostea vieţii lui Murray (care se despărţise de el la finalul clasei a unşpea), era o fată pe numele adevărat Seeta Ganguly, pe care Murray ori îl înţelesese cu totul anapoda, ori refuza pur şi simplu să-l pronunţe. Oricum ar fi fost, se obişnuise să-i spună Sugar Gandhi (eram sigur în proporţie de 99% că era un gest superrasist, însă Sugar Gandhi insistase să-i spunem aşa, după ce a auzit porecla întâia oară, deci *bănuiesc* că era în regulă?) şi ne obişnuiserăm şi noi. Relaţia dintre ei nu a durat mult – cinci luni, în care Murray a învăţat să gătească biryani şi plăcinte samosa şi în care i-a scris periodic: „Eşti o fătucă de soi, pe bune”, pe pagina ei de Facebook.

Din nefericire, după obiceiul relaţiilor adolescentine, marea lor poveste de dragoste nu a dăinuit. Seeta i-a spus lui Murray că părinţii ei îşi doreau ca ea să se vadă cu „un băiat indian bun” (eu am bănuit că era vorba despre o minciună complicată, inspirată din *Driblează ca Beckham,* închipuită pentru a nu-l răni pe Murray).

De atunci încoace, Murray încercase încontinuu să-i recâştige simpatia, însă pentru asta avea nevoie de informaţii din interior. Astfel, intră-n scenă Madison Carlson.

Dintre toate fetele din liceul nostru, Madison era cea mai îngrozitoare, cea mai blondă, cea mai arătoasă, fata care te făcea să te simţi ca ultimul om doar pentru că exista, pentru că fetele ca ea şi tipii ca tine făceau parte din niveluri diferite ale regnului animal. Contul ei de Instagram avea un număr absurd

de urmăritori, iar creatorii de modă îi trimiteau tot timpul chestii gratuite. Se ducea cu avionul la New York în fiecare lună, ca să facă poze pentru reviste de modă şi să se întâlnească cu VIP-uri. Circula un zvon conform căruia Madison câştiga deja mai mulţi bani decât părinţii ei şi că avea să-şi plătească toată taxa de la facultate deodată.

— Ăă, am spus eu, când m-am dus la dulapul ei marţi dimineaţa.

— Bună, spuse Madison şi mă privi pieziş, primire pe care cred că o meritam, având în vedere cu cât tact o salutasem.

— Iisuse, Henry, n-ai să ţi-o tragi niciodată în felul ăsta, spuse Murray, îmi dădu un ghiont să mă dau la o parte, o luă de mână pe Madison şi făcu o plecăciune adâncă. Domnişoară Carlson. Precum un bumerang, revin la dumneata, iar şi iar.

— Ce doreşti? spuse Madison.

— Informaţii. De la East River. Banii nu contează, adică, cu alte cuvinte, avem 8 dolari şi 75 de cenţi puşi laolaltă şi îţi vom face bucuroşi cinste cu un prânz de mari proporţii la ce restaurant fast-food vrei.

— Vreţi *bârfe?* Nu suntem în gimnaziu, Murray. Nu mă mai ocup cu chestiile astea.

— Mads. Amice. Încă te vezi cu nătângul ăla de la East River – ceea ce, apropo, e strigător la cer –, deci ştii şi tu câte ceva. Seeta Ganguly. E în ultimul an acolo. Află care-i treaba cu viaţa ei amoroasă. Răsplata dumitale – Murray strecură ceva în buzunarul blugilor ei – nu va lăsa de dorit.

Madison scoase bucata de hârtie împăturită şi se uită pe ea.

— E un cupon expirat de la Pizza Hut.

— Şi mai am o grămadă.

Murray se apropie şi-i şopti lui Madison la ureche.

— Ne întâlnim mâine după-amiază la dulapul tău. Ştii unde e. A, încă ceva. Dacă începe cineva să pună întrebări – nu am fost aici.

Murray merse cu spatele în mulţime şi încercă să facă unul dintre trucurile alea de dispariţie ale lui Jason Bourne, însă amândoi am văzut că a dat buzna în baia fetelor.

— Nu e amuzant, spuse Madison. Poţi, te rog, să-i spui că nu

e amuzant?

— Regret că a trebuit să fii martoră la aţa ceva.

— Voi întreba de Seeta. Şi spune-i lui Murray că, de fapt, m-am despărţit de Sean acum vreo două luni.

— Sigur. Ăăă şi… ai putea, poate… Grace Town. Murray vrea să ştie de ce a plecat de la East River.

— Da? Murray vrea să ştie?

— Curiozitatea lui e debordantă.

Madison îşi închise dulapul.

— Să văd ce pot face.

După aproximativ 24 de ore (Madison Carlson chiar nu-şi bătea joc când venea vorba de bârfe), ne-am întors la dulapul ei.

— Ai vorbit cu Seeta? spuse Murray. Şi-a găsit iubit? Pe cine trebuie să ucid?

— Când am vorbit cu ea, a spus ceva de un fost iubit australian cu psihoză, pe care tatăl ei a asmuţit poliţia, dar, în afară de asta, nu, Seeta nu are iubit, spuse Madison.

— Treaba merge strună.

— Ai să ajungi la închisoare, Murray. Obsesia ta nu e romantică, e bolnăvicioasă.

— Hei, bătrânul ei a chemat poliţia, nu ea. Mi-a dat mesaj că vrea să vorbim, dar părinţii ei i-au confiscat telefonul.

— Mă rog.

— Şi Grace? am spus eu.

— Las-o în pace, Henry. Ai încredere în mine. Nu vrei să te amesteci în povestea aia.

— Haide, Mads, spuse Murray. Lasă clişeele. Ştii bine că refuzul tău de a divulga informaţii nu va face decât să ne stârnească şi mai tare curiozitatea. Hai să facem să meargă mai repede treaba. Spune odată ce ştii.

— Ştiu doar că familia ei e dată peste cap şi mi s-a mai spus ceva despre un accident de acum câteva luni. Atât ştiu, bine?

— Pentru eforturile tale, spuse Murray şi-i înmână lui Madison încă un cupon de la Pizza Hut.

— Oau, ăsta e chiar valabil.

— Să nu spui că nu-ţi dau niciodată lucruri frumoase.

Madison oftă şi se uită de la cupon la mine, apoi înapoi la cupon.

— În niciun caz să nu te duci la pista de alergare de la East River marţi seara, în jurul orei nouă. Categoric, nu vei vedea nimic acolo.

— Pista de la East River. Nouă seara, marţi. Mersi, am spus eu. Hei, dacă tot suntem aici… ai vrea să scrii pentru ziar? Avem nevoie de ceva de genul unei rubrici *Gossip Girl*.

— Aş prefera să scriu recenzii de film sau ceva de genul ăsta.

— A, da? La ce ai face recenzie?

— Poate la clasicele moderne? *Fight Club, Inception*{20}, *Matrix, Pulp Fiction*. Toate filmele bune.

Am mijit ochii.

— Lola te-a pus să zici lucrurile astea?

— Ce lucruri?

— Ăă… Nu contează. Ar fi super. Nu-i nicio grabă, tipărim abia la începutul lui decembrie. Mersi.

— Da, mersi, frate, spuse Murray.

O bătu uşor pe spate.

— Va urăsc pe amândoi, spuse Madison, însă îl privi pe Murray puţin prea mult şi am avut senzaţia că Madison Carlson nu îl ura – nici pe departe, câtuşi de puţin, deloc.

S-a întâmplat miercuri scara. Primul mesaj personal de la Grace, materializat din senin şi fără legătură cu ziarul, mi-a apărut pe telefon când eram în autobuz, în drum spre casă, venind de la locuinţa lui Murray, pe la miezul nopţii.

GRACETOWN
Cum a fost cu Simba? Şi-a înfruntat demonii şi a salvat situaţia?

Noaptea anterioară fusesem cu Sadie şi cu Ryan să vedem piesa muzicală *The Lion King*. Nu îi spusesem lui Grace decât o dată, în treacăt, cu vreo săptămână înainte. A fost o seară distractivă. După spectacol am făcut poze alături de o statuie a lui Rafiki şi ne-am dus la un local unde se făcea îngheţată cu

azot lichid, undeva în apropierea teatrului, în oraş.

— Uite, Henwee, uite!, a spus Ryan, când doamna i-a dat o cupă de carton cu îngheţată cu mentă mai mare decât capul său. Viaţa e frumoasă, a spus el pe un ton foarte serios, în timp ce-şi studia desertul. Eu şi Sadie aproape că am căzut pe spate de râs.

HENRY PAGE
A fost frumos! Însă au adăugat cântece şi chestii, iar eu gândeam: „Hai, următorul” Apoi Scar a încercat să i-o tragă lui Nala şi asta mi-a cam distrus copilăria.

GRACETOWN
A, oau. Mai bine nu-mi spuneai.

Exact. Şi au schimbat mici detalii. De exemplu, Timon şi Pumba au purtat haine de damă şi au dansat Charleston, în loc de hula. Nu înţeleg de ce l-au schimbat. Iar Zazu nu cântă „I’ve Got a Lovely Bunch of Coconuts”.

E scandalos. Spune-mi, te rog, că Rifiki încă e un dur dat naibii.

Rafiki e încă pe fleek.

Nu pot să cred, Henry.

Să-ţi amintesc de #YOLO?

Bine, Page, ai câştigat runda asta.

Lola mi-a scris mai înainte să mi

spună că e foarte mulţumită de talentul nostru de fotomodele. Merită trecut în CV, cu siguranţă.

Evident.

Mi se pare că am fost chiar decupat dintr-o fotografie şi în locul meu a pus „trei exemplare de Grace”.

Lola are gusturi desăvârşite.

Uneori mă întreb dacă nu cumva sunt şi alte lucruri importante în viaţă, pe lângă faptul ca sunt foarte, foarte, foarte, absurd de frumoasă.

Data viitoare să încercăm Blue Steel[21].

Exact.

se uită la paginaţie

Ce-i ăsta, un ziar pentru furnici?

HA.

Acum oamenii din autobuz îşi închipuie că sunt nebun, pentru că am râs zgomotos.

Nu mă deranjează.

Apropo. Valentine, directoarea, a trecut pe la birou azi după-amiază. Tipa e înspăimântătoare rău. Am fost

nevoit să simulez că am hotărât cu adevărat o temă. I-am zis că nu vrem să spunem nimănui, să o dăm pe spate de surpriză. Trebuie să ne hotărâm cât de curând posibil.

Cât ai stat la birou? Scuze că nu am fost azi la liceu.

Sunt în drum spre casă. La timpul prezent. Am petrecut o mare parte din după-amiază acasă la Murray, unde am redactat unul dintre articolele lui Galaxy despre consistenţa nesatisfăcătoare a fripturii de pui servite la cantină. Cu adevărat, o compunere fascinantă.

Oau! Sună oribil.

Deodată, o înţeleg profund pe Miranda Priestly. (E posibil să fi văzut *Diavolul se îmbracă de la Prada,* săptămâna trecută.)

Cum de a reuşit o singură persoană să redacteze ziarul până acum?

Amfetamine?

Are logică.

Hai să băgăm puţină cocaină şi morfină în ziua în care tipărim.

Din câte am auzit despre Kyle, nu m-ar mira dacă am găsi nişte

chestii de-astea ascunse prin birou.

Sunt sigur că a mai rămas ceva pe acele cărţi de vizită pe care ni le-a dat Hink. Să le lingem puţin?

Nuanţa subtilă de bej. Grosimea elegantă. Dumnezeule, are până şi un filigran![22]

Clasa business. Nu se poate zbura altfel.

În loc să ne-apucăm de droguri de risc, poate am putea deveni alcoolici chinuiţi? Ni s-ar potrivi mai bine, ca scriitori. Cred că ar trebui să-ncepem să bem la birou în fiecare după-amiază. Hai să cumpărăm un minifrigider şi să-l umplem cu bere.

Îl putem ascunde sub biroul Lolei. E scundă. Probabil că nici nu-şi va da seama.

„Nu poţi sta acolo, scuze, acolo stă berea."

„Anul ăsta nu avem designer, pentru că am înlocuit-o cu bere."

#BereaÎntăiOameniiDupă

Sună a campanie guvernamentală.

Hillary Clinton, 2016: Berea întâi,

oamenii după.

Numai lui Hillary i-ar ieşi.

Să ştii că da.
Eu, unul aş vota pentru asta.

La fel şi eu. Oricum, îţi doresc o seară plăcută. Te duc cu maşina mâine după-amiază?

Da, desigur. Ne vedem mâine, puştoaico.

Apoi joi, precum un miracol care se pogoară din ceruri, a venit vestea legată de Petrecere. (Asemănător Primului Război Mondial, a ajuns să fie numită Petrecerea mai târziu, în cursul anului. Înainte să aibă loc efectiv, Petrecerea [adică Primul Război Mondial] a fost cunoscută sub numele de Petrecerea lui Heslin Marele Război.) Petrecerea lui Heslin/ Petrecerea a pornit de la un zvon care a căpătat proporţiile unui subiect de conversaţie la masa de prânz, care a ajuns la stadiul unui eveniment în toată regula, atunci când James Heslin l-a anunţat oficial pe Facebook, după nu mai mult de 24 de ore de la primele speculaţii. Tot anul era invitat, împreună cu jumătate dintre cei de-a unsprezecea (jumătatea atrăgătoare, femeiască, desigur). Noi, cei din ultimul an, în afară de mici confruntări de personalitate care aveau loc din când în când, ne înţelegeam destul de bine în mare. Gaşca noastră era, poate, un fel de anomalie sau poate că filmele cu liceeni erau numai minciuni. În orice caz, ştiu că „sportivii" petreceau uneori timp cu „tocilarii" şi că majoritatea oamenilor se purtau frumos cu majoritatea celorlalţi oameni, în cea mai mare parte a timpului.

Oricum, tot restul zilei s-a vorbit numai despre Petrecere, care urma să aibă loc vineri seară. Şi Lola, şi Murray mergeau, desigur. Până şi iubita lui La, Georgia, venea cu maşina din oraşul vecin. De regulă, eu nu eram pasionat de petreceri, dar asta… Petrecerea asta…

Îmi doream cu disperare să vină şi Grace Town şi-mi doream să stau cu ea toată noaptea şi să-mi bubuie muzica în piept, departe de biroul nostru cu acvariu liniştit şi de maşina lui Grace, care era ca o cameră liniştită de băiat.

Am deschis aplicaţia Notes de pe telefon şi am scris sub a doua variantă:

Varianta a treia

Pentru că nu ştiam că te poţi îndrăgosti de oameni aşa cum te îndrăgosteşti de muzică. La început, melodia nu-ţi spune nimic, e un ritm necunoscut, dar se transformă în curând într-o simfonie gravată pe piele; un imn ce-ţi străbate păienjenişul venelor; o armonie cusută de căptuşeala sufletului.

Capitolul 11

— Mă duc la petrecere, am anunţat-o vineri dimineaţa, înainte de cursuri.

(Dacă stau să mă gândesc, probabil că i-am spus „Petrecerea lui Heslin”, dar nu vreau să mă abat de la subiect.) Grace îşi înălţă privirea din ecran, unde se uita pe Tumblr, ca de obicei.

— Eşti sigur că mergi? spuse ea.

— Sunt sigur că merg, am răspuns.

Mi-am lăsat jos lucrurile, mi-am pornit calculatorul şi am văzut că se-ntoarce la ecranul ei. Ăsta era momentul revelator. Ori îi plăcea cu adevărat de mine, ori nu. Ori avea aceleaşi sentimente faţă de mine, ori nu. Trecu un minut, apoi încă unul şi tocmai când începusem să mă gândesc că va trebui să merg singur la cine ştie de petrecere de căcat – de-acum nu mai aveam de-ales, nu puteam să anunţ că merg la o petrecere şi apoi să nu mă duc –, fără să se uite la mine, Grace spuse:

— Cred că vin şi eu.

Atunci am ştiut. Grace Town, frumoasă, misterioasă, defectă şi cât se poate de *ciudată*, mă plăcea. Limbajul nonverbal schimbător şi faptul că nu flirta cu mine nu mai însemnau nimic, pentru că urma să vină la petrecere, iar petrecerile presupuneau alcool şi încăperi slab luminate şi poate că, după ce va bea câte ceva, se va deschide puţin şi vom putea vorbi despre cimitir şi despre accidentul de maşină şi despre toate celelalte.

Grace nu era cu faţa spre mine, aşa că am urmărit-o fără să clipesc şi am spus: „Super”, pe un ton cât mai firesc cu putinţă.

— Ai de gând să bei? spuse ea.

Nu aveam obiceiul ăsta. Nu se mai întâmplase să mă îmbăt cu adevărat decât o dată, când aveam şaisprezece ani. Murray m-a obligat să beau cu el tequila, ca să testăm teoria cu „o tequila, două tequila, trei tequila, jos”. Pe parcursul după-amiezii, am descoperit că ideea de „o tequila, două tequila, trei tequila, jos” e cât se poate de imprecisă. Mai degrabă e vorba de o tequila, două tequila, trei tequila, vomită totul pe haine,

plânge, în timp ce tatăl tău te bagă sub duş, mai vomită puţin, plânge şi roag-o pe mama ta să-ţi facă „ouă de somon” (ce-or fi alea, nu ştiu), las-o să te pună în pat, hotărăşte să evadezi de sub regimul totalitar al părinţilor tăi, vomită în grădină, în plină operaţiune de evadare, lasă-l pe tatăl tău să te bage înapoi în pat, jos.

Deci procesul nu e atât de curat şi de ordonat pe cât sugerează zicala.

Totuşi am răspuns: „Poate beau şi eu câte ceva”, pentru că intuiam că şi ea va bea şi voiam să facem asta împreună, să o urmăresc pe măsură ce bea alcool şi să observ transformările. Voiam să aflu cum era Grace când se îmbăta. Furioasă? Probabil. Uşuratică? Probabil că nu. Tristă? Aproape sigur.

— Pot să fac eu rost de băutură pentru amândoi, spuse Grace, iar eu am spus din nou: „Super” şi sună clopoţelul, iar Grace îşi strânse lucrurile şi plecă fără niciun cuvânt.

Un singur lucru era cert: după numai cinci săptămâni de când o cunoscusem, Grace Town era o melodie care se repeta la infinit în capul meu.

Toamna venise de-a binelea vineri după-amiază. Lumina soarelui avea un aspect ceţos, fiind colorată de frunzele aurii şi arămii care se cerneau din copaci de fiecare dată când bătea vântul. Totul era pregătit pentru petrecere: băutura, spaţiul (părinţii lui Heslin plecaseră din oraş şi aveau să se întoarcă la sfârşitul weekendului – ăsta da clişeu, dar ce să zic).

A mai rămas doar să le spun părinţilor despre planurile mele. Scena a decurs cam aşa:

Eu: „Tată, în noaptea asta am de gând să consum din nou alcool, în mod ilegal.”

Tata: „Doamne, Henry. Credeam că nu mai apuc ziua asta. Vrei să te duc cu maşina?”

Cineva venise cu ideea strălucită să bem pe terenul de fotbal al liceului înainte să migrăm înspre petrecerea de la Heslin, ca un fel de ritual al maturizării, în cinstea faptului că eram în ultimul an. Când am ajuns eu, pe la vremea apusului, cei de

faţă deja umblau cam ameţiţi, după ce băuseră o jumătate de cadă de punci. Iar prin *cadă* mă refer la o veritabilă cadă de baie, care fusese furată sau cumpărată de undeva şi umplută cu un amestec de votcă ieftină, de vin şi mai ieftin şi de „băutură de fructe” (liceenii nu au bani de suc *adevărat*).

Grace era acolo când am ajuns, stătea cu picioarele încrucişate, rezemată de un copac de pe marginea terenului, cu bastonul în braţe. Avea în faţă două sticle de plastic, una goală şi una pe jumătate plină cu un lichid ciudat, de culoare galben-pastel.

— Henrik, spuse ea când mă văzu.

Nu mai ţin minte când şi de ce anume ne puseserăm unul celuilalt porecle germanice/ruseşti, dar făcuserăm asta şi-mi plăcea la nebunie.

— ‘Nă seara, Grakov, am spus eu.

— Ţi-am procurat un instrument de intoxicare.

Îmi înmână sticla goală de plastic şi făcu semn spre cada de punci, din care Murray bea cu mâinile goale, pentru a oferi unui grup mic de spectatori o demonstraţie cu privire la tehnica corectă şi sigură de a bea dintr-o baltă infestată de crocodili. Când participa la evenimente publice, se străduia să poarte cât mai multe haine „de safari”, ca să semene cu Steve Irwin şi să-i convingă pe cei din jur că e un fel de sălbatic. În seara asta, avea părul prins într-un coc neglijent şi purta la gât un colţ mare. Multe fete păreau foarte plăcut impresionate.

— Deci când ai zis: „Fac eu rost de băutură”, asta însemna, de fapt: „Găsesc eu o sticlă folosită prin găleata de gunoi”? Am senzaţia că am fost trădat.

— *Două* sticle folosite, prietene. Am căutat toată ziua până când am găsit bijuteriile astea. De asemenea, am pus mâna pe asta, spuse ea şi scoase de la piept o ploscă argintie (ce ploscă norocoasă). Aşa că du-te şi ia-ţi ceva de băut.

Punciul deja nu arăta prea bine. În el îşi găsiseră un sfârşit tragic, dar poetic, câteva gângănii, ca să nu mai zic de creanga groasă pe care o băgase Muz în acele străfunduri de un gălbui bolnăvicios, pentru a întruchipa duşmanul său de moarte reptilian. Dar nu-mi păsa. Am scufundat sticla mea goală şi am

aşteptat să dispară bulele. Am luat două înghiţituri mari – aproape o jumătate de sticlă –, apoi am scufundat-o din nou în punci, ca să-i fac plinul. Nu aveam de gând să mă fac mangă ca pentru „ouă de somon", dar voiam ca alcoolul să mă dezmorţească puţin.

În timp ce îi puneam capacul sticlei mele de pileală, Lola veni alergând, alături de iubita ei, Georgia.

— Atinge-mă, Henry Page, spuse Georgia, îmi luă mâna liberă şi şi-o lipi de faţă.

Ăsta era salutul ei obişnuit, fapt ce vă spune cam tot ce era de ştiut despre Georgia McCracken, mai puţin a) faptul că era o fată roşcată, care ţi-ar fi încăput în buzunar, cu o puzderie de pistrui împrăştiaţi pe chip şi b) faptul că păstrase cumva urmele unui accent irlandez, cu toate că nu a locuit niciodată în Irlanda.

— Bună, G, am spus eu, şi am îmbrăţişat-o cu blândeţe, din moment ce era atât de mică încât mă temeam că o îmbrăţişare în toată regula i-ar fi rupt coloana în două. Cum mai e viaţa în oraşul ăla mic?

— Urmăreşte *Oamenii mlaştinii*. Aş spune chiar că e un documentar despre viaţa mea.

— Bleah!

— Va fi o noapte interesantă, spuse Lola şi luă o înghiţitură mare din băutura ei, apoi îmi făcu semn către ceva din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Murray, care îi vorbea şi-i ţinea strâns mâinile unei fete indiene. Fata nu părea deloc impresionată. Sugar Gandhi.

— Băiatul ăsta nu înţelege să se dea bătut.

— La naiba, am spus eu. Să-şi pună cineva alarma să sune când clachează la ora unu. La, mi se pare că e rândul tău să-i fii alături, nu? M-am ocupat eu de el ultima oară.

Lola nu spuse decât: „Futu-i", pentru că ştia că e rândul ei. A luat încă o înghiţitură mare, şi-a împreunat degetele cu ale Georgiei şi a spus:

— Hai să intervenim acum, înainte să înceapă iar cu cântecele de dragoste de la Bollywood.

— De ce? Ce poate fi mai romantic decât puţin rasism? spuse Georgia, în timp ce Lola o trăgea înspre Sugar Gandhi care, în acel moment, se uita urât la *mine,* de parcă aş fi fost eu cumva de vină pentru comportamentul oribil al lui Muz.

Am ridicat din umeri, încercând să arăt că-mi pare rău, şi m-am întors la Grace. Până să mă aşez lângă ea, deja băusem încă un sfert de sticlă de punci şi simţeam căldura ciudată, dar cunoscută a beţiei, care-mi răspândea căldură în trup, de la piept până la coapse.

— Va fi o noapte frumoasă, am spus eu.

M-am rezemat de copac şi mi-am lipit umărul de al ei, cuvintele îmi tremurau pe vârful limbii şi deja îmi simţeam gura prea mică în comparaţie cu restul feţei.

Eram destul de beat când a venit timpul să mergem la Heslin, aşa că nu prea ţin minte cum am ajuns acolo şi cine anume a cărat cada (cu tot cu Murray în ea).

Nici nu ţin minte exact cum am ajuns alături de Grace la o masă în curtea lui Heslin. S-au materializat, cumva, nişte scaune muzicale. Unul s-a ridicat să se ducă la baie, altul s-a ridicat să-şi ia ceva de băut, altul s-a aşezat în locul altcuiva, până când toată lumea îşi schimbase poziţiile, iar Grace Town a ajuns să stea lângă mine. Aproape de mine. Atât de aproape, încât ni se atingeau picioarele. Băuse cel puţin o sticlă jumate de punci şi deja era mai dezinvoltă şi mai afectuoasă ca niciodată. Râdea când lumea spunea glume. Îmi zâmbea. Participa la conversaţie. Chiar şi atunci când nimeni nu spunea nimic şi avea impresia că nimeni nu se uită la ea avea o sclipire în ochi. Stătea cu spatele mai drept. Limbajul nonverbal care îi lipsea când era trează se vedea limpede când era ameţită. Deşi era puţin neîngrijită, era pur şi simplu frumoasă.

Le atrăgea atenţia celor din jur mai mult ca niciodată. Lumea observa cât de frumoasă era. Lumea observa că era *de faţă.* Ştiu că e aiurea să spun asta, dar alcoolul îi dădea viaţă.

Când lucram la ziar, stăteam mereu împreună. Era inevitabil să ne atingem din greşeală în spaţii atât de mici, dar, fiind trează, Grace se retrăgea mereu în urma acestor atingeri. Stătea mereu suficient de aproape încât să ne atingem, apoi se dădea

înapoi. Ca şi cum şi-ar fi dorit să o ating, dar, când se întâmpla, se răzgândea. Însă în seara asta, se purta cu totul altfel. Atingerile întâmplătoare dintre pielea mea şi pielea ei erau din ce în ce mai frecvente, până când, la un moment dat, am început să spun un banc, iar Grace râdea şi-mi zicea: „Opreşte-te, te faci de râs”, şi mi-a pus mâna peste gură, încercând să mă facă să tac, iar eu am început să mă zbat în glumă şi am început să chicotim amândoi. Am ajuns cu mâna în jurul taliei ei, ea a ajuns cu mâna pe genunchiul meu, iar trupurile noastre au ajuns mai apropiate ca niciodată.

— Henry! E cântecul nostru!, spuse ea când începu să cânte un cover după „Someday”.

M-a surprins faptul că a ţinut minte cântecul meu preferat. M-a surprins şi mai mult faptul că i-a spus *cântecul nostru*. Nu cântecul *meu*. Cântecul *nostru*. Grace îşi întrepătrunse degetele cu ale mele, mă trase în sus şi mă conduse până la aglomeratul ring de dans improvizat (adică pe parchetul din camera de zi a lui Heslin). Pe ritmul muzicii, începu să se mişte în modul cel mai străin cu putinţă de Grace pe care o cunoşteam. Nu puteam decât să privesc. Sub luminile aurii ale candelabrului, timpul se contorsiona, se deschise o poartă între lumi şi, deodată, am văzut-o aşa cum fusese înainte să o cunosc, am văzut-o pe fata din pozele ei de pe Facebook.

În ce timp ce dansa, îşi dădu jos bluza de flanelă care îi era prea mare, şi-o legă în jurul taliei şi rămase îmbrăcată doar cu un maiou alb mulat şi blugi. Aşa am văzut ce se ascundea sub toate hainele alea, trupul ei suplu, subţire şi încântător. Umerii, clavicula şi conturul bărbiei aveau un aspect uşor ascuţit, ca şi cum nu ar fi mâncat suficient. Iar ochii ei adumbriţi, obrajii supţi şi părul tocit, pe care şi-l tundea singură, sugerau faptul că va arăta mereu puţin ca o drogată.

Dar cum se mişca… Doamne, cum se mişca! Cum închidea ochii şi îşi muşca buzele, ca şi cum ar fi *simţit* muzica ce-i pulsa în sânge.

— Henrik, nu dansezi, spuse Grace când se uită la mine, mă luă de mână şi mă scutură puţin, de parcă aşa mi-ar fi inspirat cumva simţul ritmului.

Nu prea mă pricepeam la dans, dar eram alături de ea şi eram beat, iar ea era incredibil de frumoasă şi îmi doream atât de mult să o sărut întâia oară pe melodia „cântecului nostru”. Aşa că am tras-o spre mine, iar când ritmurile începură din nou să răsune puternic şi toţi din jurul nostru chiuiră de bucurie, am dansat cu ea.

Grace mă tot atingea, tot căuta ocazii potrivite să-şi plimbe degetele pe pielea mea. Nu era nevoie decât să-mi fac curaj, să mă aplec şi să-mi lipesc buzele de ale ei. Un singur moment de curaj extraordinar.

— Henry! Grace! strigă o voce cunoscută.

După o clipă îşi făcu apariţia Lola, ne luă pe amândoi în braţe şi începu să danseze între noi, alături de Georgia. Să o omor, nu alta. Piesa se termină, începu următoarea şi pornirăm cu toţii să dansăm, să săltăm pe ritmul melodiei, în timp ce eu jeleam ocazia pierdută.

După trei piese, Grace mă luă de mână.

— Vreau să beau ceva, spuse ea.

— Venim şi noi, spuse Lola.

I-am aruncat lui La o privire de „te strâng de gât mai încolo”, dar nu observă, aşa că am scrâşnit din dinţi şi am părăsit ringul de dans, luându-mă după fete spre curte. Din cada plină de punci mai rămăsese doar o palmă de băutură de o culoare brun-închis suspectă, în care plutea unul dintre pantofii lui Murray. (Îl văzusem doar o dată pe Murray de când ajunsesem la Heslin, îmbrăcat, în mod inexplicabil, într-un costum de pirat; bea dintr-un pahar de un metru, cu un pai răsucit în bucle. Dragul de el.) Grace avea încă plosca de votcă în geantă, pe care am împărţit-o în patru, am completat-o cu singura băutură de amestec pe care o aveam la îndemână (Barqs Red Creme Soda) şi ne-am aşezat să bem în întunericul din grădină.

— De fapt, mă duc până la baie, spuse Grace şi-mi înmână paharul.

— A, şi eu, spuse Georgia.

Imediat ce s-au depărtat suficient de mult, m-am întors către Lola.

— Nu vreau să par urâcios, dar, te rog, în numele tuturor

sfinţilor, trebuie să te cari imediat. Cred că se-ntâmplă ceva cu Grace.

— Da, am observat şi eu că vă ţineţi cam mult de mâini.

— Atunci de ce *naiba* ai venit după noi?

— Pentru că e beată, la fel ca tine, şi cred că nu e deloc o idee bună.

— Lola!

— Ai aflat la cine merge în fiecare zi la cimitir? Pentru că m-am tot gândit la problema asta şi situaţia mi se pare din ce în ce mai ciudată.

— Lola!

— Te îndrăgosteşti de *ea*, Henry? De acea Grace pe care o ştim? Sau de fata din pozele de pe Facebook? Pentru că e limpede că acea persoană nu mai există, oricât de mult ţi-ai dori tu să existe.

— *Lola!*

— Bine! Dar la finalul poveştii ăsteia, când o să scoată inima din tine prin genunchi, eu n-o să-ţi fiu alături.

— Ba da, vei fi. Pentru că asta fac prietenii buni.

I-am făcut semn să se uite-n spate, la Murray şi la Sugar Gandhi, care purtau o discuţie destul de aprinsă în fundul grădinii. Muz era încă îmbrăcat în costum de pirat.

— Doamne!

Lola dădu dezaprobator din cap.

— *Bărbaţii ăştia…*

Când s-au întors perechile noastre, La se ridică, o sărută pe Georgia pe obraz şi spuse:

— Haide, draga mea, trebuie să plecăm spre ţinuturi mai primitoare.

Apoi, în sfârşit, am rămas noi doi. Doar noi doi şi universul.

Grace m-a luat de mână, m-a tras în sus şi ne-am plimbat câteva minute prin mulţime, ţinându-ne de mâini, aşteptând ca alcoolul să ni se răspândească din nou în sânge şi să revenim la starea paradiziacă de ameţeală pe care o trăiserăm în urmă cu 30 de minute.

Nu ştiu care dintre noi a mers mai departe sau dacă aveam amândoi acelaşi gând, însă, brusc, ne-am trezit pe coridorul

întunecat care se întindea de-a lungul casei. M-am sprijinit de zid ca să-mi recapăt echilibrul şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Grace sări pe mine, îmi vâri mâna în păr şi îmi cuprinse buzele într-ale ei. Iar primul gând care mi-a venit în minte a fost *La naiba. Nici măcar nu ştiu ce piesă cântă*, dar în curând nu a mai contat, pentru că mă săruta Grace Town şi senzaţia era exact aşa cum mi-o închipuisem. Săptămânile întregi de *Mă place măcar?* s-au spulberat, pentru că mă plăcea, nu se putea să nu mă placă.

Mi se vărsa băutura din pahar pe mâna ei, dar nu voiam să întrerup sărutul, aşa că mi-am petrecut braţul liber pe după talia ei şi m-am străduit să nu-i vărs sucul pe spate. Ne unduiam unul în braţele celuilalt precum două forme de mozaic întrepătrunse. Voiam să o iau în braţe şi să-şi încrucişeze picioarele după coapsele mele, dar îmi dădeam seama că lumea ne vede şi nu-mi doream să fim un cuplu care efectiv face sex în public.

Sărutul dură încă două piese pe care nu le cunoşteam, apoi Grace se desprinse de mine, îşi muşcă buza de jos şi mă privi de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, apăsându-şi palmele de pieptul meu, însă în cele din urmă spuse doar:

— Ar trebui să plec spre casă.

— Pot să te conduc, dacă vrei.

— Bine.

Am luat genţile şi hainele din camera surorii mici a lui Heslin (pe uşă era lipit un afiş pe care scria FĂRĂ SEX AICI, PĂGÂNII NAIBII), în timp ce Grace îşi suna părinţii să le spună că porneşte pe jos spre casă, ca şi cum ar fi încercat să-mi spună clar că nu aveam să intru la ea când ajungeam. Ceea ce nu mă deranja, sincer, pentru că nu mai făcusem sex şi mă gândeam că starea mea de beţie nu ar fi fost propice unei performanţe reuşite, indiferent că aş fi fost virgin sau nu. Aşa că am mers alături de ea prin frig, fără s-o ating, fără s-o ţin de mână, şi ne-am gândit la teme fără cap şi coadă pentru ziar („spiritul de liceu”? „drumul parcurs”? „lasă-ţi amprenta”?), de parcă nu ne-am fi făcut de cap.

Când am ajuns la ea acasă, mi-a făcut cu mâna, mi-a zis că

ne vedem luni şi asta a fost tot.

Având încă un dram de curaj de la alcool, i-am trimis un mesaj în drum spre casa lui Murray, în care se putea intra uşor şi care era mult mai aproape decât casa mea.

HENRY PAGE
Aşadar, Dusty Knupps. Probabil că a devenit destul de evident faptul că, poate, cumva, te cam consider o tipă bine.

GRACETOWN
Mă bucur că spui asta! N-aş fi umblat după tine dacă n-aş fi simţit şi eu aceeaşi atracţie.

E bine de ştiut Knupps. E bine. Te ţin la curent cu chestii şi altele în weekendul ăsta.

Haha, da. E bine ca voi afla de chestii şi altele.

Excelent. Mă voi asigura că eşti bine informată,
Adieu, doamnă Knupps. Mi-a făcut plăcere.

Într-adevăr, şi mie, domnule Knupps. Cu adevărat şi mie.

— Muz, am şoptit cu când am ajuns la casa lui Murray şi am început să bat în geamul de la dormitorul lui.

Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am ridicat fereastra, m-am căţărat înăuntru şi am adormit, singur şi îmbrăcat din cap până-n picioare, pe patul lui Murray, cu gândul la Grace Town, la faptul că, dacă oamenii sunt, într-adevăr, compuşi din bucăţele

din univers, atunci sufletul ei e făurit din praf de stele şi haos.

Capitolul 12

Părinţii noştri erau perfect obişnuiţi să intre în dormitoarele noastre dimineaţa şi să nu-şi găsească propriii copii, ci copiii altcuiva. Tatăl lui Murray, Baz (de la Sebastian, nu de la Barry – mereu avea grijă să le spună asta celorlalţi când făcea cunoştinţă), m-a trezit din somn cu aroma de şuncă prăjită şi cafea. Îmi simţeam creierul desprins când mi-am venit în fire. Cu fiecare mişcare, se mişca şi el, se izbea de pereţii craniului şi mă înţepa ca o meduză umedă.

A continuat să bubuie cât l-am purtat după mine până în sufragerie, unde în jurul mesei erau deja aşezate mama lui Murray şi cele trei surori mai mici.

— ’Neaţa, Henry, îmi strigară fetele simultan şi începură să chicotească.

Toate semănau cu Muz, numai păr blond, buclat, şi ochi albaştri (minus mustaţa neîngrijită de adolescent, desigur).

— Linişte, fiarelor, le-am spus, în timp mă lăsam cu toată greutatea pe unul dintre scaune şi îmi aşezam cu blândeţe fruntea pe masa de lemn, fapt ce le-a făcut să chicotească şi mai tare.

— De ce e lumina soarelui atât de luminoasă?

Părea că se revarsă pretutindeni, îmi pârjolea venele îmbibate cu votcă şi punci şi mă ardea tot, ca un foc nestins.

— Poate că Dracula nu era vampir, ci doar un alcoolic înrăit, care era în permanenţă mahmur.

— Ei bine, *pe-asta* chiar aş citi-o, spuse Baz.

— Bănuiesc că nu ştii unde e copilul nostru, nu? spuse Sonya, mama lui Murray.

Fără să-mi desprind fruntea de lemnul răcoros al mesei, mi-am verificat telefonul. Primisem trei mesaje:

```
LOLA LEUNG
Fix conform programului.
```

Urma o poză în care apărea Murray, beat muci şi pe jumătate

leşinat, care plângea de mama focului pe pardoseala din bucătăria Lolei şi ţinea ceva strâns în braţe, ce părea a fi un cangur de pluş.

LOLA LEUNG
(I-am pus în braţe cangurul pentru efect estetic, dar nu-i voi spune asta când îi voi arăta poza mâine dimineaţă.)

Apoi la 4:03 dimineaţa:

MUZ FINCH
M-am eliberat de sub dominaţia despotică a Lolei.
Tatăl tău mi-a dat drumul în casă. Sunt pe cale să fac sex de împăcare în patul tău, beat. Sper că e OK!

Mi-am închis ochii şi am gemut încet.

— *Nemernicul* ăla australian.

— Henry, spuse Baz şi făcu semn înspre fete. Ai grijă la limbaj.

— A, scuze. Da, Murray e la mine.

— Schimb de paturi deci?

— Ca de obicei. Iniţial, a adormit la Lola. E posibil să fi adormit pe pardoseala din bucătărie. E posibil să fi adormit cu un cangur. Fiul vostru e un nelegiuit.

— De aceea îi dăm voie să piardă timpul cu gaşca voastră. Pentru că folosiţi cuvinte precum *nelegiuit* în conversaţiile de zi cu zi, spuse Sonya, îmi ciufuli părul şi-mi turnă suc de portocale într-un pahar.

Am luat micul dejun împreună, în lumina prea puternică a soarelui, apoi fetele au tras de mine să mergem în camera lor de joacă şi să ne uităm la *Avatar: The Last Airbender,* până când părinţii mei l-au adus acasă pe Murray. Le-am lăsat pe fete să-mi dea unghiile cu ojă argintie, sclipitoare, iar în schimb ele

mi-au adus dulciuri pe ascuns din bucătărie. Au încercat să-mi împletească părul, dar niciuna dintre ele nu era atât de pricepută încât să-l facă să stea.

În cele din urmă, mama şi tata au ajuns să facă schimb de copii cu părinţii lui Muz. Murray era desculţ, îmbrăcat în continuare ca un pirat, ţinea în mâini o tavă de copt goală şi avea în jurul gâtului un semn pe care scria ÎMBRĂŢIŞĂRI ŞI FURSECURI GRATUITE.

Nu am întrebat nimic. Nici nu era nevoie.

Părinţii mei au decis să rămână la prânz, aşa că, în următoarea oră şi jumătate, am stat întins în patul lui Murray şi am moţăit în timp ce el îşi făcea curat prin cameră şi îmi povestea cum se împăcase cu Sugar Gandhi (de două ori) în patul meu. Fapt ce nu m-a încântat din cale-afară, însă Muz mi-a atras atenţia că aşternutul meu era oricum mazac şi că trebuia dat la spălat de mult, ceea ce era adevărat. Eu i-am spus de Grace, de sărut, de mesajul pe care mi l-a trimis după ce ne-am despărţit. *N-aş fi umblat după tine dacă n-aş fi simţit şi eu aceeaşi atracţie.* Am crezut atât de mult timp că îi eram indiferent, când, de fapt, ea mi urmărea în stilul ei ciudat, tăcut. Nu obişnuiam să vorbesc despre chestiile astea cu Murray, pentru că de obicei nu făceam chestii din astea, dar a fost plăcut. Mă bucuram că am şi eu în sfârşit ceva de împărtăşit.

— Uită-te la noi – doi nebuni îndrăgostiţi, spuse Muz, sări în pat lângă mine, îşi împleti picioarele în jurul coapselor mele şi îşi vâri nasul în gâtul meu, ca un câine zdrenţuros, aşa cum făcea de obicei.

Încă nu eram sigur de ideea asta legată de dragoste, dar e adevărat că eram nebun.

Capitolul 13

Apoi s-a lăsat liniştea.

Nu ştiu la ce anume mă aşteptam. Eram conştient că un singur sărut la beţie nu o constrângea pe Grace să mi se dedice cu trup şi suflet, dar mă gândeam că măcar sentimentele noastre vor fi mai… *evidente.* Că, din moment ce acum ştiam că mă place, va fi mai uşor să o scot afară din forul ei interior în acele zile în care se închidea în sine, că-mi va fi mai uşor să stau în preajma ei atunci când se prefăcea că e singura persoană din lume, mai uşor să-i ating din întâmplare mâna, fără ca ea să înlemnească, de parcă i-ar străbate şira spinării un curent electric. Mă gândeam că, după ce doi oameni se sărută, lucrurile încep să se aşeze de la sine. Evident, m-am înşelat amarnic.

Săptămâna de după sărutul nostru a decurs cam în felul următor.

SÂMBĂTĂ

Când am ajuns acasă de la Muz după-amiaza, devreme, i-am trimis lui Grace un mesaj (după ce dezlipisem aşternutul de pe pai şi îl îndesasem în maşina de spălat, cu mănuşi şi o mască chirurgicală pe faţă).

HENRY PAGE
Bleah. M-am trezit cu senzaţia că am făcut gargară cu un hamster mort. Am auzit că Heslin a fost pedepsit, sărmanul. Ce mai face Grakov? Vrei să ne vedem weekendul ăsta?

GRACE TOWN
Mă simt bine în dimineaţa asta. Te voi anunţa cu privire la weekend. Să ai o zi bună.

DUMINICĂ

În ciuda cuvintelor ei, Grace Town *nu* m-a anunţat cu privire la weekend. Ştiu asta pentru că am petrecut cea mai mare parte a celor 48 de ore aşteptând să-mi dea mesaj, dar nu mi-a scris, aşa că duminică m-am băgat în pat la opt seara, însă am adormit abia când cerul a început să capete o nuanţă palidă de roz în zorii zilei, care se vedeau prin ferestrele de la demisol.

LUNI

Grace Town păşi dimineaţa în biroul redacţiei, înainte de cursuri, dădu din cap în semn de salut, adună un teanc de foi de pe biroul ei şi plecă. În acel moment, am devenit destul de sigur ca Sărutul (după cum avea să fie numit) nu fusese decât o halucinaţie provocată de o uşoară intoxicaţie cu metanol de la punci. Toată ziua mi-am dorit să plec acasă şi să mă interesez de licee la care m-aş putea muta, licee care nu ar strâmba din nas la ideea unui transfer în ultimul an.

Din păcate, am fost nevoit să rămân la liceu după ore ca să termin (adică să încep) prima temă pentru cursul de engleză al lui Hink, să-mi fac temele la matematică, pe care le neglijasem, să-mi deschid întâia oară manualul de spaniolă şi să încep să mă gândesc la admiterea la facultate, motiv pentru care eram încă la bibliotecă când am primit mesajul lui Grace şi-am simţit că inima-mi saltă până-n gât. Situaţia era mult, mult mai gravă decât îmi închipuisem.

HENRYPAGE
Vrei să jucăm touch football în serile de joi? Hink formează o echipă de profesori şi elevi pentru „menţinerea unei condiţii fizice bune” şi vrea să ştie dacă te bagi şi tu. Mi se pare că se bagă toţi ceilalţi (adică toţi ceilalţi profesori). Eu nu joc, dar aş vrea să vin să vă fac galerie.

Mă aşteptam la un mesaj de genul „Am greşit vineri noaptea”

sau „Nu vreau ca treaba să fie ciudată între noi”, dar cu asta ce să fac? Era pur şi simplu o formă de tortură. Pe de altă parte, dacă mă alăturam echipei de fotbal recreaţional a profesorilor, aveam două avantaje:

1. Grace Town, evident. Evenimente sociale obligatorii înseamnă mai mult timp obligatoriu petrecut împreună, în afara liceului, a biroului şi a maşinii lui Grace.
2. Aveam ocazia să le demonstrez profesorilor, mai ales celor care încă-şi închipuiau că sunt echivalentul masculin al lui Sadie Page, ca nu eram nici răzvrătit în mod criminal, nici genial în mod psihotic.

Pe de altă parte, exista un mare dezavantaj:

3. Sportul.

Balanţa aproape că se înclina în favoarea dezavantajelor. Simţeam o durere interioară la gândul că voi fi urmărit de Grace în timp ce o dau în bară cu încercările de coordonare mână-ochi. Dar nu puteam să dau cu piciorul ocaziei de a petrece mai mult timp cu ea. Aşa că i-am scris:

HENRY PAGE
Da, cred că aş putea profita de ocazia asta şi să ajung la un metru distanţă de domnul Hotchkiss. În clasă, mă pune să stau tocmai în fundul încăperii, însă pe teren nu va putea să se ascundă de mine!

Ai idee când au de gând să jucăm? Apropo, cum îţi merge ziua de luni?

GRACE TOWN
Meciul începe la patru după-amiaza. Joi, în fiecare săptămână. A fost

OK azi. Am ajutat-o pe Lola cu problemele de design pentru articolele pe care le avem în momentul de faţă. Chiar crezi că ar fi OK să publicăm articolul ăla de 10.000 de cuvinte despre turneele Magic: The Gathering..?

A! Poate că am putea stabili „Magic: The Gathering” ca temă generală?

Scuze că nu am putut fi de faţă să vă ajut, am o grămadă de teme de făcut…

Nu ţi-am spus că am stabilit acum vreo săptămână că asta va fi tema? Acea incredibilă operă literară va fi opera magna a ziarului Westland Post.

(Cu toate că ar trebui, poate, s-o scurtăm până la 9.000 de cuvinte.)

Ce planuri ai în seara asta?

Tocmai am plecat de la birou şi mi duc şi petrec timp cu nişte fete de la East River, cu care obişnuiam să alerg pe pistă. S-ar putea să am nevoie de una sau trei beri, după încercarea asta de a corecta ortografia lui Galaxy.

S-ar putea să nu fie o idee atât de bună frigiderul ăla de bere.

Probabil ca devin alcoolic până la finalul anului, nu glumesc.

Aşa sunt cel mai buni scriitori! Hemingway ar fi mândru de tine. Chiar… o să bei nişte shoturi înainte de fotbal? Doar nu degeaba i se spune băuturii curaj lichid.

Băutura înainte de fotbal constituie 95% din strategia mea.

Şi ceilalţi 5%?

1% talent atletic pur, nediluat. 4% baftă.

E o strategie îndrăzneaţă, Cotton.
Să vedem dacă-i iese[23].

Într-adevăr. În 60% din cazuri, are succes de fiecare dată[24].

MARŢI

La ora prânzului, ne-am dus la o cafenea din apropierea mallului şi am stat împreună la coadă, în tăcere, pentru că era o Zi Proastă pentru Grace şi pentru că abia dacă îmi adresase câteva cuvinte în ultimele ore – şi nu e uşor să faci conversaţie, dacă interlocutorul e cu mintea în altă parte. De la difuzoare se auzi piesa „Can't Help Falling in Love", în varianta lui Elvis, şi era atât de răsuflată, încât a trebuit să strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs.

Când am ajuns la tejghea, eu am cerut un ceai. Grace nu voia nimic, însă a insistat să-mi plătească băutura, iar eu i-am dat voie, pentru că îmi dădea o stare bună. Oamenii nu făceau cinste oricui, nu?

În acel moment, în timp ce Elvis îngâna „*Take my hand, take my whole life too*”{25} în difuzoare, ceaiul însemna mult mai mult decât frunzele cufundate în apă opărită. Simboliza, după o jumătate de săptămână de nimicnicie, faptul că Grace Town încă simţea un interes faţă de mine, chiar dacă nu putea exprima asta în cuvinte.

— Mai exact, care parte din costumul ăla ne va camufla ca să o putem urmări? am spus eu.

Venise noaptea de marţi, după o săptămână de când Madison Carlson ne furnizase informaţii din interior, iar eu conduceam spre Liceul East River, Murray era alături, pe scaunul din dreapta şoferului, purta un pardesiu lung şi o pălărie de fetru cu boruri largi, iar între buze ţinea un trabuc pe care încă nu şi-l aprinsese.

— Ploaia cădea precum gloanţele, spuse Murray cu trabucul fixat în colţul gurii şi continua să nareze pe un ton sumbru evenimentele serii, vorbind cu un accent american tipic anilor 1950.

De fapt, nu ploua deloc.

— M-am întors către puşti – Murray se întoarse cu faţa la mine – şi am spus: „Sper că ştii în ce te bagi”. Era un tip de treabă, înalt de aproape doi metri, numai piele şi os, şi avea un cap bunicel înşurubat pe umeri. Nu mă lăsa inima să-i spun că tipa după care era mort era ca fumatul pasiv: frumoasă, dar fatală.

— Nu e frumos când fumezi pasiv.

— Puştiul spuse ceva stupid, dar l-am ignorat. „Ne apropiem de East River”, am spus în timp ce dădeam colţul, iar în faţă se iviră luminile acre ale liceului. „Parchează aici, altfel pun ochii pe noi cât ai zice peşte.”

— Serios, dacă nu taci şi nu-ţi dai jos pălăria, te las în maşină.

— Nu mai puteam să suport smiorcăielile puştiului. Îmi ardeau rău buzele după un fum.

Murray aprinse un chibrit şi dădu să-şi aprindă trabucul, tocmai în maşina maică-mii. I-am dat una după ceafă.

— Au, căcat, bine, gata!, spuse el şi scutură chibritul până când se stinse.

Îşi dădu jos pălăria, îşi lăsă trabucul în maşină şi porniram spre luminile albe ale terenului de sport de la East River. Vântul se înteţi şi împrăştie mirosul curat şi răcoros al toamnei. Frunzele moarte trosneau sub tălpile noastre. Becurile stradale luminau obscur în întuneric, însă străzile erau pustii şi tăcute. Am vârât mâinile în buzunar şi m-am întrebat ce naiba voia Madison Carlson să vedem aici.

Când am ajuns la pistă, am găsit tribunele pustii, aşa că am stat deoparte, în umbră. Muz mă înghionti în coaste, arătă spre celălalt capăt al terenului şi spuse: „Uite acolo”, fără să fie deloc nevoie de aşa ceva, din moment ce era singura persoana de pe teren, o mică siluetă conturată pe fundalul unei galaxii de lumină fluorescentă.

Grace era îmbrăcată în hainele ei obişnuite, băieţoase şi prea mari, însă ceva era diferit în seara asta. Avea părul strâns la spate, chipul îi era rozaliu şi năpădit de transpiraţie şi stătea aplecată, cu mâinile pe genunchi, respirând greoi. După un minut, se ridică şi şchiopătă – fără baston – înapoi, la linia de pornire, unde se aşeză în genunchi. Inspiră adânc, începu să alerge, şchiopătând haotic, cu o grimasă pe chip, care se lărgea de fiecare dată când piciorul ei rănit se izbea de cauciucul roşu al pistei.

— Ce face? spuse Muz în timp ce o urmăream.

Poate pentru ca de obicei era atât de palidă şi de fărâmicioasă – nu fragilă, nici pe de departe, ci doar dură, cumva –, nu-mi închipuisem niciodată că ar fi în stare de un asemenea efort fizic. După ce alergă vreo 30 de metri, Grace se opri, ţipă şi începu să-şi smulgă părul. Îşi luă bastonul din locul în care fusese aruncat, la marginea pistei, şi îl izbi de piciorul rănit iar şi iar şi iar, apoi se prăbuşi grămadă, suspinând puternic. Nu e de mirare că încă şchiopăta când mergea, după atât de mult timp.

— Doamne Sfinte, spuse Murray şi îşi scoase un alt trabuc din buzunarul interior al pardesiului.

De data asta, nu l-am împiedicat să-l aprindă. Trase

îndelung, de parcă chiar ar fi fost cine ştie ce detectiv dur, scos dintr-un roman poliţist.

— Fumatul pasiv, în carne şi oase, spuse el cu accentul american, expirând fumul, care îi curse dintre buze în şiroaie fumurii. N-am vrut să-i spun nimic puştiului, dar cum stăteam aşa, privind-o, m-am gândit că, dacă avea de gând să o tragă pe tipă în piept, s-ar fi îmbolnăvit din ce în ce mai tare.

MIERCURI

— Invit-o-n oraş, îmi spuse Murray a doua zi după-amiază.

Ne hotărâserăm să nu-i spunem Lolei că am văzut-o pe Grace pe pistă, pentru că a) ar fi tras concluzia evidentă – Grace era profund traumatizată emoţional şi o influenţă, e clar, nefastă –, pentru că mi-ar explica într-un mod mult prea lucid că trebuie să o evit şi pentru că b) ne simţeam deja suficient de prost din cauza a ceea ce făcuserăm, a ceea ce văzuserăm. Am purtat amintirea acelei nopţi toată ziua, a rămas lipită de mine de parcă aş fi umblat prin pânze de păianjen. Prin urmare, la fel ca amintirea legată de cimitir, mă străduiam acum să uit complet episodul.

— N-ai să ajungi să te culci cu ea, dacă te smiorcăi toată ziua ca o floare delicată. Nu mai fi aşa o fofoloancă.

— Murray, se răsti Lola. Am mai discutat chestia cu „fofoloancele”.

— A, da, căcat, îşi ceru scuze Muz, pe un ton sincer.

Lăsă jocul lui *Cody* se răsuci pe canapea şi se întoarse cu faţa către pat, în care zăceam Lola şi cu mine.

— Vaginele sunt destul de mişto şi nici nu mă gândeam să insinuez că organele reproducătoare feminine sunt slabe. Am folosit termenul cu sensul lui colocvial, dar îmi dau seama că vorbele mele ar fi putut fi considerate jignitoare. Voi evita să mai folosesc astfel de expresii de acum înainte.

— Mulţumesc.

— Oricum, trebuie să faci un gest grandios. Aşa am câştigat-o eu pe Sugar Gandhi.

— Sugar Gandhi aproape că ţi-a tras una peste bot când ai început să plângi acasă la Heslin.

Lola dădu din cap şi se întoarse către mine.

— Henry, trebuie să-i spui că ţii la ea. Gata cu prostiile astea criptice. Dacă vrei ceva, o spui răspicat. Trimite-i chiar acum următorul mesaj: „Mi-a plăcut să te sărut şi ar fi foarte tare dacă am repeta experienţa cândva. Ce zici?”

— Ştii măcar ce anume urmăreşti la tipa asta? a întrebat Murray. Adică vrei într-adevăr să începi o relaţie, din moment ce oricum pleci la facultate la anul? Sau vrei doar să i-o tragi?

— Frumos spus, ca de obicei, prietenul meu australian, am zis eu.

Problema era că, de fapt, *ştiam* ce-mi doream de la Grace Town. Normal că voiam să mă culc cu ea. Voiam să-mi fie iubită. După câţiva ani, voiam să mă căsătoresc cu ea. Apoi, la bătrâneţe, voiam să beau ceai de mentă cu ea şi să le citim din Harry Potter nepoţilor pe pridvorul unei case vechi, departe, la ţară, urmărind cum se apropie încet o furtună de vară. Oare ceream prea multe?

— Poate că sunt blestemat să-mi petrec toată viaţa singur. Mi-am scos telefonul, am deschis aplicaţia Notes şi am început să scriu.

Varianta a patra

Pentru că pare o mare bătaie de cap să-ţi placă de cineva. Ţi se înfierbântă creierii, rotiţele din interior se frământă, până când tot uleiul gândurilor se arde. Focul se extinde până-n piept, unde îţi pârjoleşte plămânii şi-ţi transformă inima într-un tăciune aprins. Şi, când ţi se pare că flăcările ţi-au mistuit totul, mai puţin scheletul, scânteia sare de pe oase şi îţi incendiază toată viaţa, nu numai carnea.

— Doamne, Henry, spuse Lola, dând ochii peste cap după ce citi peste umărul meu. Cât de melodramatic.

— Taci, frate. Nu-mi cunoşti frământările.

Mai târziu, după-amiază, i-am scris lui Grace un mesaj şi m-am folosit de singura scuză care mi-a venit în minte ca să încep o conversaţie:

HENRY PAGE
Ştii cumva dacă primul meci de fotbal e mâine?
Să vin pregătit de snopit fraierii?

GRACETOWN
Da, e la patru după-amiază. Poţi începe să te superi. Vreau să văd cum îi faci una cu pământul.

Stai liniştită, aşa voi face. Poate. E posibil.

Încrederea ta e molipsitoare.

Bine, atunci cum sună asta? „Le voi face parte de răzbunările Mele cele mari, aducând asupra lor straşnice pedepse, celor ce vor cuteza să împiedice sau să facă contact violent cu echipa mea de fotbal. Când mă voi răzbuna pe ei, vor şti că Eu sunt Randy Knupps.”{26} E mai bine? E mai bine.

Mă bucur că sunteţi în echipa noastră de fotbal, domnule Winnfield.{27}

Spune „fotbal” încă o dată. Te provoc. Insist să mai zici „fotbal” o dată, căcatule!{28}

JOI

După-amiaza a venit mult prea repede, după cum am observat că se întâmplă cu evenimentele pe care nu le aşteptţi

cu drag. După ultimul curs, m-am dus direct la vestiarul băieţilor şi m-am schimbat în puţinele haine pe care le aveam şi despre care s-ar fi putut zice că sunt „de sport”. Trecusem de 1,80 metri cu vreun an în urmă, însă greutatea mea încă nu-mi ajunsese din urmă înălţimea, în ciuda faptului că băgam mâncare în mine ca într-un tocător de resturi. Arătam deosebit de deşirat în costumul meu sportiv, eram numai braţe şi picioare şi speram ca Grace să nu fie din cale-afară de scârbită de trupul meu palid şi fusiform.

— Povestea asta *nu* se va termina cu bine, am oftat eu, gândindu-mă că ar fi fost bine să-l şantajez pe Muz, să se alăture echipei, ca toată lumea să fie atât de uimită de talentul lui atletic, încât să nu observe cum mă furişez şi mă ascund sub tribune.

— Îţi stă foarte bine, Henrik, spuse Grace, cu un rânjet abia stăpânit, când mă văzu îmbrăcat în costumul de sport.

Şchiopăta din nou mai pronunţat, ca un fel de antagonist de modă veche din filmele cu James Bond, iar expresia feţei îi tresărea de durere când mergea. („Procesul de recuperare mă epuizează”, îmi explicase cu o zi înainte. Am dat din cap şi m-am prefăcut că nu observ cât de uşor îi e să mintă.)

— Te urăsc, am spus eu.

Profesorii de la diverse licee organizau între ei jocuri de recreere distractive în fiecare săptămână, dar adesea aduceau cu ei şi elevi, ca să aibă un avantaj. Hink – care nu mai jucase şi care, se pare, avea o fire competitivă – s-a gândit că ar fi o idee bună să îi insufle echipei puţin spirit tineresc, aşa că mai erau doi elevi de faţă, în afară de mine şi de Grace. Suki Perkins-Mugnai, care, din câte am înţeles, era un fel de copilă-minune a fotbalului pe atinse, şi un tip care repeta ultimul an a treia oară, pe care nu l-am cunoscut niciodată decât sub numele de „Buck”. Buck era scund şi îndesat, avea o mustaţă şi mai neîngrijită decât Murray şi bănuiam că face parte din echipă doar pentru că arăta ca un condamnat de treizeci de ani.

— Sunteţi gata? spuse Hink când ne-am întâlnit în faţa biroului lui după zece minute.

Purta echipament sportiv şi arăta ca o întruchipare a lui Kip

Dynamite, când acesta s-a dus să se întâlnească cu LaFawnduh în staţia de autobuz. Ne-am străduit cu toţii din răsputeri să nu râdem de combinaţia lui vestimentară: o bandană în jurul capului şi şosete înalte până la genunchi. Măcar nu urma să fiu persoana cu cele mai ridicole haine de pe teren.

Am mers cu Hink până la terenul de fotbal, unde ceilalţi profesori deja se încălzeau, se întindeau şi exersau pase.

— Doamne, e îngrozitor, spuse Suki. Niciun licean nu ar trebui să-şi vadă vreodată profesorii în poziţiile astea.

— Dacă scena de faţă ar face parte dintr-un film, am spus eu, strâmbându-mă la imaginea echipei noastre pestriţe, noi am juca rolul unor defavorizaţi care îşi depăşesc marile defecte personale şi până la urmă câştigă întregul turneu. Ca în *Dodgeball.*

— Mda, nu prea văd cum te-ar putea ajuta talentul de a te feri de chei franceze, spuse Grace. Aţi dat de naiba.

— Nţ, nţ. Voi, puţin credincioşilor, am spus eu şi am început să-l imit pe ascuns pe Hink, care făcea exerciţii de întindere, fapt ce a făcut-o pe Suki să se prăpădească de râs.

— Mai bine zis voi, lucid gânditorilor, spuse Grace.

Făcu semn spre celălalt capăt al terenului.

— Cu ăia jucaţi.

S-a adeverit că situaţia noastră semăna mult mai mult cu povestea din *Dodgeball* decât mă aşteptasem, mai puţin în privinţa finalului fericit. În loc să ne înscrie pentru jocurile de nivelul începătorilor sau măcar de nivel Intermediar, Hink ne introdusese echipa în categoria Avansaţilor, în mare parte (de fapt, numai) pentru că Suki Perkins-Mugnai mai jucase în trecut, iar faptul ăsta ar fi fost de-ajuns să ne calificăm.

Echipa adversă era compusă în întregime din profesori de educaţie fizică şi din atleţi-vedetă cu răni uşoare, de la Liceul Rockwood, şi toţi semănau leit cu Muntele din *Urzeala tronurilor*. Jucau (şi câştigau) împreună de atâta timp, încât ajunseseră să investească în uniforme adevărate, tricouri negre cu câte un blazon care întruchipa o inimă cu aspect anatomic realist, strivită într-un pumn strâns.

Meciul a decurs cam aşa cum mi-am închipuit. Grace a stat

în tribune şi ne-a aclamat, fluturând un pămătuf colorat ataşat de bastonul ei, în timp ce echipa Sfarmă-maţe ne-a arătat cu precizie de ce purta numele ăsta. (Numele echipei noastre, datorită lui Hink, era tot „Salut, Maria, am putea să ne hotărâm şi să te anunţăm mai târziu?”) Majoritatea celor din echipa adversă erau ori jucători profesionişti, ori foşti jucători, şi uitau frecvent de aspectul „pe atinse” al jocului, recurgând direct la placaje.

Întâia oară când balonul îi fusese pasat lui Buck, acesta se uită la el, se uită la avalanşa de brute care se îndreptau spre el şi spuse: „S-o credeţi voi”, se întoarse şi o luă la goană. Nu l-am mai văzut niciodată.

Eu m-am străduit să intru în contact cu mingea cât mai puţin posibil şi i-o pasam întotdeauna lui Suki, care, într-adevăr, era singura persoană care ştia cu ce se mănâncă jocul ăla. Ea fu cea care marcă cele două puncte ale noastre, din cauza cărora jucătorii Sfarmă-maţe fură extrem de nemulţumiţi, în ciuda faptului că oricum ne măcelăreau.

Hink era ca o gazelă nou-născută care încă nu învăţase să meargă. Beady şi-a luxat glezna după numai şapte minute de stat pe teren. Profesorul meu de matematică, domnul Hotchkiss, parcă mă detesta şi mai mult în timpul meciului decât în clasă, fapt care contravenea scopului pentru care m-am obosit să fiu de faţă de la bun început. În fine, când să ne apropiem de sfârşitul acestei experienţe infernale, pentru că biata Suki părea la un pas de moarte, după ce s-a chinuit şi a tras de una singură după ea întreaga noastră echipă împotriva unei cete de bizoni, m-am trezit, din neatenţie, cu balonul în braţe, fără să am cui să-l pasez.

În urma impactului, orizontul se făcu vertical, cu o smucitură violentă. Adineauri eram în picioare, întrebându-mă panicat ce să fac cu mingea, după care am ajuns întins pe pământ, încercând din răsputeri să respir.

— Scuze, frate, inerţia asta, spuse uriaşul care intrase în mine ca plugul.

Mă apucă de braţ şi mă trase în sus, în ideea unui gest prietenos, probabil, dar din moment ce nu mai aveam aer, n-am

fost în stare decât să-i fac un semn jalnic cu mâna liberă.

— Poate aţi face bine să treceţi la Intermediari. Sau la Începători.

Îndreptându-mă împleticit spre tribune, convins că îmi fracturasem măcar câteva coaste, am văzut-o pe Grace chicotind, evident, în stilul ei diabolic. M-am uitat pe furiş la ea de câteva ori, în timp ce traversam istovit terenul, însă nu am văzut nicio urmă din nebunia care o cuprinsese pe pista de alergare în noaptea de marţi.

— Numai. Niciodată, fură primele cuvinte pe care i le-am adresat după ce mi-am recăpătat capacitatea de a vorbi.

După ce echipa Sfarmă-maţe ne-a macerat până la capăt, Hink ne-a făcut tuturor cinste cu cina, pentru a-şi cere scuze pentru ceea ce, în final, nu a fost altceva decât un sacrificiu ritual: şaisprezece puncte la două. Totuşi a meritat să traversez infernul, pentru că am ajuns să stau lângă Grace la masă. Dispoziţia ei era dintre cele mai bune, mă tachina cu veselie, pentru că nu reuşeam să-mi mănânc bucăţelele de sushi cu beţişoarele, şi se întreba cu glas tare dacă îl vom mai vedea vreodată pe Buck sau dacă încă alerga la ora asta, ca un fel de Forrest Gump.

Hotchkiss mi-a spus chiar că nu mă descurcam la fel de bine ca Sadie, la orele de matematică, şi că trebuia neapărat să-ncep să predau temele, dacă-mi doream să trec semestrul, cu chiu, cu vai, ceea ce a fost un gest drăguţ din partea lui. Poate că începea, în sfârşit, să priceapă că eram persoane diferite şi că, probabil, nu voi aprinde petarde sub biroul lui.

În cele din urmă, am consimţit cu toţii la hotărârea de a nu mai juca fotbal de recreere până la moarte şi, astfel, aproape că a meritat să suport toate vânătăile şi şocul mintal pentru a putea petrece alte câteva ore alături de Grace, într-una din Zilele ei Bune.

VINERI

Dimineaţa ne-am întâlnit în bibliotecă, înainte de cursul comun, eu cu planul de paginaţie împăturit şi ţinut sub braţ, ea cu un termos şi două ceşti delicate, cu ilustraţii din *Alice în Ţara*

Minunilor şi cu mici etichete prinse de toarte, pe care scria *Beamă.* Lola îşi pierduse în sfârşit cumpătul şi ne ceruse vehement să alegem o temă, ca ea să poată începe lucrul la copertă şi la articolele principale. Obţinusem tot ceea ce era posibil de pe urma articolului despre Magic: The Gathering, câteva pagini cu fotografii şi rapoartele săptămânale pline de entuziasm ale lui Galaxy Nguyen, despre întâmplările ivite pe parcursul anului. Se apropia momentul decisiv.

Am urmat-o în tăcere pe Grace, printre rafturile de cărţi, până în străfundurile bibliotecii, mai departe decât ne aventuraserăm vreodată, fără ca vreunul din noi să scoată măcar un cuvânt, atât de somnoroşi eram.

Aici, în spate, nu erau nici scaune, nici mese, aşa ca ne-am aşezat pe covor, cu picioarele încrucişate, şi am răsfirat planşele între noi, pe jos. Grace ne turnă ceai – cu caramel şi vanilie, spuse ea, nici pe departe cu atâta cofeină câtă aveam noi nevoie la ora asta nefirească apoi ne-am pus să numerotăm căsuţele, de la 1 la 30, fiecare reprezentând câte o pagină din ceea ce urma să devină, în final, un ziar complet. Avându-le pe toate întinse în faţa noastră, am ajuns la concluzia că tot conţinutul pe care îl adunaserăm până în acel moment nu putea ocupa decât aproximativ o treime din spaţiul disponibil, chiar şi dacă am fi inclus articolul de 9.000 de cuvinte despre Magic: The Gathering.

Futu-i!

Iniţial, am lucrat cu un aer pur profesionist. Am stat la distanţă unul de celălalt. Grace stătea cu spatele drept şi cu chipul inexpresiv şi creiona tot felul de idei. *Posibil articol controversat despre educaţia sexuală?,* scrise ea. *Prim-plan anost al unui elev sportiv/atlet în devenire?* Pe parcursul următoarei ore, pe măsură ce ne-am trezit amândoi, a devenit clar faptul ca era o Zi Bună pentru Grace. Veni lângă mine. Îşi sprijini capul pe umărul meu în timp ce lucra, de parcă am mai fi avut astfel de momente intime de sute de ori.

Îmi amintesc limpede faptul că m-am gândit *Doamne, e atât de derutant.* Pentru că aşa era. Trecuse o săptămână fără să-mi arate niciun gest de afecţiune şi acum, poftim, părul ei

(neobişnuit de) curat şi pieptănat îmi cădea pe spate, stătea cu cotul sprijinit pe genunchiul meu şi-mi trasa cu degetul mic cercuri pe pantof. Mirosul ei, calm, ameţitor şi stătut, cumva, îi emana din piele şi-mi umplea gândurile cu posibilităţi agitate. Aproape că am avut senzaţia că eram împreună.

După aia nu am mai avut cum să facem nimic. Am rămas cu creionul în mână, dar nu am mai făcut nici măcar un semn pe hârtie. Nu voiam să mă mişc, ca nu cumva Grace să creadă că stăteam într-o poziţie incomodă. Aşa că mi-am lăsat capul pe capul ei şi am respirat încet şi constant, în timp ce ea mâzgălea planşele cu paginaţia, aparent fără să-şi dea seama de apropierea dintre trupurile noastre. Am rămas aşa mult timp, până când sună clopoţelul, iar Grace se ridică încet, în capul oaselor, şi căscă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

Însă ceea ce m-a derutat cu adevărat au fost ochii cu care m-a privit când s-a întors spre mine, aceiaşi ochi cu care m-a privit după Sărut. O clipă s-a uitat la mine derutată, aproape incredulă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să dea de altcineva lângă ea, nu de mine.

Cum să-mi explic acea privire? Ce însemna? Sau poate era doar o închipuire de-a mea?

— Te duc cu maşina azi după-amiază? spuse ea după ce-şi reveni şi începu să împăturească planşele, apoi mi le dădu.

— Da, OK, am spus eu. Ar fi drăguţ.

Grace dădu din cap, se ridică şi plecă, la fel de indiferentă ca de obicei.

M-am hotărât să lipsesc de la primele două ore, pentru că asta era ziua decisivă. Nu se putea altfel. Nu aş mai fi rezistat încă un weekend, fără să ştiu dacă avea aceleaşi sentimente faţă de mine pe care le aveam eu faţă de ea, cu atât mai puţin încă o săptămână. Aşa că m-am dus în biroul nostru, am stins toate luminile şi m-am ascuns sub masă. Stând acolo aşa, în poziţia fetală, i-am scris un mesaj, după cum mă sfătuise Lola, însă cumva nu mi s-a părut un gest suficient de semnificativ. Nu mi s-a părut suficient de grandios. Dacă am fi devenit un cuplu, prin cine ştie ce miracol, îmi doream ca povestea noastră să

înceapă de la un episod extraordinar, nu de la o amărâtă de conversaţie pe Facebook.

În cele din urmă, m-am hotărât să concep o prezentare PowerPoint în stilul meu unic, cu titlul „De ce ar trebui să fii iubita mea”, inspirată dintr-o prezentare asemănătoare, extrem de convingătoare, pe care o văzusem pe Imgur. N-aş fi făcut aşa ceva dacă n-aş fi cunoscut-o pe Grace. M-am gândit la discuţia pe care am avut-o în acea noapte, pe marginea iazului ascuns, despre mântuirea cosmică. Grace mi-a vorbit despre curaj şi despre posibilitatea ştergerii păcatelor. În cele din urmă, a spus că trebuie să facem tot ceea ce ne stă în putere, atât timp cat atomii noştri sunt organizaţi într-o asemenea ordine încât să formeze spiritul nostru conştient. În clipa aia, în timp ce scriam prezentarea PowerPoint, mi s-a părut că înţeleg în sfârşit de ce nu o deranja nimicnicia. Am înţeles că aceste gânduri aveau darul de a ne face neînfricaţi, din moment ce, până la urmă, Universul avea grijă de noi. Ne promitea iertarea tuturor tâmpeniilor comise. Iertarea totală a păcatelor.

Nu era important dacă avea să accepte sau să refuze. Până la urmă, nu era important.

Aşa că mi-am scris prezentarea cuibărit sub birou. Abia dacă am simţit când a intrat Lola, iar ei, aparent, nu i s-a părut atât de ciudat faptul că stăteam chircit pe podea, sub mobilă, încât să mă ia la întrebări, aşa că mi-am văzut de treabă în tăcere, până când am terminat. Şi chiar *am terminat*. Textul era hazliu, caraghios şi, speram eu, suficient de amuzant încât să-i provoace râsete.

De ce ar trebui să fii iubita mea
O prezentare Powerpoint cu informaţii utile,
de Henry Page

Argumente principale

● Eşti atrasă de băieţi
(sper – nu ar fi prima oară când m-aş înşela).
● Întâmplarea face că sunt băiat.
● Mi-a plăcut când ne-am sărutat. Atât de mult, încât mi-ar plăcea să ne sărutăm periodic.
● După cum ai spus cândva cu atâta înţelepciune: #YOLO.

Avantajele unei relaţii cu mine

● Pronunţ corect „GIF”.
● Maratoane *Star Wars* cu pizza şi îngheţată.
● Ţi-aş da voie să mă săruţi cu limba oricând ai simţi nevoia.
● Aluziile mele culturale sunt scăpate de sub control[{29}].
● Nu mă zgârcesc la guacamolele de la Taco Bell.
● Ai avea o relaţie cu mine.
● Te rog.

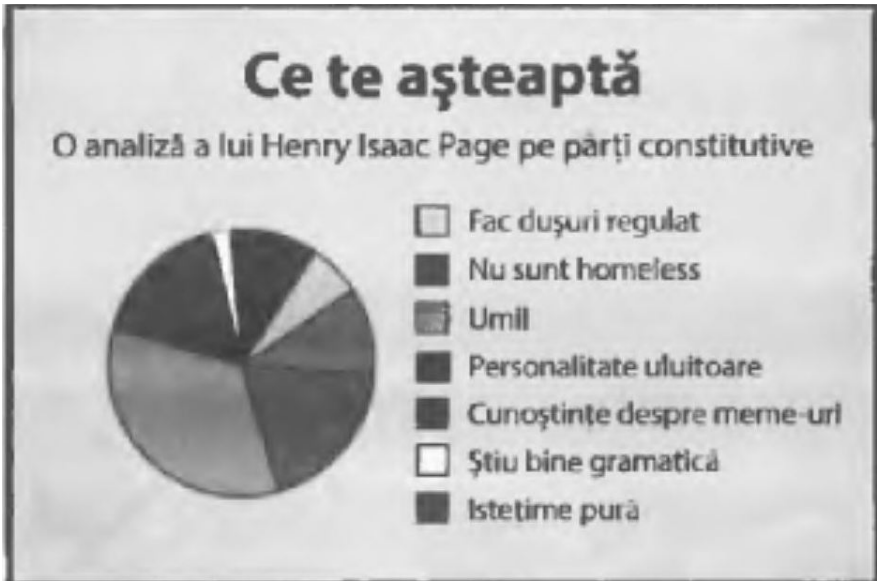

O relaţie cu mine: argumente pro şi contra

PRO
CONTRA

Pot prepara atât brioşe cât şi mini-pizza.
Niciunul dintre preparate nu e prea bun.

Ştiu să fac prezentări PowerPoint romantice.
Cea de faţă ar putea fi considerată hărţuire sexuală.

Deţin o colecţie vastă de cărţi *Pokemon* şi diverse obiecte *Doctor Who.*
S-ar putea ca părinţii tăi să nu fie de acord să ai o relaţie cu un tip dur.

Nu te voi părăsi aşa cum a făcut iubitul tău din şcoala primară. (Ce ticălos)
Ai putea spune că te urmăresc, adică în sensul acela ciudat.

Ricky Martin Knupps III s-ar bucura de o copilărie mai stabilă

dacă am oficializa relaţia noastră.
Gata cu punctele contra.
Cele pro câştigă!

Mărturii ale vedetelor

„Fiind un narator de încredere, mă poţi crede pe cuvânt că Henry Page e un fulg de nea deosebit şi unic. În Tyler ne încredem.”
— renumit narator de încredere, Tyler Durden

Am citit şi recitit şi citit din nou, în timp ce mă întrebam: *Să-i arăt?* Chiar *o să-i arăt?*

Atunci a început să cânte „Someday” de la The Strokes, în playlistul Spotify al Lolei.

Piesa mea pentru Grace.

Piesa noastră.

— Nu ştiam că-ţi plac The Strokes, i-am spus Lolei.

— Hmm?

Lola se răsuci încet pe scaun.

— A, nu prea le cunosc muzica, dar Grace o asculta ieri şi mi-a plăcut.

Hai s-o facem, m-am gândit, am deschis Facebookul şi am scris:

HENRY PAGE
Grakov. Vino în aulă în timpul ultimei ore. Spune-le că e vorba despre ziar, ca să te lase să lipseşti. Vreau să-ţi arăt ceva.

GRACE TOWN
Henrik. Cât de şiret.
Ne vom vedea acolo.

Am clipit de câteva ori, mi-am oprit calculatorul şi am rămas în birou tot restul zilei. Directoarea Valentine a trecut pe hol, la un moment dat, m-a văzut cu fruntea lipită de suprafaţa biroului şi a zis:

— Page, nu trebuia să fii la ore?

La care am răspuns, fără să-mi ridic capul:

— Hormonii mei de adolescent mi-au provocat o fragilitate emoţională prea mare încât să pot fi prezent într-un mediu de studiu.

Valentine nu a spus nimic câteva clipe, apoi doar:

— Bine. Dă-i bătaie.

Şi aşa am făcut.

Capitolul 14

Va trebui să mă sinucid, am gândit în timp ce mă plimbam înainte şi-napoi pe scena din aulă, în acea după-amiază. Chiar nu puteam vedea nicio cale de scăpare. Planul meu era în mod clar de o prostie spectaculoasă şi nu credeam că aş putea trăi cu amintirea unui refuz umilitor, chiar dacă aş fi avut convingerea mântuirii universale.

Grace întârzia, motiv pentru care începeam să intru în panică şi să mă gândesc că nu mai vine, deznodământ care mi-ar fi convenit, de fapt. M-am gândit să dau bir cu fugiţii, dar apoi uşa din capătul aulei s-a deschis cu un scârţâit, iar Grace a pornit spre scenă de-a lungul culoarului principal, trecând pe lângă rânduri şi rânduri de scaune, sprijinindu-se greoi pe baston. Părea atât de mică în acea încăpere vastă şi pustie, mergând în fruntea umbrei ei lungi. Ca o statuetă miniaturală, încadrată într-o dioramă.

— Ce-i asta? spuse ea văzând că sar de pe scenă şi vin alergând uşor înspre ea.

— Un gest grandios, pe care-l voi regreta cam în cinci minute.

— A…

Am apăsat pe butonul de pornire al proiectorului şi pe ecran apăru titlul prezentării.

— Eşti o fiinţă umană ridicolă, spuse Grace, însă părea amuzată şi zâmbea.

Apoi am păşit împreună până la primul rând de scaune, ea şi-a lăsat jos ghiozdanul şi a luat loc.

— Atunci, hai să-i dăm drumul acestei curse a regretelor.

Grace urmări prezentarea printre degete, de parcă ar fi fost un film horror, spuse chestii precum: „Îmi pare atât de rău pentru tine în clipa asta” şi râse. Am apăsat pe *Next,* iar şi iar, până când apăru pe ecran partea cu *Dacă* începi o relaţie cu mine: pro şi contra, şi i-am urmărit privirea trecând dintr-o parte în alta, în timp ce surâsul îi devenea din ce în ce mai larg. Însă când ajunse la penultimul argument pro *(Nu te voi părăsi*

aşa cum a făcut iubitul tău din şcoala primară), Grace îngheţă imediat.

— Opreşte, spuse ea cu un glas puternic şi limpede, însă nu am avut timp să opresc prezentarea, pentru că ea deja era în picioare, cu ghiozdanul azvârlit pe umăr, şi porni în grabă spre cea mai apropiată ieşire. Situaţia semăna cu cea din *Ziua cârtiţei*, era o repetiţie a primei după-amiezi în care am fugit după ea din biroul lui Hink: mi-am luat lucrurile şi am pornit pe urmele ei, dar mergea cu paşi mari, traversa curtea liceului cu mişcări frenetice.

— Aşteaptă! am strigat, dar nu a aşteptat, nu s-a oprit, până când am ajuns-o din urmă şi am prins-o de umăr, moment în care i-au cedat picioarele şi s-a prăbuşit imediat lângă staţia de autobuz.

Parcă era Obi-Wan, în *Războiul stelelor: Ediţie specială* – parcă dispăruse, lăsând în urma ei un morman de haine.

— După-amiaza asta nu merge deloc aşa cum mi-am închipuit-o, am spus eu, aşezându-mă lângă ea şi trecându-mi mâinile prin păr, iar Grace începu, cumva, să râdă şi să plângă, izbucni într-un fel de hohot de râs maniacal, frate cu un acces de hiperventilaţie.

— Era la volan, spuse ea printre respiraţii. Dom era la volan. Eu mi-am distrus piciorul, dar el… el…

Lui Grace nu-i veneau cuvintele, dar nu era nevoie. Organele interne mi se ofiliră, stomacul şi plămânii mi se compactară până când ajunseră la dimensiunile unor bănuţi. Mai avusesem crize astmatice în copilărie. Senzaţia aia groasă în gât, acel punct din spatele sternului care se transformă-n ciment şi momentul în care fiecare respiraţie devine un chin.

Subit, totul avea un sens şocant. Mormântul. Hainele. Maşina. Pista de alergare. Staţia feroviară abandonată. Iisuse, până şi The Strokes.

Nu ascultasem muzica ei. Ascultasem muzica lui. *Piesa noastră.* Căcat. Piesa noastră nici măcar nu era piesa noastră, era piesa *lor*. Brusc, am simţit nevoia să-l vărs pe Julian Casablancas{30} din sânge.

Grace îşi vârî capul în umărul meu, mai mult ca să se

sprijine, ca şi cum chiar ar fi putut să alunece în pământ.

— De asta am venit aici. Trebuia să o iau de la capăt într-un loc nou, departe de toate locurile în care am fost împreuna. Mă chinuiam să nu-mi pierd minţile şi apoi, deodată, ai apărut tu şi nu mi-am pus în gând să-mi placă de tine şi nu am avut de gând să te sărut şi nu am avut de gând să… nu voiam să fiu fata cu iubitul mort, am vrut doar… am vrut…

— Doamne, Grace! Nici nu ştiu ce să zic. *Doamne!*

Faţa îmi luase foc. Murray şi Lola aşteptau la coada de la autobuz, ne priveau cu chipuri încruntate, iar eu îmi doream nespus să plec de acolo, să mă duc acasă şi să-ncep să mă interesez de metode de suicid. În momentul de faţă, autoincendierea părea cea mai bună variantă. Le-am făcut semn cu mâna şi am mişcat din buze: *Aşteptaţi-mă.*

Grace îşi ridică greoi capul de pe umărul meu, respirând în continuare cu dificultate.

— Înţeleg, dacă nu vrei să – am început să zic, dar deodată mă apucă de guler şi mă sărută ca şi cum aş fi fost o gură de oxigen, iar ea se îneca, aşa că am lăsat-o să inspire tot aerul meu printre buze, ca să se salveze.

Cumva, în acea clipă, mi-am dat seama că Grace Town era un ciob de sticlă ascuţit, de care m-aş fi tăiat, iar şi iar, dacă m-aş fi implicat în viaţa ei. Că drumul care mi se întindea în faţă era plin de tristeţe, amar şi gelozie.

M-am gândit la poezia lui Pablo Neruda, care era încă împăturită în portofelul meu, acolo unde o pusesem în ziua în care mi-a dat-o ea. M-am gândit că o voi iubi în secret, între umbră şi suflet. Poate că asta ar trebui să fac. Poate că ăla era locul potrivit pentru sentimentele mele faţă de Grace, întunericul unde nu se vor realiza niciodată.

Însă nu mă mai îndrăgostisem niciodată de o fată, cel puţin nu ca în cazul de faţă, şi, chiar dacă e un gând egoist, mă temeam ca nu voi mai avea parte niciodată de o asemenea dragoste. Dacă familia mea purta un blestem de mult uitat, care nu permitea primului băiat născut să se îndrăgostească decât o dată la şaptesprezece ani? Fratele mai mare al tatălui meu, unchiul Michael, nu avusese niciodată (din câte ştiam) o iubită

adevărată. (Avea totuşi un „coleg de locuinţă”, pe nume Albert, care se pare că venea la multe adunări de familie, însă nu vreau să mă îndepărtez de subiect.) Dacă, într-adevăr, scânteia dragostei apărea pentru mine doar o dată la şaptesprezece ani, înseamnă că abia la 34 de ani aveam să mai cunosc altă fată, de care să-mi placă. Iar dacă nu mi-ar fi ieşit nici cu *ea,* atunci următoarea şi-ar fi făcut apariţia abia la 51 de ani. Parcă era cam mult de aşteptat până să ai prima relaţie amoroasă.

Grace mă plăcea. Ne înţelegeam bine. Şi o iubeam. Doamne, cât o iubeam. Dar eram dispus să renunţ la orice urmă de precauţie, pentru a avea o relaţie cu o persoană care, în mod evident, purta încă un doliu atât de dureros?

Apoi, un profesor spuse: „Lăsaţi loc pentru Iisus”, folosind o portavoce. (Liceul nostru aplica o politică „fără iubire, fără îmbrânciri”, cu scopul de a descuraja sarcinile la adolescente şi bătăile. Elevii erau obligaţi să păstreze mereu o distanţă de cel puţin o jumătate de metru între ei.) Grace se desprinse de mine, se ridică grăbită în picioare, toţi copiii urcaseră în autobuz, şoferul claxona, iar Murray îmi striga: „Mişcă-te odată, dobitocule!” Mă aşteptam ca Grace să-mi propună să mergem cu maşina ei spre casă, ca să mai putem sta de vorbă, dar nu mi-a propus, aşa că am spus doar: „Te vreau oricum”. Apoi, m-am întors şi am alergat tremurând până la autobuz, inspirând adânc pe gură, aşa cum obişnuisem să fac în copilărie, înainte să-şi facă efectul inhalatorul.

În timp ce autobuzul părăsea curtea liceului, trecu pe lângă ea. Se îndrepta şchiopătând spre stradă. Îşi trecea degetele mâinii libere prin păr şi mergea cu capul aplecat în pământ, de parcă tocmai ar fi primit veşti tragice. Şi m-am gândit, simţind un amar usturător care-mi curgea prin vene, că nu mai văzusem pe nimeni atât de trist precum Grace în acea clipă.

Capitolul 15

Nimeni nu a spus nimic lunea următoare despre întâmplările de vineri. De fapt, nu cred că am mai vorbit vreodată despre asta. Pe parcursul weekendului, m-am hotărât să nu iau nicio decizie fermă legată de modul potrivit de a continua povestea cu Grace, înainte de a o vedea din nou în faţa ochilor. Eram în continuare nesigur şi mă gândeam să-i propun mai degrabă să rămânem doar prieteni, din moment ce situaţia era stupid de complicată şi de zbuciumată şi nu ştiam dacă aş fi putut să-i fac faţă.

Era ultimul an de liceu. Trebuia să merg la ore, să lucrez la ziar, să mă hotărăsc la ce facultate să trimit cereri de înscriere (vă dau un indiciu: la orice facultate care m-ar fi primit) şi să întreţin măcar aparenţele unei vieţi sociale, aşa că viaţa mea era deja destul de încâlcită şi ocupată.

Apoi, bine-nţeles, am căutat informaţii despre accident pe Google. Mi-a luat ceva timp să găsesc articolul, pentru că numele lui Grace nu a fost precizat şi nu cunoşteam numele întreg al iubitului ei. După ce l-am găsit, nu am mai vrut să-l citesc. M-am simţit de parcă aş fi primit o notă de căcat la o compunere, alături de observaţii nesfârşite ale profesorului despre toate greşelile din ea, pe care acum nu le-aş mai fi putut remedia, deci ce rost mai avea?

Totuşi am aruncat o privire, mi-au sărit în ochi câteva fragmente, am încercat să citesc cât de puţin posibil, pentru că simţeam fiecare cuvânt ca pe un ghimpe.

Cursurile au fost anulate miercuri la Liceul East River, după ce un elev de clasa a unsprezecea a murit, iar un altul a fost grav rănit…

Am trecut la următorul paragraf.

Pasagerul nenumit, o fată de şaptesprezece ani despre care se consideră că era iubita şoferului, se afla vineri într-o stare

critică, după ce a suferit răni grave la…

Următorul paragraf.

Maşina a părăsit carosabilul şi s-a dat peste cap de câteva ori înainte de a se izbi de un copac din apropierea…

Următorul paragraf.

Se consideră că şoferul de şaptesprezece ani, Dominic Sawyer, a murit în momentul impactului, iar pasagerul a fost dus de urgenţă la…

Următorul paragraf.

„Maşina e pur şi simplu distrusă", a spus poliţistul. „Nu a mai rămas nimic…"

Următorul paragraf.

La Liceul East River, consilierii şcolari le stau astăzi la dispoziţie elevilor pentru…

Următorul paragraf.

Jeffers a spus că Sawyer „a fost unul dintre cei mai buni elevi cărora le-am predat vreodată. Strălucit la toate obiectele şi…"

Următorul paragraf.

Se *organizează o ceremonie funerară pentru îndrăgitul elev de la East River…*

Am închis pagina web.

Când am ajuns la cursul de arte teatrale, aproape că ajunsesem la concluzia că nu puteam fi împreună. Nu avea cum să meargă. Grace avea traume prea mari. Era prea ciudată. Cum

ar putea cineva să-şi revină după aşa ceva? Avea nevoie de un prieten, nu de un iubit. Aş fi putut să-i fiu eu prieten. Aş fi putut să-i fiu un prieten bun. Era clar că avea nevoie de o astfel de persoană. Aşa că m-am aşezat unde stăteam de obicei în sala de curs cu pereţi negri, faţă-n faţă cu uşa, aproape de scena, şi am aşteptat să vină. Doar nu era prea târziu să rezolv problema din rădăcini. Sentimentele pot fi reprimate, dacă depui suficient efort, nu?

Grace a ajuns târziu, ca de obicei, iar doamna Beady nu a spus nimic, pentru că nici Grace nu spunea nimic niciodată.

Nimic anume nu se schimbase în înfăţişarea ei. Părul îi era tot neîngrijit. Pielea îi era încă palidă şi gălbuie. Încă purta haine de băieţi – hainele iubitului ei mort, Dom. Încă mergea şchiopătând, ceea ce nu era câtuşi de puţin atrăgător. Dar în clipa în care ni s-au întâlnit privirile din cele două capete ale încăperii şi chipul ei grav s-a înseninat puţin, mi-am dat seama.

Mi-am dat seama că voiam să încerc.

Bine, purta doliu, era distrusă, iar povestea dintre noi s-ar fi terminat aproape sigur cu distrugerea unuia sau a amândurora. Dar pentru unele lucruri merită să lupţi, nu?

Capitolul 16

Din moment ce eram un laş, nu i-am pus întrebări despre el. Poate că ar fi fost cel mai bine să petrecem împreună în linişte câteva momente şi să-mi vorbească despre el, să plângă şi să-mi mărturisească că încă îi vizitează periodic mormântul.

Eram, desigur, curios în privinţa câtorva aspecte. Cât timp au fost împreuna? Când s-au cunoscut? Se culcaseră împreună?

Îl iubise?

Însă Grace nu-mi aparţinea. Nu era iubita mea. Nu făcusem decât s-o sărut de două ori. De fapt, mi-a spus să nu zic nimănui despre cele întâmplate între noi, să fiu discret, măcar până când avea să-şi dea seama cu siguranţă ce anume îşi dorea, din moment ce, în general, era considerat un gest de prost-gust să te vezi cu cineva atât de curând după ce partenerul tău a murit. M-am străduit din răsputeri să nu mă supăr că voia să păstreze secretul legăturii cu mine, pentru că, na, situaţia era de înţeles.

Aşa că simţeam că nu am dreptul s-o întreb despre el şi cred că, în adâncul fiinţei mele, nici nu prea voiam să ştiu. Acea Grace de care mă îndrăgostisem nu era o fată care purta doliu pentru altcineva; fusese un mister de elucidat şi doream, cumva, ca situaţia şi rămână la fel.

Şmecheria care stă la baza unei relaţii, m-am gândit eu, e să existe activităţi pe care să le puteţi face împreună. Mersul la film părea o idee cam anostă şi antisocială, însă apăruse în cinematografe unul nou de acţiune, cu Liam Neeson, iar noi aveam gluma aia intimă cu Liam Neeson care învaţă să facă comedie de improvizaţie, aşa că am decis să-i scriu luni după-amiază, să văd ce face.

HENRY PAGE
Eşti ocupată în seara asta?

GRACE TOWN
Nu am niciun plan deocamdată. Tu ce faci?

Mă gândeam să mă duc la noul film cu Liam Neeson. Sunt sigur că acţiunea va presupune multă comedie de improvizaţie. Adică sunt destul de sigur că e vorba despre acelaşi fir narativ ca în toate celelalte filme cu Liam Neeson, dar nu mă deranjează.

Unde şi la ce oră?

Ei bine, în mod normal aş propune să mergem la cinematograful de lângă mine, dar probabil că ar fi mai uşor de ajuns la Regal dacă ai de gând să vii cu autobuzul aşa cum facem noi, ţăranii. 7:45 seara.

Da. Cred că vin cu autobuzul. Sună bine. Liam Neeson împotriva lumii. Eu pariez ca el câştigă.

Nimeni nu se pune cu Neeson!
Ne întâlnim acolo pe h 7:30?

Sună bine, Henrik Page. Ne vedem.

Când am ajuns, Grace aştepta în faţa cinematografului, aplecată, cu ochii în telefon, neîngrijită, ca de obicei.

— Hei, am spus, când şi-a înălţat privirea şi m-a văzut.

Trebuia să o sărut? Doar ne mai sărutaserăm, însă însemna asta că de acum aveam voie să o sărut ori de câte ori aveam chef? Aveam voie să ne arătăm afecţiune unul celuilalt, în public, sau am fi încălcat regula discreţiei?

— Henry Page, spuse Grace.

De ce nu o sărutam odată?

— Luăm bilete?

— Haide.

De regulă, în Zilele Bune ale lui Grace, conversaţia curgea cu uşurinţă. Se întâmpla să mai apară tăceri stânjenitoare, moment în care nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele nici dacă m-ai fi împuşcat, însă în seara asta, simţeam că ceva e diferit. Simţeam un nou soi de încordare între noi, din moment ce întâlnirea de faţă era o întâlnire (nu?). Ceva se schimbase între noi. Recunoscuserăm amândoi că eram atraşi unul de celălalt, fapt ce îngreuna situaţia, nu ştiu cum.

Când s-au stins luminile, m-am străduit să ajung la o hotărâre: să o ţin de mână? S-a întâmplat odată să mă ţin de mână cu Lola la cinematograf, în săptămâna aceea, la sfârşitul căreia a avut loc sărutul care i-a hotărât pe vecie homosexualitatea. Speram din suflet ca povestea de faţa să aibă un alt deznodământ.

Abia după ce s-au terminat toate reclamele şi trailerele pentru alte filme, ni s-au întâlnit, în cele din urmă, vârfurile degetelor, ca nişte magneţi care se apropie încet unii de alţii în întuneric.

Ne-am ţinut de mână pe toată durata filmului. Grace a trasat cercuri lente cu vârful degetelor pe pielea mea. Din când în când, îmi ducea mâna la buze şi o săruta. Am privit ecranul două ore în şir, fiind vag conştient că Liam Neeson îl rupea pe unul în bătaie, însă, dacă m-ai fi întrebat ulterior despre ce fusese filmul, în cel mai bun caz ţi-aş fi spus doar câteva detalii sumare despre acţiune.

După ce s-a terminat, am mers împreună înapoi, până la staţia de autobuz, cu mâinile băgate în buzunare, din moment ce era noiembrie şi era prea frig să mergem cu ele pe afară. Sau poate că nu din cauza frigului le-am ţinut în buzunare. Poate că am făcut asta pentru că relaţia noastră (era măcar vorba despre o relaţie?) trebuia ţinută secret. Puteam să ne facem de cap pe întuneric, la petreceri, sau să ne ţinem de mână în săli de cinematograf obscure, dar în public, unde ne puteau vedea alţi oameni, Grace şi cu mine eram în continuare doar prieteni.

— Liam Neeson, spuse Grace când am încetinit pasul în

apropiere de staţie. Ce tip dur.

— Nu-i aşa?

— Cel mai tare comic din lume.

— Păcat că toate glumele lui sunt legate de SIDA.

— Ce spui acolo? SIDA e un subiect perfect pentru comedie. A, uite, îţi vine autobuzul.

La naiba. Deja? Sperasem să vină mai întâi autobuzul lui Grace. Sperasem să aşteptăm aşezaţi pe zidul scund de piatră care înconjura parcul oraşului, să vorbim, să râdem şi să ne sărutăm.

— Pisici. Atunci, pe curând, am spus.

Tare, Page. Foarte tare.

M-am aplecat în faţă. Am pupat-o scurt. Mi-am lipit o clipă fruntea de fruntea ei şi am sperat ca prin acest mic gest să-i comunic ceea ce nu puteam să spun cu voce tare: „Îmi place foarte mult de tine".

Apoi m-am întors şi am plecat, fără să-mi dau seama dacă tot ceea ce făcusem în acea seară fusese sau nu corect. În lumina puternică a autobuzului, m-am dezmorţit de pe urma ameţelii provocate de bezna ultimelor câteva ore, iar situaţia a căpătat nuanţe mult mai sumbre. M-am uitat pe geam tot drumul până acasă, pierdut în gânduri, cu telefonul în mână, întrebându-mă dacă ar trebui să-i trimit un mesaj, să-i spun cât de bine m-am simţit şi că-mi plăcea foarte mult de ea. Dar părea un gest de prost-gust, cumva. Ca un fel de lovitură sub centură dată iubitului ei decedat, care încă zăcea întreg sub pământ.

În acel moment, mi-am dat seama că relaţia dintre noi nu va putea fi niciodată o poveste de dragoste normală, dacă aşa ceva există măcar. Chiar dacă niciunul dintre noi nu dorea să vorbească despre Dom, el nu avea să dispară niciodată, avea să ne bântuie ca o stafie de care niciunul dintre noi nu putea scăpa. I-am simţit prezenţa în sala cinematografului, aşezat între noi. Îi simţeam şi acum prezenţa, îmi închipuiam că trupul lui pe jumătate putred stătea pe scaunul din faţa mea. Dădea din cap şi spunea: „Te vezi cu iubita mea, în timp ce ochii mi se descompun? Eşti cam măgar, frate."

Dar poate că situaţia avea să devină mai simplă. Era posibil

ca Grace să-şi revină. Cu timpul, putea redeveni fata de mai înainte. Fata pe care o zăream din când în când.

Telefonul îmi vibră în mână.

GRACE TOWN
Domnul Liam Neeson mi-a oferit inspiraţia de a-mi asuma voluntar funcţia de ofiţer de autobuz sub acoperire. Deocamdată, nicio urmă de comportament suspect. Te ţin la curent.

HENRY PAGE
Eu încă mă gândesc că ar fi ieşit o întorsătură de situaţie mai interesantă dacă s-ar fi adeverit că puştiul era, de fapt teroristul.

Da, categoric.

Eu încă sunt de părere că Neeson ar trebui să-l joace pe Qui-Gon Jinnin toate filmele de acum încolo.

Ar fi mult mai uşor s-o fac pe ofiţerul de autobuz, dacă aş putea folosi Forţa.

Stai să-ncerc.

Ei bine?

Nu merge.

Eu tot încerc de ani de zile. Poate cândva, într-o bună zi. Într-o bună zi.

Am putea oricând sa trecem de Partea Întunecată.

Mie-mi place partea întunecată. Odată am visat că Bellatrix Lestrange e iubita mea, deci am motive. Totuşi nu prea a fost o iubită OK. Prea acaparată de ideea de a-l omorî pe Harry Potter. Ne certam frecvent.

Eşti atât de ahtiat după atenţie.

Îmi doream şi eu să mă bage puţin în seamă, dar ea, nimic, pierdea mereu vremea cu Cap-de-Mort şi cu Devoratorii Morţii, tot punea la cale genocide şi eu am copii.

E evident că biata femeie avea probleme personale şi că avea nevoie de ajutorul celor din jur, dar tu nu ai observat, te gândeai numai la tine. Henry Isaac Page, m-ai dezamăgit.

Poate că aş fi putut, într-adevăr, să o susţin şi eu puţin… Poate dacă aş fi lăudat-o din când în când, dacă i-aş fi spus cât de mult îi admir priceperea cu care îi persecută pe cei sânge-mâl. Dacă cumva se repetă visul vreodată, voi avea grijă să par mai interesat de preocupările ei. Precum uciderea băieţilor adolescenţi şi obsesia

faţă de Lorzii Întunecaţi. Am putea să facem din asta o activitate în cuplu. Partenerii care ucid împreună formează celula societăţii.

Îţi doresc succes. Apropo, trebuie să fac o mărturisire (nu te supăra pe mine): nu am citit Harry Potter. Nici nu am văzut filmele. Aşa că am doar o idee foarte vagi despre chestiile pe care le îndrugi.

CE CĂCAT?

Mda.

CE FEL DE COPILĂRIE AI AVUT? PĂRINŢII TĂI ERAU CUMVA NAZIŞTI?

Nu chiar. Niciodată nu prea m-au interesat poveştile de fantasy. Decât să pierd vremea cu baghete magice şi robe lungi, mai degrabă aş citi despre Stele ale Morţii şi vehicule AT-AT.

Nu… nu mai sunt sigur dacă te plac.

Orice până la Harry Potter?

Cu toţii trebuie să alegem între ceea ce este drept şi ceea ce este uşor, Grace. Calea dreapta presupune să citeşti Harry Potter.

Ăsta e un fel de citat nu? Cine a

spus asta?
Tipul ăla, Dumble-nu-mai-ştiu-cum?

CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ STAI ÎN LOCUL LUI.

Mda, deja nu mai înţeleg ce spui.

Am ajuns acasă într-un timp record!

Mă bucur. Mă bag în pat. Aveam de gând să-ţi trimit un GIF foarte romantic din Un ştirist legendar 2, dar nu meriţi aşa ceva, ai scăzut mult în ochii mei din cauza acestei profanări a numelui lui Harry Potter.

Super. Mersi pentru invitaţie! Ne vedem mâine.

Somn uşor.

Capitolul 17

Imediat ce m-am trezit a doua zi dimineaţa, i-am scris.

HENRY PAGE
Vrei să vii încoace la cină în seara asta, Town? Am de gând să te uimesc cu priceperea mea de bucătar.

GRACE TOWN
Hei, Page, te las să-mi găteşti, da' să ştii că tot maică-mea e cea mai bună bucătăreasă din toate timpurile.[31]

(Adică da, vreau.)

(De fapt, mama mea nu ştie să gătească.)

Splendid. Ne vedem la arte teatrale.

M-am gândit sa adaug un *x* la finalul mesajului, dar nu ştiam sigur dacă ajunseserăm încă la acel nivel, iar gândul că s-ar putea să nu primesc înapoi un *x* m-a descurajat, aşa că nu l-am mai adăugat. Am rămas în pat şi am moţăit, până când mama mi-a strigat de sus: „Henry, eşti în viaţă?", şi am fost nevoit să mă despart cu chiu, cu vai, de confortul încâlciturii de aşternuturi şi să mă îmbrac în silă, să mă pregătesc pentru o nouă zi.

Sus, la parter, părinţii mei îşi desfăşurau obişnuitele activităţi matinale: mama era deja îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, cu părul prins în bucle, gata pentru încă o zi de serviciu la galerie. Tata era înfăşurat într-un halat de baie alb, absurd de pufos, cu o pereche de ochelari cu ramă neagră,

proptită pe vârful nasului. Stăteau în capetele opuse ale mesei, cu o distanţă cât mai mare între ei, şi citeau separat ştirile dimineţii, fiecare pe iPadul lui.

— Mamă. Tată. Trebuie să vă spun ceva, am anunţat.

Tata îşi înălţă ochii dintr-un articol despre una dintre surorile Kardashian.

— Te-ai înrolat şi pleci la război? Din ce deceniu ne vorbeşti?

— Of, fie: băi, tăticule, mama P., vedeţi că vă vine un tweet de ultimă oră. E mai bine?

— Doamne, înapoi la al Doilea Război Mondial, te rog, spuse mama.

— Care e treaba puştiule? spuse tata.

— Pot să pregătesc eu masa în seara asta?

— Dragule, nu ştii să faci decât mini-pizza, spuse mama.

— Ştiu. Vreau sa pregătesc mini-pizza pentru toată lumea, dacă poţi să cumperi tu ce trebuie. De asemenea.

Mi-am dres glasul.

— Vine o fată în vizită.

— Aveţi de făcut o temă pe echipe pentru şcoală? întrebă mama.

— Îţi dă meditaţii? spuse tata.

— Îi vinzi ceva?

— Ai ademenit-o aici prin înşelătorie?

— Are impresia că te tragi dintr-o familie cu sânge nobil?

— O şantajezi?

— E dependentă de droguri tari?

Am dat ochii peste cap.

— Vai, ha-ha, sunteţi *foarte* amuzanţi.

— Aşa credem şi noi, spuse mama, iar tata ridică mâna în aer ca pentru bătut palma cu ea.

(Bine, bine, îmi retrag cuvintele, nu erau atât de interesanţi.)

— Ei bine, despre cine e vorba? întrebă tata.

— O cheamă Grace. Ăă… redactăm ziarul împreună.

— Vai, Henry. Nu ai auzit niciodată expresia: „Nu te căca unde mănânci?”

— Justin, nu fi scârbos, spuse mama.

— Nu mă cac nicăieri, am spus eu.

— Ei bine, spuse tata, bănuiesc că acum ar trebui să-ţi spunem: „Fără sex, droguri sau rock'n'roll în casa noastră", însă aici am crescut-o pe sora ta, aşa că probabil că toate astea s-au petrecut deja.

— Dacă tot ai adus vorba, chiar am *găsit* un pacheţel cu o pudră albă în gura capului de elan acum câteva zile, am spus eu şi mi-am mângâiat bărbia, îngândurat.

— Vezi, despre asta vorbeam, spuse tata.

Mama se ridică, îşi goli farfuria şi mă sărută pe cap în drum spre chiuvetă.

— Cumpărăm noi ce trebuie. Tu găteşti. Şi voi spune *eu:* „Fără sex, droguri sau rock'nroll în casa noastră", chiar dacă tatăl tău nu vrea.

Am bătut-o uşor pe spate.

— Asta nu mă va împiedica să trag linii de cocaină de pe trupul unei prostituate pe muzica celor de la Led Zeppelin, dar, ce să zic, măcar ai încercat şi tu.

Mama dădu din cap.

— Doamne, uneori mă întreb cum anume am greşit atât de mult în educaţia voastră.

Mama şi tata erau în bucătărie şi despachetau ingredientele pentru cină, când am ajuns acasă cu Grace. Amândoi erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare în uniforme *Star Trek*, cu tot cu urechi de vulcanieni.

— Nu, am spus când i-am văzut. Ferească Domnul, *nu!*

Oricum trecusem printr-o după-amiază ciudată. Am mers până la Grace, ca de obicei, dar în momentul în care am intrat pe strada ei, Grace a expirat lung şi subţire şi mi-a vârât mâna în piept. Încă eram departe de casa ei, însă Grace simţise o perturbare a Forţei – în faţa casei, lângă Hyundaiul ei, era parcată o maşină mică cu elemente de caroserie în trei culori diferite.

— Stai aici, mi-a şoptit.

— Cine e? am întrebat.

— Stai aici, dacă vrei să te duc acasă.

Nu mi-a scăpat faptul că replica ei suna a *Stai aici, dacă vrei să rămâi în viaţă.*

Aşa că am aşteptat în şanţul drumului şi am urmărit-o pe Grace, care a străbătut strada cu pas mare, şchiopătând violent, şi a intrat în casa ei cenuşie şi tristă. A lipsit mult timp, poate chiar 45 de minute, atât de mult, încât m-am gândit să sun la poliţie sau să pornesc pe jos spre casă, dar apoi o femeie cu părul blond platinat izbi uşa în lături şi traversă înţepat gazonul până la maşină. Dădu înapoi cu maşina aia hodorogită atât de repede şi atât de violent, încât se izbi de o pubelă de gunoi, de pe cealaltă parte a drumului, şi apoi o luă din loc, într-un fum gros de la roţile de cauciuc.

— Aia era mama ta? am spus când Grace a ieşit în sfârşit, după încă zece minute, cu cheile de la maşină în mână, cu buzele strânse şi cu dinţii încleştaţi.

— Nu. Da. Nu contează.

— Semeni cu ea.

— Semăn cu o alcoolică de 45 de ani care ia din când în când metamfetamine?

— Doamne, Grace, nu.

— *Ştiu* că nu. E în regulă. Condu.

— Locuieşti cu tatăl tău?

Grace nu spuse nimic.

— Nu ştiu nimic despre tine şi nici nu vrei să-mi spui nimic când te întreb.

— Ştii care sunt piesa şi culoarea mea preferate.

— Nu suntem la grădiniţă. Vreau să ştiu chestii pe bune despre tine. Vreau să ştiu şi aspectele de căcat.

— Misterele sunt mai frumoase.

— Nu vreau să fii un mister.

— Ba da, Henry. Asta vrei.

Cred că cel mai mult m-a durut faptul că avea dreptate. Eu şi prietenii mei nu am avut niciodată de-a face cu părinţi instabili sau cu o viaţă de familie degenerată. Eu, Lola şi Murray eram trei copii binecuvântaţi. Cea mai cruntă ceartă pe care a purtat-o vreunul dintre noi cu familia sa avusese loc pe când La avea unsprezece ani şi a fugit de acasă (până la casa mea). În timpul

uneia dintre lecţiile săptămânale de limbă engleză ţinute la YMCA, mama de-o şchioapă a Lolei, de origine haitiană, pe nume Widelene, anunţase mândră, în faţa clasei, că pielea care atârnă în dreptul cotului se numeşte „weenus” – după cum o învăţase fiica ei prepuberă, care a dat de multe belele când a aflat tatăl ei. Eu şi Lola ne-am ascuns sub patul meu, am mâncat brioşe cu unt de arahide şi ne-am uitat la poze cu ţâţe, pe laptopul lui Sadie. Dacă stau să mă gândesc, nu am nicio scuză că nu mi-am dat seama *mult* mai devreme că Lola simţea o anumită atracţie fată de domnişoare.

Nu am schimbat niciun cuvânt cu Grace, tot drumul, până acasă. Iar acum părinţii încercau să mă facă de râs şi aş fi vrut să mă supăr pe ei, însă niciunul dintre ei nu era alcoolic sau consumator de metamfetamine şi, până în acel moment, nu mă gândisem cât de bine îmi era datorită acestui fapt, aşa că, atunci când tata spuse: „Viaţă lungă şi prosperitate”{32}, şi salută în stil vulcanian, mi-am ridicat mâinile în semn că mă dau bătut şi am spus, cu un glas firav:

— Vă rog. Opriţi-vă.

Grace îşi strânse buzele într-o linie dreaptă, încercând să zâmbească, dar ochii îi sclipeau glacial şi avea privirea pierdută a unui general sătul de război, care dispreţuieşte tâmpeniile celor din jur. Iisuse. Urma să fie o seară distractivă.

Mi-am dres glasul şi am spus în continuare:

— Grace, parentalii. Parentalilor, Grace.

În timp ce Grace dădea mâna cu mama mea, tata spuse: „Henry, prinde” şi, pentru că îmi dezvoltasem uluitor viteza de reacţie în timpul acelui unic meci de fotbal, am prins obiectul pe care mi l-a aruncat, fără să stau pe gânduri. S-a adeverit că era vorba despre un pachet de prezervative Trojan.

— În caz de nevoie. Nu vreau să treci prin experienţa infernală a unei sarcini neprogramate, aşa cum am făcut noi. Mă refer, desigur, la momentul în care te-am conceput pe tine. Pe Sadie ne-am dorit-o.

— Ştiţi, eu le spun oamenilor că sunteţi de treabă şi voi mereu faceţi în aşa fel încât să par un mincinos care a pierdut contactul cu realitatea.

— Le spui oamenilor ca suntem de treabă?, spuse mama. Ei, să mă teleportezi pe nava comandant, nu alta![33]

— Nu avem nevoie de aprobarea lui, spuse tata. Sunt deja convins că suntem cei mai ilogici vulcanieni din oraş.

— Doamne sfinte! Grace, te rog, îndepărtează-te de ei, fără mişcări bruşte.

— Pe curând, prieteni, spuse tata, după ce am luat-o de mână pe Grace şi am tras-o de lângă ei.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Grace privind în urmă.

— Nu, nu, nu te bucuri, nu-i minţi.

— Fără copulaţie în casă, vă rog, strigă mama după noi, pe un ton mieros. Apoi, în şoaptă: „De ce nu zice nimeni că e atât de distractiv să fii părinte?”

Mi-am scos limba spre ea şi am închis uşa de la demisol.

— Îmi pare *atât* de rău pentru părinţii mei.

— Să nu-ţi pară. Nu din cauza lor.

— Vrei să vorbim despre mama ta sau…?

— Ai cam prea multă încredere în tine, spuse Grace, şi îmi luă cutia de prezervative din mâini, în timp ce coboram împreună scările, treaptă cu treaptă.

— Mă gândeam… poate aş putea rămâne la tine peste noapte, după petrecerea de Halloween de weekendul ăsta?

Grace scutură cutia de prezervative.

— Ne-ar putea folosi astea.

— Ăm… ăăă…

— Acum ar trebui sa spui ceva interesant ca să mă seduci.

— Dacă ai fi un morcov, ai fi un morcov bun?

Grace izbucni în râs şi le făcu vânt prezervativelor.

— Ei, se pare ca nu vom avea nevoie de ele.

Le-am luat de pe jos şi le-am pus pe noptiera de lângă pat.

— Hai să nu excludem nicio posibilitate, am spus eu.

Grace se aşeză pe marginea patului, mă trase lângă ea şi mă sărută.

— Vorbesc serios. Legat de Halloween. Dacă vrei să rămân la tine, voi rămâne.

— Nu prea mă pricep la povestea asta cu seducţia subtilă, aşa că voi întreba direct: bănuiesc că faci aluzie la contact

sexual?

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Da, Henrik. Bravo.

— Aha. Ei bine, nu m-ar deranja.

— Excelent.

— Eşti… Adică tu şi… *el?*

Rareori îi spuneam pe nume.

— Bănuiesc că nu eşti…?

— Nu sunt virgină, nu.

— Bine. Întrebam şi eu.

— Iar tu…?

— Eu sunt, ăă… adică nu am… deschis viitorul.

Grace izbucni din nou în râs şi-şi ascunse chipul în pieptul meu. Oau, mergea bine seara asta.

— Îţi e şi mai greu să vorbeşti despre sex decât despre tine.

— Ce să zic, sunt un cavaler.

— Nu, eşti un ciudat. Sexul e o funcţie umană elementară. Îţi e greu să vorbeşti despre respirat şi clipit?

— Funcţia mea respiratorie e un subiect extrem de intim. Stai, unde te duci? am spus şi am tras-o uşor de mânecă când dădu să se ridice.

— Încă nu ţi-am evaluat camera până la capăt.

— Iarăşi povestea cu evaluatul, am spus, în timp ce Grace se ridică şi începu să se plimbe încet în cercuri prin încăpere.

— Poţi afla multe lucruri despre cineva dacă te uiţi la dormitorul lui, nu crezi? Dormitoarele sunt un fel de locuri de comitere a crimelor. Sunt atâtea indicii de descoperit.

— Dormitorul tău cum e?

— Poate că vei afla într-o bună zi. Deocamdată, lasă-mă să-mi folosesc priceperea de nivel *CSI,* ca să-mi dau seama exact cine eşti.

— Ei bine? am spus după ce câteva minute am ascultat-o pe Grace, care fredona genericul de la *CSI.* Cine sunt?

Grace îşi drese glasul.

— Privind decorul şi aparatura de zeci de ani vechime, spuse ea, punându-şi ochelarii mei de soare şi prefăcându-se (cu destul de multă pricepere) că e Horatio Caine{34}, trag concluzia

că ne aflăm într-un fel de buncăr aparţinând unui tip obsedat de teorii conspirative şi că probabil eşti convins că preşedintele e o fiinţă reptiliană care-şi schimbă forma.

— Vorbeşti prostii. În *familia regală* sunt reptilieni care-şi schimbă forma. Preşedintele e doar un vrăjitor banal ca oricare altul.

— A, bine-nţeles. Mii de scuze. Dar asta ce e?

Grace arătă spre un dulăpior vechi cu vitrină, în care străbunicul meu îşi ţinuse diverse accesorii pentru consumat băutură şi colecţia de absint înainte ca acesta să fi fost interzis în Olanda, moment în care s-a mutat imediat cu dulăpiorul şi cu întreaga familie în Statele Unite.

O plăcuţă sub forma unui drapel fusese fixată în cuie, în partea de sus. Pe ea scria *Matigheid is voor de døden. Cumpătarea e pentru morţi.* Johannes van de Vliert, respectându-şi până la capăt filosofia de viaţă, a murit la 47 de ani, de ciroză alcoolică. Era de departe strămoşul meu preferat.

— E doar cel mai tare lucru din încăpere. După tine, desigur.

— E un dulăpior… plin cu gunoaie stricate…

— Nu sunt gunoaie!

Am sărit din pat şi m-am apropiat de ea şi de dulap, pe care îl umpleam cu diverse comori încă din şcoala primară.

— Grakov Town, amatoare de doi bani ce eşti. E un dulăpior cu raritătţi. Vasele astea sunt preferatele mele. Am citit despre o anumită tehnică numită Kintsukuroi, într-o carte de arte plastice, în şcoala gimnazială. Ai auzit de ea?

Grace scutură din cap.

— Ei, e vorba doar despre o formă de artă japoneză veche, care constă în repararea vaselor sparte cu o substanţă aurie. Adică lipesc între ele toate bucăţile, iar la final, vasul pare acoperit de o reţea de firişoare aurii. Japonezii fac asta pentru că sunt de părere că unele lucruri sunt mai frumoase după ce au fost sparte.

Grace luă în mâini unul dintre obiectele Kintsukuroi. În prezent aveam unsprezece în total, pe unele dintre ele le primisem în dar de la Lola, de-a lungul anilor, pe altele, de la mama, în urma călătoriilor ei în Japonia, pentru achiziţionarea

unor obiecte de artă, iar pe altele le-am cumpărat de pe eBay sau Craigslist, cu banii mei. Mai erau şi alte lucruri în dulăpior şi toate erau sparte, strâmbe sau cu diverse defecte. O brăţară de argint, pe care o primise Sadie în dar, cu închizătoarea îndoită. O cutie de Cola, cu eticheta tipărită greşit.

— Păcat că oamenii nu pot fi întregiţi la loc cu firişoare de aur, spuse Grace, întorcând vasul pe toate părţile.

Nu ştiam dacă se referă la ea, la mama ei sau la o altă persoană din viaţa ei şi probabil că nu aveam să ştiu niciodată, pentru că lui Grace Town îi convenea să rămână un mister. Atunci Grace şi-a dat seama că atmosfera veselă se disipase, strivită de o problemă mult mai apăsătoare, aşa că puse vasul la loc şi spuse:

— Îţi dai seama că preocuparea asta e aproape la fel de ciudată precum colecţionarea de Cabbage Patch Kids[35], nu?

— Nu ştii nimic, Grace Town[36]. Domnişoarele sunt înnebunite după Kintsukuroi.

Grace încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Putem pregăti cina? Sunt lihnită.

— Sigur, am spus eu. Sigur.

Grace m-a ajutat să prepar mini-pizza. Oarecum. Bucătăria parcă era un loc străin, în care ea nu mai pusese piciorul, şi am fost nevoit să-i spun ce să facă. *Ai vrea să tai roşiile? Ai putea să razi puţin caşcaval dacă vrei.* După fiecare sarcină măruntă, se dădea la o parte şi mă urmărea în tăcere, aşteptând stânjenită următoarea instrucţiune.

După ce am băgat mâncarea în cuptor, ne-am dus înapoi jos, în dormitorul meu, şi ne-am întins pe pat fără să ne atingem, privind amândoi tavanul.

— Ce îţi doreşti din povestea asta? am întrebat, cuprins brusc de curaj, pentru că voiam efectiv să ştiu.

De fapt, *ce anume* voia de la mine? Ce spera să obţină în cele din urmă?

Grace nu-şi întoarse privirea spre mine.

— Nu ştiu. Tu ce-ţi doreşti?

— Ştii ce-mi doresc eu.

— Oare?

— Te doresc pe tine.

Zâmbi puţin, dar nu spuse: „Şi eu te doresc pe tine”

La cină, Grace s-a purtat ciudat în preajma părinţilor mei, aşa cum se purta aproape faţă de toţi, în afară de mine. I se risipise toată căldura din comportament. A vorbit doar când i s-a adresat mama sau tata şi nu a zâmbit, nici nu a râs la momentele potrivite. A mâncat puţin şi a vorbit şi mai puţin.

Când am condus-o la uşă la ora unsprezece şi am urmărit-o până când a dispărut în bezna dinspre cimitir, aproape că m-am bucurat că pleacă. Eram îngrijorat ca nu cumva prima fată pe care o aduceam acasă să li se pară părinţilor nepotrivită.

Când m-am întors în casă, mama şi tata erau în bucătărie şi umpleau maşina de spălat de vase. M-am aşezat în tăcere la tejgheaua pentru micul dejun şi am aşteptat impresiile lor, pe care ştiam că le-aş fi aflat, chiar dacă nu mi-aş fi dorit.

— Are o fire foarte întunecată, spuse mama după un timp. E frumoasă, dar are o fire foarte întunecată.

— Aşa crezi? am spus eu, îngândurat.

Aş spune despre vampiri că *au o fire întunecată*, nu despre Grace.

— Nu am observat.

— Are un zâmbet drăguţ. Asta când reuşeşte să zâmbească. Ciudată fată.

— Ciudăţenia e o componentă esenţială a frumuseţii, spuse tata şi îşi petrecu braţul pe după talia mamei.

Mama încuviinţă, dar se dădu înapoi, iar eu, după ce i-am privit încă zece minute, după ce am văzut cum trebăluiesc prin bucătărie, dar nu se ating deloc, cum nu sunt deloc atraşi unul spre celălalt, mi-am dat seama că trecuse mult timp de când îi văzusem ultima oară sărutându-se, ţinându-se de mână sau dansând pe muzică lentă, având impresia că nu-i urmăreşte nimeni, aşa cum făceau când eram copil.

Mult, mult timp.

În următoarele trei zile, nu cred că a trecut o oră întreagă în care să nu mă văd cu Grace. Dimineaţa, înainte de cursuri, stăteam în birou, lucram la ziar şi ne tachinam încontinuu unul

pe celălalt. Am adus un set de badminton şi am pus poze caraghioase, înrămate, cu noi şi cu Ricky Martin Knupps II, pe birouri. La prânz, ne duceam împreună la McDonald's, ne citeam unul celuilalt fragmente din cărţi la bibliotecă (eu: mereu Harry Potter, ea: mereu poezie) sau ne plimbam pe marginea curţii liceului, dădeam cu picioarele în ultimele grămezi de frunze şi ne străduiam să ne închipuim teme de căcat pentru ziar, fără ca vreunul dintre noi să-şi dea seama că, de fapt, nu mâncaserăm nimic până când suna clopoţelul.

Apoi, seara, după ce terminam cursurile şi treaba, urmam acelaşi program, care de acum devenise ritualul nostru: mergeam pe jos până la casa ei, eu aşteptam afară, în timp ce ea lua cheile, apoi mă punea să conduc eu până acasă, în maşina ei. În acest moment, totul se schimba. În clipa în care apunea soarele, parcă Grace devenea o altă persoană, ca şi cum lumina soarelui i-ar fi dat, cumva, energie, fără de care se stingea, golită de viaţă. Joi a intrat la noi şi a stat la demisol, stânjenită, agăţată de Lola de parcă ar fi fost un colac de salvare, fără a vorbi mai deloc cu Murray şi participând rareori la conversaţiile de grup. De una singură, Grace sclipea, lumina întreaga încăpere cu inteligenţa şi umorul ei. În preajma altora părea că-şi pierde strălucirea.

— Jur că înainte mă pricepeam la chestiile astea, îmi spuse ea, după ce plecă Muz, care de acum credea, probabil, că Grace îl urăşte. Mă refer la socializare. Înainte socializam tot timpul.

— Bănuiesc că e mai dificil. Fără el. Nu?

Era unul dintre rarele momente în care vreunul dintre noi recunoştea că mai existase cineva înaintea mea, care acum nu mai era aici.

Grace dădu din cap.

— Nu, nu e mai dificil. Uit să o fac, pur şi simplu. Mă retrag în sinea mea şi cad tot mai adânc în abis. Uit că există lumea din jur.

Moment în care ar fi trebuit, probabil, să zic: „Ce-mi spui seamănă izbitor cu un fel de boală mintală, pentru tratarea căreia ar trebui să cauţi consiliere specială şi medicamente", dar nu am spus asta, pentru că-mi doream să nu fie bolnavă,

defectă sau deprimată. Voiam să-şi aranjeze părul, să-şi spele hainele şi să fie întreagă, împlinită şi fericită.

Şi m-am purtat de parcă aşa era.

Şi aşa, încet, oră după oră, s-a desfăşurat numărătoarea inversă, până la Noaptea Tuturor Sfinţilor, până când a venit momentul marelui eveniment. Strada pe care locuiam a devenit un apendice al cimitirului, peste tot fiind împrăştiate pietre de mormânt, pânze de păianjen şi schelete întregi. Sâmbătă, pe la prânz, curtea noastră arăta de parcă s-ar fi dezlănţuit în ea un fel de apocalipsă foarte kitsch. Sadie l-a adus pe Ryan să cioplească împreună bostani pe gazon, dar eu eram cu gândul doar la petrecerea din acea noapte. Sau, mai bine zis, la ceea ce urma să se întâmple *după* petrecere, un eveniment pentru care nu mă simţeam deloc pregătit.

— Frate, ce naiba-i faci bostanului ăluia? spuse Sadie studiindu-mi opera.

Sadie, cu tot piercingul ei, cu părul în dreaduri şi îmbrăcată într-o geacă de piele, arata ca o psihopată cu un cuţit într-o mână şi cu un bostan proptit între picioare. Bostanul meu era puţin cam moale, iar cuţitul era puţin cam tocit, motiv pentru care rezultatul dădea impresia că bostanul ar fi fost cioplit cu ajutorul unei puşti cu alice declanşate de aproape.

— Ţi-a ieşit mai rău ca lui Ryan, iar el nici măcar nu are funcţii motorii precise încă. Fără supărare, Ryan.

— E o reinterpretare în spirit suprarealist a clasicului bostan-felinar, dacă vrei să ştii.

— Dacă ar fi capabil să vorbească, nu ar face decât să şoptească: „Ucide-mă”, apoi ar începe să vomite seminţe şi pulpă peste tot.

Am oftat şi mi-am lăsat jos cuţitul.

— Suds, ştiu că nu e etic, dar crezi ca ai putea să-mi aduci nişte Valium de la spital?

— Pentru ce îţi trebuie Valium, mă rog frumos?

— Cum să-ţi zic, Grace vine la mine în noaptea asta, după petrecere. De fapt, doarme cu mine. E prima oară.

— A! *Aaa!* Ce mare s-a făcut puiul meu!

— Jos de pe mine, şarpe, am spus eu şi am încercat s-o alung pe Sadie, care mi-a strivit coastele într-o îmbrăţişare strânsă, iar bostanul ei s-a rostogolit pe iarbă. Of, nu trebuia să-ţi spun.

— Nu-ţi face atâtea griji, frate. Oamenii şi-o trag de milioane de ani. Ai prezervative?

M-am strâmbat.

— Da.

— Ştii cum se folosesc?

— Doamne, Sadie. Da.

— Şi vrei să faci sex cu fata asta?

— E o fiinţă umană de sex feminin care şi-a dat acordul, iar eu sunt un adolescent. Întrebarea ta e irelevantă.

— Ba nu, nu e. Uite ce e, nu-i nevoie să iubeşti pe cineva ca să-i oferi virginitatea ta, dar ar trebui să cunoşti persoana respectivă, să ai încredere în ea, să te simţi în largul tău în preajma ei şi să vrei foarte, foarte *mult* să te culci cu ea.

— Ei, da. Cred că ai dreptate. Da. Vreau să fim împreună.

— Ştiu că e o întrebare stupidă şi demodată, dar te simţi pregătit? Adică sexul nu e mare scofală, dar nici nu e scofală *mică,* ştii?

— Cred că sunt pregătit?

Nu îmi dorisem să sune atât de mult a întrebare.

— OK, bine. Atât contează. Restul ţine de biologie. Acum dă-mi bostanul ăla, înainte să-l strici şi mai tare.

Grace a venit seara la mine să mă machieze, purtând în mâini o geantă mică, dar care parcă nu vestea nimic bun, în care îşi adusese ce-i trebuia pentru noaptea aceea.

— Mai e OK dacă rămân aici peste noapte? spuse ea, când văzu că mă holbez la geantă.

— Da. Da, normal.

Nu e vorba ca nu voiam să fac sex cu ea. De la doisprezece ani mă tot gândeam la sex.

— Bun, spuse ea şi scoase din geantă o trusă de farduri şi o sticlă de un litru plină cu sânge fals. Aşadar, vrei să fii zombie sau victimă de accident rutier? Pentru că doar pe astea două ştiu să le fac cu efecte speciale.

Ochii îmi fugiră în jos, la bastonul întins pe pat.

— Ăă… nu…

— A fost o glumă, Henry.

— Aa…

Am scos un *ha* fortat. Făcea haz de accidentul oribil în care îi murise iubitul. Ce umor fantastic.

— Zombie, aş spune.

Am stat o oră pe marginea patului, în timp ce Grace s-a învârtit în jurul meu. Şi-a păstrat distanţa în stilul ei rigid obişnuit, de marionetă, şi mi-a lipit pe faţă răni umede de cauciuc şi efecte speciale de descompunere. Care, ştiu, oricum nu pare o situaţie din cale-afară de romantică, dar aproape că m-am simţit ca la un control medical, din moment ce şi-a făcut treaba încercând să mă atingă cât mai puţin posibil.

Mă aşteptam ca ea să se costumeze în ceva cu totul ciudat, să întruchipeze un meme, un personaj literar obscur sau o figură dintr-o operă de artă impresionistă din secolul al optsprezecelea. Dar s-a dus sus să se îmbrace şi să-şi facă machiajul, timp în care eu mi-am sfâşiat un tricou vechi şi m-am acoperit cu sânge fals, şi s-a întors îmbrăcată într-un costum cochet de vampir, cu un singur firişor de sânge curgându-i din colţul gurii.

A fost prima oară când am văzut-o îmbrăcată cu haine potrivite pentru o siluetă feminină şi am avut un şoc. Avea picioare lungi şi tonifiate, acoperite de ciorapi negri, iar sânii şi talia ei erau scoase în evidenţă datorită corsetului negru dantelat pe care-l purta, care-i dădea trupului o formă pe care nu aş fi crezut că aş putea s-o văd la o fată de liceu. Părul ei blond era periat, buclat şi prins la spate cu o plasă neagră, care-i acoperea ochii pudraţi cu o culoare fumurie, şi îşi prinsese chiar şi o fundă roşie în jurul bastonului.

Era de o mare şi întunecată frumuseţe, o femeie fatală, o dependentă de heroină înălţată din morţi – şi abia dacă o recunoşteam.

— Nu prea m-am gândit la un costum potrivit, aşa că îl folosesc din nou pe cel de anul trecut, spuse ea şi ridică din umeri. E jalnic.

— Nu. Mi se pare foarte bun.

— Serios? Pari puţin… şocat?

— Probabil că nu mă aşteptam… nu mi-am închipuit că ai purta aşa ceva, asta-i tot. Adică din câte te cunosc. Mă aşteptam la ceva mai, nu ştiu, mai ciudat sau la un personaj pe care nu l-aş fi putut ghici decât după o groază de întrebări. Dar arăţi al naibii de bine.

— Grace, cea de acum un an, era destul de diferită de cea de acum.

M-am uitat la ea în continuare câteva clipe, apoi am dat din cap.

— Spune, Henry.

— Ce să spun?

— Spune ce anume îţi vâjâie prin mintea aia a ta. Văd cum rotiţele se învârt violent în spatele ochilor, dar nu faci decât să dai din cap. Deci spune.

— Nu, doar că… uneori mă întreb… Doamne, nu mă pricep deloc la chestia asta cu exprimarea directă… Dacă persoana care ai fost… Nu cumva chiar eşti acea persoană? Vreau să spun că nu o cunosc deloc, nu ştiu nimic despre ea. O întrezăresc uneori când mă uit la tine, văd sclipiri fugare, dar… A fost vorba despre un rol pe care l-ai jucat şi acum îţi arăţi firea adevărată sau cumva această Grace, pe care o ştiu, e un rol pe care-l vei juca până când te vei simţi din nou în largul tău?

— Oamenii se schimbă. Nu pot să cred că tu eşti aceeaşi persoană de la şaisprezece ani.

— Da, dar eu nu am schimbat liceul şi nu am început să port hainele unui tip mort.

Trecu o clipă de tăcere.

— Deci ştii deja, spuse ea încet, privindu-mă fix, fără să clipească. S-a aflat.

— Iartă-mă, nu trebuia.

— Îmi dau seama ce fel de persoană vrei să fiu, Henry. Se vede clar.

— Ce înseamnă asta?

— Mă priveşti altfel uneori. Ai impresia că nu observ, dar

observ. Sunt momente în care chiar îţi place de mine şi altele în care nu îţi plac atât de mult. Dar nu am cum să mă prefac că sunt bine doar pentru că asta-ţi doreşti tu.

— Grace, nu e deloc vorba despre asta.

— Uite ce e, hai să lăsăm subiectul în seara asta, OK?

— Te vreau pe *tine*, tot timpul.

— Ştiu că asta crezi. Dar uneori nu ştiu ce variantă preferi. Fata din prezent. Fata din trecut. Sau fata de vis. Kintsukuroi, în care crezi că mă voi transforma în câteva luni.

— *Tu* ai spus că oamenii nu pot fi refăcuţi cu firişoare de aur.

— Exact despre asta vorbesc, spuse ea, se întoarse şi începu să urce chinuit pe scări, pas cu pas.

Am scris varianta a cincea a textului „De ce nu are Henry Page iubită”, în timp ce urcam după ea, stropind podeaua cu picături de sânge.

Varianta a cincea
Pentru că, aparent, tot trebuie să alergi după fete, chiar dacă nici nu sunt capabile să fugă.

Capitolul 18

Prima jumătate a petrecerii a fost în mare parte precum cea de la Heslin. Ne-am dus pe terenul de fotbal să bem, de data asta, nu dintr-o cadă, ci – nu glumesc – dintr-un rezervor industrial pentru adunat apa de ploaie. (Cada a ajuns, în cele din urmă, pe acoperişul casei lui Heslin. Nimeni nu-şi asumase încă fapta, dar eu îl bănuiam din toată inima pe Murray.) De data asta, băutura avea o culoare roşiatică şi cam multă spumă, ca şi cum cineva ar fi curăţat rezervorul cu detergent de vase, dar nu l-ar fi clătit, ci ar fi turnat direct zece cutii de sticle de vin ieftin. Totuşi, după gust, nu părea să fie la fel de otrăvitoare ca amestecul de la evenimentul trecut, iar după două sticle băute, eram destul de ameţit, după cum era şi Grace, slavă Domnului, pentru că parcă amândoi eram persoane mai simpatice când eram beţi.

Am părăsit grupul şi ne-am dus la casa prietenului unui prieten de-al vărului cuiva care absolvise liceul în urmă cu trei ani şi unde, la demisol, avea loc petrecerea. Am ajuns înaintea tuturor, iar Grace ne-a găsit un colţişor suficient de întunecat şi de ascuns, unde era mai puţin probabil ca ceilalţi să ne vadă cum ne facem de cap, dar mintea mea nu-mi stătea decât la partida de sex pe care se presupunea că o vom avea mai târziu, aşa că am băut în continuare.

Muzica deveni din ce în ce mai zgomotoasă, iar încăperea se umplu încet de zombie, vrăjitoare, piraţi şi variante atrăgătoare ale unor lucruri complet neatrăgătoare, cum ar fi Ţestoasele Ninja, planeta Pluto, confecţionată în stil papier mâché şi purtând bikini, şi Madison Carlson, îmbrăcată – nu voi înţelege niciodată de ce – într-un costum de ştiulete de porumb uşuratic.

Grace se aplecă şi mă sărută scurt, apoi îşi întoarse privirea la lumea costumată, care se îngrămădea în micul spaţiu.

— N-o să mă mai duc la cimitir, spuse încet şi foarte uşor bălmojit. Asta nu ţi-am spus niciodată. Îl vizitez aproape în fiecare zi, la locul unde e înmormântat. Dar nu mă mai duc. Pentru tine.

M-a luat prin surprindere. Ajunsesem să accept prezenţa fantomatică a lui Dom ca pe un element necesar din viaţa mea, condiţia pe care trebuia s-o îndeplinesc ca să pot fi alături de Grace Town. Avea să se îmbrace ca el pururea. Avea să-i viziteze mormântul pururea. Dar uite că deja renunţa la o mică parte din el.

— Ţi-aş fi recunoscător, am spus imediat, fără să stau pe gânduri, pentru că, din moment ce venise cu propunerea asta, mi-am dat seama că îmi doream, într-adevăr, ca acel obicei să înceteze.

Îmi doream să nu mai petreacă atât de mult timp cu iubitul ei mort, să n-o mai văd întinsă pe iarbă deasupra trupului lui descompus, vărsând lacrimi care se strecoară în pământ şi ajung la coşciugul lui.

— Şi nu vreau să ai impresia că, nu ştiu, că mă mulţumesc cu tine pentru că nu am pe altcineva sau mai ştiu eu ce, spuse ea în continuare, privind înainte. Nu m-am înţeles niciodată cu cineva aşa cum mă înţeleg cu tine.

În acel moment m-am străduit să nu cedez tentaţiei de a o întreba pe care dintre noi l-ar fi ales dacă am fi stat amândoi, eu şi Dom, unul lângă celălalt, întregi amândoi, amândoi vii. Pentru că ştiam că tot pe el l-ar fi ales. Ştiam că aşa avea să fie situaţia încă mult timp. Poate că aşa va fi mereu. Şi am simţit cum plesneşte încă puţin ruptura din inima mea. Ea încerca din răsputeri să-şi declare sentimentele faţă de mine, iar eu nu făceam decât să-mi mai adâncesc încă puţin durerea.

— Ai băut. Nu vreau să iei nicio hotărâre în noaptea asta. Aşteaptă până când îţi revii. Gândeşte-te cu atenţie. Vreau să fii sigură.

Vreau să fii sigură că poţi să renunţi la el.

Grace se întoarse spre mine şi mă privi mult timp, se uită cu atenţie la unul dintre ochii mei, după câteva secunde îşi mută privirea la celălalt, apoi înapoi la primul şi tot aşa.

— Ce e? am spus după un timp.

— Majoritatea tipilor s-ar purta urât din cauza situaţiei ăsteia. Tu eşti atât de înţelegător.

— De ce să mă port urât?

Mă străduiam să par mai înţelegător decât eram, de fapt, în sinea mea, dar nu puteam să-i spun asta – dacă aş fi făcut pe dobitocul, nu aş fi făcut altceva decât să o alung.

— Doar ai fost cinstită şi deschisă faţă de mine încă de la început.

Desigur, mai puţin în privinţa accidentului, a iubitului mort, a cimitirului şi a hainelor.

Îmi cercetă din nou fiecare ochi în parte, apoi şi-i închise pe-ai ei, se apropie şi mă sărută. Am urmărit-o pe parcurs, să mă asigur că nu îşi deschide ochii, de parcă ăsta ar fi fost un fel de semn care mi-ar fi demonstrat că, de fapt, nu era sinceră. Grace rămase cu ochii închişi şi, când am simţit că se apropie sfârşitul sărutului, mi i-am închis şi eu repede pe ai mei, iar Grace se trase înapoi. Şi m-am gândit: *Cum ar putea cineva să sărute pe altcineva în felul ăsta, fără să fie sincer?*

— Cât trebuie să mai stăm aici înainte să ne întoarcem la tine? spuse Grace.

Inima începu să-mi alerge în galop. A, da. Pierderea virginităţii. Uitasem o clipă despre problema asta.

— Vreau să-i văd mai întâi pe toţi. Hai să mai stăm puţin cu ei. Să aşteptăm să se culce părinţii.

De fapt, urmăream – lucru despre care nu i-am spus lui Grace – ca lumea să ne vadă împreună, să ne prindă în flagrant, să ne zâmbească şiret şi să ne acuze că nu suntem doar prieteni. Îmi doream ca relaţia noastră să aibă susţinere fermă din afara noastră, ca şi cum cu cât ne-ar fi văzut mai mulţi oameni, cu atât Grace ar fi avut mai multe motive să rămână cu mine. Trăiam o relaţie de tip pisica lui Schrödinger, nici vie, nici moartă, pentru că încă nu fuseserăm observaţi. Totuşi poate că era mai bine aşa. Poate că era mai bine să nu fim văzuţi, ca relaţia noastră să se afle într-o stare incertă, de o dinamică continuă, din moment ce era foarte posibil să fie distrusă, dacă ar fi fost luată în seamă. Îmi dădeam seama că e periculos. De fapt, dacă nu ar fi aflat nimeni, atunci nimeni nu ar fi ştiut dacă povestea dintre noi a avut un final nefericit. Nimeni nu ar fi ştiut de durerea mea. Cu toate astea, eram pregătit să accept riscul.

Aşa că am sărutat-o pe măsură ce încăperea se umplea de zarvă. Am vorbit, am băut şi am flirtat, Grace a devenit din ce în ce mai binedispusă şi mai deschisă, cu fiecare înghiţitură de alcool, şi am sărutat-o, sperând ca cineva cunoscut să ne vadă, să ne arate cu degetul, să ne strige pe nume.

În cele din urmă, cam o oră mai târziu, cineva ne-a văzut.

— Ştiam eu!, strigă Heslin şi, astfel, un fel de arc pe care-l ţinusem încordat în interiorul meu toată seara a fost eliberat.

Am fost văzuţi. Am fost observaţi. Acum exista cineva în afară de noi care putea confirma că suntem reali. Că am existat.

— *Ştiam*, în pana mea!

— Şşş, i-am şuierat lui Heslin, pentru că, deşi îmi doream ca el să ştie de noi, nu voiam ca Grace să ştie că-mi doream ca el să ştie.

Grace se depărtă de mine imediat, se ridică în picioare şi spuse:

— Eşti gata să mergem? Mă duc să-mi iau lucrurile.

Am dat din cap şi am privit-o în timp ce se strecura prin mulţimea costumată, să-şi ia haina.

Heslin încă îmi rânjea în faţă.

— De când i-o tragi?

— Nu spune nimănui, te rog, încercăm să fim discreţi. Nu mi s-a părut important să-i spun că, de fapt, încă nu i-o trăsesem.

— Nu-ţi face griji, nu spun nimănui, spuse Heslin, se aplecă asupra mea şi-mi ciufuli părul.

Vorbeam foarte rar la şcoală, dar se pare că informaţiile astea intime legate de viaţa mea sexuală iminentă erau cumva un motiv suficient să ne apropiem.

— Mă duc să văd unde e, am spus eu şi m-am ridicat.

— *Dap*, aşa să faci, spuse Heslin şi mă lovi uşor pe spate.

Aşadar, superpoziţia noastră cuantică luase sfârşit. Eu şi Grace Town eram ori vii, ori morţi, nu ne mai aflam simultan în ambele stări.

Încă nu era cert care variantă avea să se realizeze.

Ne-am plimbat împreună până acasă în întuneric, amândoi ameţiţi. În starea mea de semiebrietate, gândindu-mă la ceea ce

urma să se întâmple între noi, mi-a venit în sfârşit curajul să-i fac ce-mi doream. Am lipit-o de un gard de sârmă înalt, acoperit de plante agăţătoare, şi am sărutat-o cu mai multă poftă ca niciodată. Am sărutat-o pe gât, apoi în jos, de-a lungul claviculei, i-am strâns în mâini şoldurile, coapsele. Grace icni, îmi trecu degetele prin păr, îl strânse în mâini şi se agăţă de mine cu putere. Mă muşcă de gât cu dinţii ei falşi, suficient de tare încât să mă doară, dar fără să-mi dea sângele.

— Du-mă acasă, Henry Page, spuse ea, pătată încă în colţul buzelor cu sânge fals.

Apoi se răsuci şi porni în întuneric, iar eu am urmat-o, fireşte, cu braţele în jurul mijlocului ei, şi am sărutat-o tot drumul până acasă. Am coborât la demisol fără să-i trezim pe parentali, slavă Domnului, şi, astfel, a venit momentul pentru Sex.

Mai întâi ne-am aşezat împreună pe pat şi ne-am şters de machiaj. Mi-am dezlipit tricoul de pe trup, am şters sângele uscat de pe piept şi m-am întrebat dacă arătam cum arătase el după accident şi dacă la asta se gândea şi ea sau dacă se gândea la mine. După aceea am rămas în tăcere un minut şi m-am gândit să stâng lampa, poate că aşa ar fi fost mai uşor.

Însă Grace ştia ce face. Mai trecuse prin astfel de clipe. Veni lângă mine, mă sărută şi începu să-şi dezlege corsetul.

— Oau, am spus încet, după ce şi-l dădu jos, pentru că era incredibilă, şi-mi dispăru orice urmă de ezitare când i-am văzut sânii goi.

Ne-am sărutat în continuare, apoi i-am tras în jos ciorapii şi i-am atins cicatricile cu vârfurile degetelor. Pe coapsele superioare se vedeau două dreptunghiuri roşii, mari.

— De acolo au preluat ţesuturile de piele, spuse ea când le-am atins. Prima bucată nu a fost asimilată bine, aşa ca au fost nevoiţi să mai ia.

I-am dat jos ciorapii şi i-am aruncat în celălalt capăt al camerei. Cele mai grave cicatrici erau pe pulpa piciorului, de unde fusese smulsă o parte din piele şi muşchi, iar rănile fuseseră acoperite cu o reţea de ţesut cutanat, încât semănau cu pielea unei păsări jumulite. Piciorul ăsta avea cam jumătate din

dimensiunile celuilalt, era subţire şi părea sensibil, delicat. Părţile neafectate de răni erau acoperite de vânătăi, urme ale ultimei aventuri de pe pista de la East River.

Era greu de înţeles cum putea merge câtuşi de puţin.

— Au schimbat deja tijele o dată. S-ar putea chiar să le scoată în câţiva ani. Nu ştiu sigur. Poate că, în cele din urmă, vor reuşi să-l refacă pe Humpty Dumpty.

M-am aplecat şi am sărutat pielea roşie, furioasă, de pe pulpa ei.

— Eşti perfectă.

Atunci a început.

Nu a fost din cale afară de romantic. Nu am avut muzică pe fundal şi nici lumânări aprinse. Nu s-a întâmplat ca în comediile alea romantice, în care ţi se arată fugar atingeri şi mâini care apucă de cearceafuri de un alb imaculat. Nu a semănat nici cu pornografia pe care o ştiam. A fost o experienţă mai dulce, mai tăcută, mai puternică, mai stânjenitoare. Eram doar eu şi ea, fără nimic între noi.

Petrecusem o mare parte a dimineţii căutând pe Google sfaturi despre „cum să fii bun la pat”, care nu au fost, de fapt, mai deloc utile când a venit momentul cu pricina. Am uitat tot ceea ce aflasem de pe AskMe.com şi am procedat, în schimb, aşa cum mi s-a părut bine pe loc.

Apoi totul s-a terminat. Legitimaţia V a expirat. Nu s-au auzit deloc suspine extravagante sau mai ştiu eu ce, dar probabil că m-am descurcat destul de bine, din moment ce Grace a spus: „A fost de o mie de ori mai bine decât mă aşteptam”, şi nu ştiam dacă ar trebui să fiu mulţumit pentru că a fost o performanţă acceptabilă sau să mă simt jignit pentru că se aşteptase la una proastă. Grace îşi sprijini capul de umărul meu, eu am sărutat-o pe frunte şi am stat unul lângă celălalt, goi, pe întuneric, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva şi fără să putem adormi.

În cele din urmă, când i s-a părut că adormisem, Grace Town începu să plângă. Am simţit cum tremura lipită de trupul meu, încercând să-şi stăpânească respiraţia, i-am simţit lacrimile calde care îmi curgeau pe piept. A suspinat doar o dată. Apoi şi-a şters ochii, a început să respire din nou normal şi a şoptit:

„Mi-e dor de tine”, apoi, încet, treptat, a adormit.

Am mai stat treaz o oră, privind în tavan în timp ce lacrimile mi se evaporau de pe piele, şi m-am întrebat dacă vreau să vomit pentru că eram beat sau pentru că fata cu care îmi pierdusem virginitatea se gândise tot timpul, probabil, la iubitul ei mort.

Capitolul 19

Când m-am trezit dimineaţă, Grace era deja în picioare, îşi acoperea din nou pielea cu straturi peste straturi de haine ale lui Dom. Un fluture de-o noapte, revenit acum în coconul său. M-am prefăcut că dorm şi am urmărit-o în timp ce şi-a adunat costumul de vampir într-o pungă de plastic şi a îndesat punga în coşul de gunoi de lângă biroul meu. A plecat fără să-şi ia rămas-bun.

În acea seară i-am scris.

HENRY PAGE
'Nă seara, Town. Mă gândesc că aş vrea să văd noul film Pixar săptămâna asta, într-una din nopţi. E cotat „cu acordul părinţilor" pentru că include violenţă animată şi umor vulgar – am impresia că o să-mi placă la nebunie. Ce zici?

Am trimis mesajul la 19:58. Grace l-a văzut imediat, a început să scrie răspunsul, dar apoi a şters ceea ce voise să spună. Au trecut zece minute, apoi încă zece, fără niciun răspuns. Nu aveam voie s-o invit în oraş, deşi ne culcaserăm împreună? Întrecusem limitele tacite ale relaţiei noastre (sau ce-o fi fost)?

Am luat cina. Mi-am verificat telefonul. Niciun răspuns.

S-a răzgândit, s-a răzgândii, s-a răzgândit.

Am făcut un duş. Verificat telefonul. Nimic.

S-a răzgândit, s-a răzgândit, s-a răzgândit.

Am încercat să-mi fac temele la mate. Verificat telefonul. Nimic.

Doamne, Doamne, Doamne. S-a răzgândit, s-a răzgândit, s-a răzgândit.

M-am culcat cu senzaţia că cineva mi-a deschis o umbrelă neagră în piept. Plămânii mi-au fost împinşi în sus, până sub

claviculă, iar dedesubt a rămas un hău abisal, unde înainte fuseseră organele mele. În cele din urmă, la 23:59, tocmai când aproape adormisem, Grace mi-a răspuns.

GRACE TOWN
Pixar! Sigur ca vreau să-l văd. Fă rezervările. Somn uşor!

Jetul violent de endorfine care mi-au fost eliberate în sânge în clipa în care mi-a vibrat telefonul şi a apărut numele ei pe ecran a fost îngrijitor. Nu mai fusesem niciodată dependent de nimic, dar m-am gândit că aşa se simt drogaţii disperaţi după o doză.

— Edward Cullen, nenorocitul de tine, am spus închizând ecranul telefonului şi îndreptându-mi privirea către tavan. Nu ar fi trebuit să te judec atât de dur.

Luni, după ore, Grace şi cu mine ne-am hotărât să nu ne oprim la casa ei, ci să luăm autobuzul spre oraş, unde se organiza în parc un festival de toamnă cu bere şi mâncare. Aveam de făcut teme şi eseuri şi ar fi trebuit, probabil, să acordăm în mod serios atenţie ziarului, dar Grace era fericită, îşi pieptănase părul şi nu aveam de gând să pierd ocazia de a petrece timp cu ea în varianta asta.

În parc, spaţiul dintre copaci fusese transformat într-un orăşel de mici chioşcuri cu umbrare albe, fiecare adăpostind câte un fel de preparate şi/sau bere. Era un deliciu pentru hipsteri: mobilă din paleţi, ceainice vechi agăţate cu sfori de crengile copacilor, un chioşc unde îţi puteai decora propriul cerc hula hoop. Cei de la Răzbunarea Capsatorului de Plastic reuşiseră chiar să aranjeze un spectacol, iar piesele lor, cântate cu chitare acustice şi voci tremurate (dintre care niciuna, din păcate, nu era despre obiecte de birotică cu poftă de răzbunare), se auzeau în tot parcul.

— Cu ce să ne înfruptăm, Town? am spus eu, însă a doua parte a întrebării mele se pierdu, acoperită de strigătul altcuiva.

— Grace?! spuse o voce de bărbat necunoscută.

Ne-am întors amândoi să vedem de unde venise strigătul: un tip blond, înalt, destul de atrăgător, alături de o gaşcă de tipi înalţi destul de atrăgători.

— Lyndon! spuse Grace, apoi porni în goană spre el prin mulţime, iar când ajunse, tipul o luă în braţe cu baston cu tot, în timp ce eu mă gândeam, urmând-o cu mâinile în buzunare, la faptul că, deodată, detestam numele Lyndon şi pe oricine ar fi avut vreo legătura cu el.

Am aşteptat lângă Grace vreo cinci minute, cât au stat de vorbă, până când privirea lui Lyndon m-a descoperit, iar Grace şi-a amintit că exist şi eu.

— A, scuze! El e Henry. Lucrăm împreună la ziarul liceului. Henry, el e Lyndon, vărul meu.

Am dat mâna cu el, gândindu-mă că, până la urma, Lyndon nu era un nume atât de pretenţios. Monstrul care începuse să-mi sfâşie pieptul din interior când o strigase pe Grace se întoarse în cuşca sa.

Doamne, m-am gândit, după ce i-am studiat chipul şi mi-am dat seama că, într-adevăr, chiar semănau şi erau categoric înrudiţi. *Oare sunt gelos din fire?* Aş zice că e una dintre chestiile alea pe care nu le poţi cunoaşte cu adevărat despre tine până nu eşti pus într-o astfel de situaţie. Aşa cum nu poţi şti cu siguranţă dacă eşti curajos şi eroic până nu se întâmplă ceva oribil şi eşti constrâns să acţionezi. Mereu mi-am închipuit ca aş fi neînfricat, calm şi stăpânit, un fel de Sully Sullenberger[37]. Că aş părăsi avionul ultimul, că m-aş scufunda cu vasul şi altele asemenea. Însă acum nu mai eram atât de sigur.

M-am gândit la Tyler Durden, care a spus: „Câte poţi cunoaşte despre tine, dacă nu te-ai bătut măcar o dată?” Dar câte poţi cunoaşte despre tine, dacă nu ţi-a plăcut măcar o dată cineva? Nu mă mai simţisem niciodată atât de străin de propria persoană. Al cui era trupul ăsta în care mă deplasam? Al cui creier zăcea în capul meu? Cum se putea să *fiu* eu însumi, cum puteam să trăiesc în propriul trup, fără să am habar despre mine?

Eu şi Grace veniserăm la festival cu gândul să ne luăm de mâncare, dar Lyndon şi prietenii lui aveau toţi 20 şi ceva de

ani, aşa că le-am dat bani, iar ei ne-au adus cidru cu mirodenii şi vin fiert. Am stat cu toţii sub un copac, iar eu am început să văd sutele de lumini atârnate în şir în parc ca prin ceaţă, pe măsură ce alcoolul mi se urca la cap. Am împărţit între noi preparate de la toate chioşcurile – supă iute-acrişoară, de la chioşcul cu mâncare thailandeză, cine ştie ce fel de friptură glazurată cu miere, de la chioşcul chinezesc, luminat cu lampioane roşii, rulouri cu folii transparente, din orez, îmbibate într-un sos gros şi dulce, de la chioşcul vietnamez.

Atunci când tata mi-a trimis un mesaj la ora nouă seara, în care scria *Aici*, aveam burta plină şi-mi simţeam ochii greoi.

M-am ridicat din locul în care stăteam tolănit pe iarbă, privind luminiţele feerice care străluceau printre crengile de deasupra, şi mi-am luat rămas-bun de la Grace, care era incredibil de frumoasă în acea lumină aurie.

Eram perfect conştient că Lyndon ne urmărea, aşa că mi-am luat rămas-bun într-un stil cât mai neutru, în ciuda faptului că, de obicei, ne sărutam la despărţire. M-am adresat până şi cu „frate”.

— Trebuie s-o şterg, frate. Ne vedem mâine, am spus eu.

Apoi i-am salutat pe toţi ceilalţi şi am pornit uşor prin mulţime, cu mâinile în buzunare. O dată m-am uitat înapoi. Grace mă privea fix de departe. Mi-am închipuit că-şi va întoarce privirea, dar s-a uitat la mine în continuare şi nu mi-am putut da seama ce însemna asta. Dacă trebuia să mă întorc sau nu la ea. Însă vărul ei era de faţă, noi nu eram împreună, iar indiferent ce am fi fost noi, indiferent care anume era natura relaţiei noastre, lumea nu trebuia să ştie. M-am gândit că, dacă m-aş fi întors totuşi şi aş fi sărutat-o, aşa cum îmi doream, ar fi fost considerat un gest nepotrivit şi aş fi supărat-o. Aşa că mi-am întors privirea şi am mers în continuare, înghiţit de mulţime, cu certitudinea că Sully Sullenberger s-ar fi întors la ea şi ar fi luat-o pe sus, iar eu eram un laş gelos.

Telefonul îmi bâzâi în maşină, pe drumul spre casă, în timp ce tata îmi povestea ce făcuse în acea zi, iar eu mă străduiam din răsputeri şi nu arăt că băusem.

GRACE TOWN
Ei, a fost cam nasoală despărţirea. Mal vrei să mergem la film săptămâna asta?

HENRY PAGE
Nu ştiam dacă ar fi bine să te sărut de faţă cu vărul tău, aşa că am cam intrat în panică şi te-am lăsat baltă. Sau dacă încă încercăm să fim discreţi cu toată povestea asta… Mda, scuze. Dar mergem la film, sigur. Joi seară, 19:30. La cinematograful de lângă mine. Putem sta degeaba la mine după ore sau putem merge să luăm ceva de mâncare înainte de film sau ceva de genul acesta.

Sună bine. Nu prea ştiu ce se petrece.

Suntem din cale-afară de zăpăciţi, noi doi. Mă uluieşte faptul că Hink ne-a dat posturi cu putere de decizie.

Miercuri m-a trezit soneria telefonului la şase dimineaţa, pentru că mă suna Grace. M-am ridicat subit în capul oaselor imediat ce i-am văzut numele pe ecran.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? am spus eu.

Ar fi trebuie să mă dezmeticesc văzând cât de îngrijorat începusem să fiu din cauza ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama, pentru că eram conştient că e deprimată şi lipsită de discernământ şi simţeam mereu o voce în fundul capului care mă avertiza îngrijorată că s-ar putea să o copleşească durerea. Bine, nu m-am gândit niciodată că şi-ar putea face singură

vreun rău sau mai ştiu eu ce. Mai degrabă mă temeam ca nu cumva să se dizolve intenţionat într-o clipă, ca nu cumva atomii ei să fie risipiţi în văzduh.

— Calmează-te. Nu pot dormi, atâta tot. Ai ceva important de făcut la şcoală azi?

Trebuia să predau o temă (neterminată) (să-mi bag picioarele) la cursul de limba şi literatura engleză, trebuia să mă întâlnesc cu Hink, să-i arăt cum se dezvolta ziarul, iar Hotchkiss îmi cerca tema la mate de vreo săptămână, dar toate astea păreau mult mai puţin importante, din moment ce mă puteam vedea cu Grace, aşa că am minţit şi am spus:

— Nu.

— Bine, pentru că sunt în faţa casei tale. Plecăm într-o aventură.

— Eşti aici?

S-a auzit o bătaie în ferestruica de la demisol. Grace aştepta ghemuită de cealaltă parte a geamului murdar, părea obosită şi era încă îmbrăcată în hainele pe care le purtase ziua trecută.

Când a venit mama să mă trezească după o oră, m-am prefăcut că eram bolnav, iar Grace se ascundea sub pat. După ce Dătătoarea-de-viaţă a plecat la serviciu, m-am milogit de tata să-mi dea voie să-mi petrec ziua alături de Grace, cu toate că eram sigur că avea să mă pârască mamei cu prima ocazie. În cele din urmă, îmi dădu înciudat permisiunea, cu condiţia să-l las să joace GTA V toată ziua în camera mea şi să nu spun nimănui.

Am descoperit uluit că maşina lui Grace era parcată în locul obişnuit din faţa casei mele.

— Ai condus *tu* până aici?, am spus eu.

— Surpriză.

— E prima oară de când…?

— Da. Nu ştiu de ce. M-am trezit în toiul nopţii şi am hotărât că a venit momentul potrivit. La o adică, nu mă vor primi niciodată în *Fast and Furious 11,* dacă nu mă apuc din nou de drifting.

Am zâmbit, iar Grace a spus:

— Henry, nu te uita aşa la mine.

— Cum aşa?

— Ca şi cum ai vedea cum încep să apară firişoarele aurii, spuse ea, dar pe un ton prietenos, şi nu ca pe o acuzaţie. Nu sunt un vas.

— Nu eşti un vas. Voi ţine minte.

Am mers cu maşina înspre nord, către marginea oraşului, apoi am condus o oră şi chiar mai mult, prin parcul naţional, am încetinit maşina la fiecare punct de observaţie, dar nu am oprit deloc. Aici, de-a lungul coastei, abia se simţea venirea toamnei. Fâşiile de plajă care se vedeau printre copaci erau perfect albe şi, deşi majoritatea copacilor nu mai aveau frunze, printre ei se numărau şi arbuşti şi palmieri veşnic verzi. Am condus cu geamurile lăsate, deşi era rece, încât chipul mi-a amorţit, iar urechile îmi bâzâiau din cauza vitezei.

În cele din urmă, ţărmul se ascunse în spatele pădurii, care era încă la fel de colorată ca o cutie de bijuterii, în ciuda frigurilor care se apropiau. Semnele de circulaţie dădeau indicaţii de genul ÎNCETINIŢI, CURBE PERICULOASE ÎN FAŢĂ, însă Grace nu le băgă în seamă. De fapt, dădu muzica la un volum atât de mare, încât nu m-ar fi putut auzi nici dacă aş fi ţipat la ea, apoi mări viteza. Pumnii mei îşi pierdeau culoarea la fiecare viraj strâns, când mă străduiam cu disperare să mă ţin bine, să nu fiu aruncat încolo şi-ncoace de pe scaunul pasagerului. Grace frâna, accelera, scotea fum din roţi şi făcea maşina să alunece la fiecare cotitură. Apoi, în loc să încetinească, să se pregătească pentru următoarea curbă, accelera pe distanţa dintre ele.

M-am ţinut strâns şi m-am rugat să nu mor unor zeităţi în care nu credeam. Nu în felul ăsta. Nu cum a murit el. În minte mi se derulară, iar şi iar, imagini cu accidente. Zgomotul imposibil de dureros al maşinii care se striveşte de un copac şi se plisează în jurul lui ca un evantai de hârtie. Un trup – trupul meu – smuls din vehicul, aruncat prin parbriz, o păpuşă inertă, împăiată cu carne şi oase. Pielea care se jupoaie pe suprafaţa asfaltului. Membrele se frâng, cioturile aşchiate ale oaselor plesnesc prin piele.

Grace conducea bine, chiar dacă într-un stil maniacal. Aveam

încredere că ţinea maşina sub control, însă la vitezele astea, propria ei viteză de reacţie era neglijabilă. Nu era nevoie decât să apară un animal în mijlocul drumului, să tragă puţin prea mult de volan, să dăm de o groapă în drum. Mai mult, simţeam şi acea voce statornică din fundul minţii, cea care îmi amintea, iar şi iar, că ar trebui să-mi fac griji pentru binele ei.

Niciodată nu mi-am mai simţit moartea atât de aproape. Niciodată nu am fost mai îngrozit de propria-mi fire muritoare ca în acele momente petrecute în maşină, cu Grace la volan.

Oare ei îi păsa câtuşi de puţin de lucrurile astea? Grace privea lumea ca pe o simplă aranjare ordonată, temporară, de atomi, şi atât. Moartea nu ar fi însemnat decât că atomii desemnaţi pentru scurt timp formei ei umane ar fi fost redistribuiţi în altă parte.

În sfârşit, în sfârşit, opri maşina într-un punct de observaţie şi opri muzica. Îmi rânji şi ieşi afară în briza răcoroasă a ţărmului. Era o zi ciudată. Soarele lumina călduros, dar dinspre ocean bătea un vânt rece.

— Ce naiba a fost asta? am spus şi am trântit uşa de la maşină.

Picioarele şi mâinile îmi tremurau vizibil, şi nu din cauza frigului. M-am străduit să nu-i arăt cât de agitat eram, pentru că o mică voce din sinea mea îmi şoptea că nu era imposibil, cine ştie, ca ea să fi încercat să se joace cu nervii mei în mod intenţionat. M-am aşezat pe parapetul care separa spaţiul de observaţie de sălbăticia care se întindea de cealaltă parte şi m-am sprijinit cu coatele pe genunchi, încercând să-mi stăpânesc respiraţia. Grace luă loc lângă mine – după modul în care se aşeza în spaţiu, în jurul meu, aveam uneori impresia că mi-era chiar soră – cu faţa acoperită pe jumătate de eşarfa.

— Înainte conduceam foarte des pe drumul ăsta, chiar şi înainte să-mi iau permisul, spuse ea cu vocea acoperită parţial de vânt. Îl cunosc ca pe propriul meu buzunar. De fapt, îl cunosc mai bine decât îmi cunosc buzunarul. L-aş putea schiţa numai din memorie. De fapt, nu prea ştiu deloc cum îmi este buzunarul. Oare de ce se spune aşa?

— Nu poţi să conduci aşa, după ce ai trecut printr-un

accident şi ai fost la un pas de moarte, în pana mea.

— Nu eu am ieşit atunci de pe şosea, să ştii. Dom era la volan. Înainte să moară, îmi era foarte drag drumul ăsta. Ar trebui să pot să mă bucur din nou de el.

Atât de mult venin în glasul ei. Grace nu mai vorbise niciodată despre Dom cu ranchiună, dar uite că acum dădea vina pe el pentru accidentul care i-a luat viaţa. Probabil că era logic, în mintea ei, să fie supărată.

— Dar… Nu poţi să-i fii alături, bine? Nu poţi să-l urmezi acolo unde s-a dus indiferent cât de mult îţi doreai. Aşa că nu mai încerca.

— Căcat, Henry. Nu m-am gândit.

— Exact la asta mi refer. Tu nu te *gândeşti.* Iei curbele de 180 de grade cu atâta viteză, încât îţi fumegă cauciucurile. Nu a fost deloc OK toată povestea asta.

— Am vrut doar să mă simt din nou în pielea mea.

Văzând că nu zic nimic, Grace se ridici.

— Haide. E un restaurant la vreo zece minute de mers de aici, ascuns printre copaci. Dă-mi voie să-ţi fac cinste cu prânzul, să-mi cer iertare.

Auzind cuvintele astea, acea oroare soră cu moartea pe care o simţisem o jumătate de oră s-a evaporat şi a fost înlocuită de acea bucurie pe care o resimţeam ori de câte ori Grace făcea câte un gest drăguţ, care îmi dădea motiv să cred că şi ea se îndrăgostea de mine. Un fenomen aberant rău de tot.

Restaurantul se afla pe un promontoriu, deasupra apelor. Mi-a făcut cinste cu prânzul, după cum mi-a promis, şi am mâncat împreună afară, pe iarbă, scăldaţi în lumina soarelui.

Lola mi-a trimis un mesaj în timp ce mâncam.

LOLA LEUNG
În numele Tatălui şi al Fiului, unde naiba eşti?

HENRY PAGE
Of, eşti atât de văicăroasă. În Parcul Naţional. E prea frumos

afară să stau la ore.

Mişcă-ţi curul la şcoală în clipa asta, altfel jur că te pârăsc lui Hink pentru deriziunea ta.

Cine mai foloseşte „deriziune” în conversaţiile obişnuite?

Sper că pui la cale o temă a naibii de bună pentru porcăria asta de ziar. Nu mai glumesc, Henry.

Nu mă obliga să te protejez de propria-ţi prostie. Nu-mi place deloc să o fac pe eroina fără tragere de inimă. De asta evit să port mască şi să mă bat cu răufăcătorii pe străzile oraşului Gotham în fiecare noapte.

ORGANIZEAZĂ-ŢI CĂCATURILE.

Frate, mă ocup.

Aşa să faci, că altfel o pun pe una dintre surorile Kardashian pe copertă. Sau poate le pun pe TOATE.

Şi mie îmi trebuie ziarul pentru înscrierea la facultate. Nu uita de asta, căcănarule.

Iartă-ne, La. Ne băgăm minţile în cap în curând.

Bun, pentru că o am pe Widelene

Leung de partea mea şi o să-ţi facă probleme dacă nu eşti corect fată mine. Ştie un locuieşti.

Recepţionat.

După ce am terminat de mâncat, am stat întins alături de Grace, sub cerul vast, albastru, fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt, până când ea spuse:

— Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cum s-a ridicat şi s-a dus şchiopătând până la gradina de la marginea promontoriului, de unde a cules ultimele flori de toamnă. Apoi s-a îndreptat înapoi spre restaurant, pe panta lină, înverzită, cu buchetul mic de flori galbene într-o mână şi cu bastonul în cealaltă.

A lipsit doar zece minute. Nu am acordat atenţie incidentului. Era doar o altă ciudăţenie de-a lui Grace Town.

Joi după-amiază am stat până târziu la redacţie, apoi am mers cu autobuzul până la micul cinematograf din apropierea locuinţei mele. Am mâncat hotdogi înainte de film. Grace a vărsat puţin ketchup pe tricoul ei mare cu The Ramones, însă nu a încercat deloc să-l cureţe.

— O să mă prefac că am fost înjunghiată, spuse ea şi-şi linse ketchupul de pe degete.

I-am privit buzele şi mi-am imaginat-o dezbrăcată.

În cinematograf, am procedat la fel cum făceam mereu pe întuneric. Ne-am prefăcut că suntem împreună. M-a sărutat o dată înainte să înceapă filmul, apoi şi-a învârtit degetul în palma mea, desenând uşor cercuri. Ca un chiromant care încearcă să-şi ghicească destinul pe baza liniilor de pe pielea mea.

Nu ştiu ce a întrezărit în palma mea. Poate nimic.

După terminarea filmului, ne-am plimbat împreună până acasă, fiecare cu mâinile pe lângă propriul corp. În cele din urmă, Grace oftă şi mă luă de braţ. Nu mi s-a părut că am obţinut o victorie. M-am simţit de parcă aş fi picat un test.

Am mers pe jos până la casa mea, ţinându-ne de mână, şi am simţit, pentru întâia oară, că eram un cuplu. Că relaţia noastră chiar avea o anumită direcţie.

Doamne, m-am gândit în timp ce mergeam, *chiar mă îndrăgostesc de ea.*

Nu fi prost, spuse o altă voce din mintea mea. *Nu te poţi îndrăgosti de cineva după numai două luni petrecute împreună*.

Jack şi Rose erau deja îndrăgostiţi după numai patru zile, am raţionat.

Chiar vrei să te foloseşti de Titanic *ca dovadă că povestea asta se va termina cu bine?* spuse vocea.

La naiba.

— Ei, mersi că m-ai invitat, puştiule, spuse ea când am ajuns acasă.

— Cu cea mai mare plăcere, Town.

Apoi mă sărută cu o oarecare ezitare pe potecuţa care ducea la intrarea casei mele şi i-am simţit trupul cald lipit de al meu, cu toate că era frig.

Mă voi căsători cu ea, m-am gândit, în timp ce o priveam îndreptându-se spre casă, şi mi-am zâmbit în sinea mea, pentru că era prima dată de la Sărut încoace, când simţeam că pot fi sigur de ceva în lumea asta.

Capitolul 20

A trecut o săptămână. A fost o săptămână bună, plină de Zile Bune ale lui Grace. Am avut spor. Redactorii voluntari din clasa a unsprezecea ne-au trimis materiale pentru ziar care nu aveau legătură cu pisicile. Articolul nostru despre Magic: The Gathering a fost redactat şi redus la 5.000 de cuvinte. Am încercat să fac o parte din temele de matematică. Nu prea am înţeles mare lucru, dar am încercat.

De asemenea, am făcut din nou sex cu Grace. De data asta nu a mai plâns, deci a fost bine.

Situaţia începea să se însenineze.

Joi seară a venit în vizită la cină. Stăteam pe patul meu, la demisol, râdeam şi ne tachinam unul pe celălalt, în timp ce mama şi tata pregăteau masa. Mă întrebam dacă în seara asta aveam să stabilim oficial relaţia noastră, în sfârşit. *Eşti iubita mea acum?* Am repetat fraza iar şi iar în minte, m-am gândit cum să introduc întrebarea în conversaţie. Apoi, desigur, după ce va fi acceptat, urma aspectul public al problemei.

Îmi imaginam ce va zice lumea când va vedea că ne-am schimbat statusul pe Facebook. Bine, nu vreau să zic că îmi *trebuia* aşa ceva. Dar era plăcut să-mi închipui. Cei care au ştiut de la început – Lola, Murray – ar fi scris comentarii de genul *Doamne, ÎN SFÂRŞIT* sau *Nu e de nasul tău, frate.* Ceilalţi, care nu ştiau nimic, ar fi fost şocaţi. M-am gândit la comentariile *Ăă… CE?* şi la comentariile prietenilor lui Grace care nu mă cunoşteau. *Mă bucur atât de mult pentru tine, Grace. Mă bucur atât de mult că ţi-ai găsit pe cineva.*

Nu mai ţin minte de ce, dar stăteam încolăciţi în pat şi citeam în tăcere articolul de pe Wikipedia despre Matthew Broderick, pe iPhone-ul meu. Îi petreceam o şuviţă din păr printre degete în timp ce citeam, contrariat de acele momente din trecut în care nu-mi dădusem seama cât de incredibil de frumoasă era. În prima zi în care am văzut-o atunci, la cursul de arte teatrale, parcă îşi schimbase fusul orar – arăta aşa cum arată oamenii când zboară dintr-un capăt în celălalt al lumii, ca

şi cum nu ar fi doar extenuaţi şi nespălaţi, ci parcă fiecare celulă din trupul lor ar fi dezaxată faţă de mediul înconjurător. Mă bucuram că atomii lui Grace vibrau acum la altă frecvenţă.

Gândindu-mă la atomii ei, am ajuns să mă gândesc la pielea ei şi apoi la pielea ei fără haine pe ea, fapt ce mi-a dat subit curaj. Am spus foarte lent:

— Aşadar, în privinţa întregii *situaţii*…

Schimbarea din interiorul lui Grace se realiză brusc, dar se vedea limpede. Se depărtă de umărul meu, unde se cuibărise. Se opri din citit despre Matthew Broderick. Încetă să zâmbească. Iar eu m-am gândit: *Căcat. Căcat. Iar? Dă, Doamne, să nu mă fi înşelat din nou.*

— Da, spuse ea.

Dar ştia de ce se află aici, nu? Ştia ce-mi doresc. Mi-a ştiut sentimentele încă de la început. Cum de se putea răci atât de brusc?

— Cred că aş vrea să ştiu cum mai stăm la capitolul ăla.

— Nu prea ştiu ce să-ţi spun.

— Ultima oară când am vorbit despre asta ai spus că nu te vei mai duce la cimitir.

— Aşa am spus?

— Da. La petrecerea de Halloween. Bănuiesc că erai cam ameţită.

— Îmi pare rău. Mereu îmi vin gânduri stupide după ce beau. Nu ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva.

— Deci… nu ai de gând să încetezi?

— Henry.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Încă îi simt prezenţa. S-a scurs în oasele mele. Când adorm, îi simt căldura atingerii pe piele.

— Nu îţi cer să renunţi la el.

— Atunci ce vrei de la mine? Ţi-am oferit tot ce am.

— Vreau ca atunci când mă întreabă cineva dacă suntem împreună să-i pot spune că da. Nu vreau să mă ascund de prietenii mei. Vreau ca lumea să ştie că suntem împreună. Vreau să te pot ţine de mână şi să te pot săruta în public fără să mă tot întreb dacă am voie. Vreau ca legătura dintre noi să fie

adevărată.

Grace nu a spus nimic, a privit doar în tavan, până când, în cele din urmă, am spus:

— Cum vrei şi procedam?

— Poate…

Urmă o pauză lungă, timp în care respiră de câteva ori, iar ochii ei ţâşniră dintr-o parte în alta, încercând să-şi găsească cuvintele.

— Poate că ar trebui să o luăm mai încet. Adică am ajuns aici prea curând. Dacă am da puţin înapoi, poate că nu mă voi mai simţi atât de rău.

— Te fac şi te simţi *rău?*

— Nu asta voiam să spun. Adică… nu sunt pregătită să fiu mai bine. Nu încă.

— Nu-mi pasă. Te vreau pe *tine,* exact aşa cum eşti.

— Nu-i adevărat. O vrei pe *ea.* Petreci timp cu mine în speranţa că voi deveni acea fată într-o bună zi. Te-ai îndrăgostit de o idee, nu de o persoană adevărată, şi mă omori când te uiţi la mine şi vezi pe altcineva.

— Astea-s prostii.

— Oare sunt?

— Doamne, urăsc chestia asta. Urăsc atât de mult toată povestea. Te vreau pe *tine,* Grace Town. Pe *tine* te vreau încă de la început.

Am tras-o la mine şi am aşezat-o pe coapsele mele, ea s-a aplecat şi m-a sărutat aşa cum ştia, într-un mod care îmi dădea convingerea că e îndrăgostită de mine, chiar dacă îmi dădeam seama că nu e şi că, probabil, nu va fi niciodată. Am deschis ochii şi am urmărit-o, aşa cum făceam uneori, să mă asigur că sărutul e adevărat. Grace se depărtă cu ochii în continuare închişi, cu un zâmbet uşor pe buze. Şi a fost nevoie să treacă atâta timp să-mi dau seama că nu pe mine mă săruta, niciodată pe mine, nu cu adevărat, cel puţin nu în mintea ei.

Poate că amândoi eram, de fapt, îndrăgostiţi de anumite idei.

Grace deschise încet ochii şi văzu că o urmăresc. Păru dezorientată un moment, de parcă într-adevăr ar fi uitat, preţ de o fracţiune de secundă, că nu pe Dom îl săruta. Apoi apăru

un fel de apăsare în trăsăturile feţei ei, se dădu jos de pe mine şi se ridică din pat.

— Trebuie să plec, spuse ea şi-şi trase geanta pe umăr fără să se uite la mine.

— Credeam că facem lecţii.

— De parcă voi promova vreunul dintre cursurile mele.

— Încă nu am luat masa.

— Nu mi-e atât de foame. Ne vedem mai târziu.

Nu mi-am luat rămas-bun.

După o jumătate de oră, în care i-am permis sferei de acid din piept să-mi roadă încet traheea, m-am ridicat şi m-am dus anevoie să fac un duş. Am stat sub jetul fierbinte şi am încercat să adun apă în mâini, dar se tot scurgea printre degete, iar totul era din cale-afară de metaforic şi mă durea ca naiba, pentru că ştiam, *ştiam* că îmi scăpa. Şi că nu puteam remedia situaţia.

Oamenii nu puteau fi reparaţi cu firişoare de aur.

Mi-am lipit fruntea de faianţa albă şi rece a peretelui din duş. Capul îmi zvâcnea de parcă aş fi stat să plâng, însă ochii îmi erau uscaţi. *Fata potrivită, momentul nepotrivit*, m-am gândit eu, deşi îmi dădeam seama că e o minciună, pentru că Grace nu avea să fie niciodată fata potrivită. Dar, Doamne, mi-o doream oricum atât de mult. Aveam oricum atât de multă nevoie de ea. Întregul trup mă durea la gândul că o voi pierde şi, deodată, m-am simţit ca un adevărat dobitoc pentru faptul că judecasem atât de aspru despărţirile prietenilor mei. Oare aşa se simţea mereu Murray din cauza lui Sugar Gandhi? Simţea că-i opăreşte efectiv pielea, mai fierbinte decât apa clocotită?

Trebuia, *trebuia* să existe o cale de a o convinge să mă iubească.

Am deschis ochii subit, iar mintea mea fu copleşită de acea senzaţie revelatoare de-un moment pe care ţi-o permite numai un duş lung şi fierbinte. Am închis repede apa, am înfăşurat un prosop în jurul fundului meu roz, opărit, şi am coborât împiedicat până în peştera mea de la demisol, lăsând apă peste tot, cuprins de o panică nebună că s-ar putea să nu mai fie acolo. Dar era acolo, ascunsă frumos în ultimul sertar mare de la biroul meu, unde se potrivea de parcă spaţiul respectiv fusese

creat ca s-o adăpostească.

O maşină mecanică de scris de un verde ou de raţă, Olivetti Lettera 32. Acelaşi model folosit de Cormac McCarthy. Îl cumpărasem de pe eBay, în urmă cu trei ani, la preţul de 35 de dolari, după ce citisem *Drumul*, şi am decis că romanele scrise la maşină sunt cu mult superioare celor scrise pe calculator (dar nu la fel de bune ca romanele scrise de mână). Deocamdată nu scrisesem nimic altceva în afară de fraza: „Munca fără joacă face din Jack un tip plicticos”[{38}]. O tastasem în repetate rânduri, pe ambele părţi ale unei pagini, pentru a fi sigur că panglica cu tuş funcţionează. După aceea a zăcut pe birou şase luni, alături de iMacul muribund, până când m-am simţit atât de vinovat privind cele două aparate alăturate, fără a scrie pe niciunul dintre ele, încât am vârât maşina de scris în sertarul de jos şi nu m-am mai gândit la ea deloc.

Pe raftul de sus al biroului era un teanc de hârtie groasă pentru maşina de scris, din bumbac, de un galben-pai, care fusese şterpelit de Murray de pe platoul de filmare al filmului *Marele Gatsby*, când a vizitat ultima oară oraşul Sydney. Dacă ţineai o coală în lumină, în partea de sus se putea distinge, foarte vag, un model de damasc translucid. Această hârtie se număra printre posesiunile mele cele mai frumoase.

Dragă Grakov am scris eu, lovind tastele într-o hărmălaie de zgomote mecanice.

Îi voi scrie lui Grace Town o scrisoare. Îi voi scrie tot ceea ce nu reuşeam să-i spun în faţă. Ştiam că preferă texte orale, spontane, însă nu-mi citise niciodată vreuna dintre compuneri şi poate că, văzând cum scriu, ar fi înţeles de ce prefer să scriu în loc să vorbesc.

I-am trimis un Snapchat cu primele două cuvinte, *Dear Grakov*, cu descrierea „Pregăteşte-te să fii dată pe spate”. Apoi am scris:

> Dragă Grakov,
>
> Am petrecut ultimele luni urmând un simplu adevăr: că, în cele din urmă, nimic din ce facem aici nu contează cu adevărat. Unii oameni se tem de

nimicnicie sau de faptul că ar putea fi neînsemnaţi. Unii oameni se tem de ideea că vieţile lor nu au niciun sens. Tu m-ai învăţat să văd frumuseţea acestui fapt. Datorită ţie, acest fapt a ajuns să îmi dea curaj.

De exemplu, curajul de a-i arăta unei fete o prezentare PowerPoint despre cum ar fi să fim un cuplu, fiind convins că, dacă m-ar refuza, orice dovadă a umilinţei mele ar fi înghiţită de univers. Tu m-ai învăţat că nimicnicia noastră e răsplata noastră pentru faptul că suntem oameni, că însăşi natura lumii în care trăim e de o asemenea bunătate încât ne asigură că toate păcatele şi gafele noastre vor fi şterse cu desăvârşire.

Datorită aceluiaşi curaj îţi scriu această scrisoare, în care îţi dezvălui fără reţineri sentimentele mele adevărate. Eşti deosebită, Grace Town. Eşti frumoasă. Străluceşti. Niciodată nu mă satur să te privesc sau să fiu în preajma ta. Înainte să te cunosc, nu mi-am putut imagina niciodată cum ar fi să-mi doresc pe cineva aşa cum te doresc pe tine. Din prima zi în care m-ai pus să conduc până acasă cu maşina ta, am simţit o atracţie aproape chimică, cum nu mai simţisem faţă de nimeni.

Din faţa unei asemenea atracţii nu dai înapoi, chiar dacă situaţia e dificilă. Chiar dacă situaţia e atât de sucită încât începi să te întrebi dacă nu cumva te afli în The Truman Show, pentru că, ce mai, mi se pare imposibil ca toate căcaturile astea să nu fie regizate. Îmi dau seama că ştii deja lucrurile astea, pentru că, dacă nu ai fi ştiut, unul dintre noi sau chiar amândoi am fi renunţat deja sau nici nu am fi început povestea asta. Însă pentru unele lucruri merită să lupţi.

Rămâne problema legată de el, desigur. Ştiu că încă îl iubeşti şi te înţeleg.

Nu m-aş gândi niciodată să te pun să alegi între

noi. Nu m-aş gândi niciodată să-ţi impun condiţii, un termen-limită sau să te acuz pentru că nu poţi renunţa la el. În primul rând, pentru că nu ar fi corect şi pentru că nu aş face decât să-ţi câştig antipatia. În al doilea rând pentru că nu cred că ar fi nevoie. Ştiu cine sunt. Îmi cunosc valoarea. Sper că o vei vedea şi tu.

Aşadar, astea sunt sentimentele mele, Grace Town. Aş vrea să fiu la fel de elocvent când stăm de vorbă, dar am o inimă de scriitor. În cuvintele rostite mă risipesc, însă în scrisoarea asta se află o mică parte din sufletul meu. Pe scurt: sunt aici, sunt pregătit, nu plec nicăieri şi te doresc.

Dacă şi tu simţi la fel, hai cu mine anul viitor să luăm un avion, să pornim într-o aventură şi să explorăm lumea împreună. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Datorită sfârşitului Pământului şi morţii universului am curajul nebun să-ţi spun că sunt al tău, dacă mă vrei.

Rămâne doar să te hotărăşti ce-ţi doreşti, îmi dau seama că nu-i o sarcină uşoară, dar trebuie să o faci.

Pe curând, puştoaico.
Henrik

Am recitit scrisoarea, iar şi iar, apoi am împăturit-o, am pus-o într-un plic şi i-am scris de mână numele. Apoi am pus-o, împreună cu maşina de scris, înapoi în sertarul întunecat al biroului şi am aşteptat să-mi răspundă pe Snapchat. Nu a venit niciun răspuns, deşi ştiam că-mi văzuse mesajul, aşa că i-am scris.

HENRY PAGE
Tocmai am intrat pe Safari pe telefon şi mi-a apărut pagina de Wikipedia despre Matthew Broderick.

Noroc că nu mă aflu în public.

GRACE TOWN
Niciodată nu are de ce să-ţi fie ruşine de Matthew Broderick. Ce-i cu scrisoarea asta pe care o concepi? Parcă nu arată a compunere pentru ora de engleză.

Să ştii că mă gândesc serios la problema influenţei capitalismului asupra literaturii feministe postmoderniste, bine?

Scrisoarea e despre TOATE LUCRURILE ŞI CHESTIILE. În plus, e scrisă pe hârtie luată de pe platoul de filmare de la *Marele Gatsby*, pen'că aşa sunt eu, mai sofisticat.

Lucrurile şi chestiile, a? Pare interesant. Cât despre ideea că ai fi sofisticat…

Nu comentez.

MARELE GATSBY, TOWN. Vei primi o scrisoare redactată pe o coală de hârtie care a stat în preajma lui Leo DiCaprio. Probabil că are pe ea şi câteva celule de piele. CELULE DE PE PIELEA LUI.

Cum ai pus mâna pe aşa ceva, mă rog frumos? Credeam că exagerezi. În plus, nu tu eşti sofisticat, ci hârtia.

Nu, nu, chiar e de pe platoul de la Gatsby. Muz ştia pe unul, care ştia pe altul, care i-a dat drumul în depozitul filmului şi i-a zis că poate lua ce vrem noi, pentru că terminaseră de filmat. Eu mi-am dorit să ia o maşină, dar ce să-l faci, se pare că visurile mele erau prea ambiţioase. Aşadar, vezi, sunt cel puţin 85% sofisticat pe baza legăturii ăsteia.

Ei, m-ai dat pe spate, Page, ce pot să zic. Noi, plebeii ăştialalţi, ne închinăm ţie şi hârtiei tale sofisticate. Nu suntem vrednici.

Nu-ţi face griji, eşti cel puţin 15% sofisticată pentru că ne cunoaştem. S-ar putea chiar să mai primeşti un procent sau doua după ce atingi hârtia Gatsby.

Tare. Ei bine. Probabil că o voi citi mâine după ore.

— Domnule Page, a spus Hink la finalul orei de engleză de a doua zi.

Stăteam, ca de obicei, într-o bancă din faţă, între La şi o fată pe nume Mackenzie, care mă întrebase odată dacă *very* se scrie cu unul sau doi *r*.

— Aş vrea să-ţi vorbesc o clipi, dacă eşti amabil.

— Sigur.

Am rămas în bancă, în timp ce ceilalţi au plecat unul câte unul să ia prânzul, şi m-am străduit să-mi dau seama dacă Hink avea să se ia de mine pentru că a) nu mi-am făcut tema, b) m-

am holbat la mătreaţa de pe umerii lui şi mi-am închipuit tot cursul că sunt creveţi micuţi, prinşi într-o baltă de catran sau c) eram vinovat de ambele fapte.

Odată ce sala de curs a rămas goală, Hink s-a dus în faţa biroului său şi s-a aşezat pe el cu picioarele încrucişate şi cu palmele pe genunchi. Mă întrebam dacă în lumea stranie a lui Alistair Hink se presupune că poziţia asta e un gest de intimidare.

— Vrei şi-mi explici unde îţi e compunerea?

— Compunerea?

— Cea care trebuia scrisă pentru săptămâna trecută. Cea pe care nu mi-ai adus-o.

— A!

Căcat. Acea compunere. Cea la care am renunţat în favoarea unei curse mortale printr-un parc naţional şi pentru a scrie o prostie de scrisoare amoroasă de mare grandoare.

— Ce se petrece cu tine, Henry? Lipseşti de la întâlnirile pentru ziar, nu ai citit nimic din textele care trebuiau citite şi nu ai scris temele care trebuiau scrise, pentru săptămâna asta, şi acum problema asta. Am avut o mică discuţie cu doamna Beady, cu Señor Sanchez şi cu alte cadre didactice şi toată lumea e îngrijorată din cauza ta. Domnul Hotchkiss a spus că eşti adesea neatent la orele de matematică.

Doamne, Hotchkiss, ce căcănar.

— Adevărul e că asta nu e deloc neobişnuit.

— Îmi dau seama că avem mari aşteptări din partea ta. Poate aşteptări mai mari decât în privinţa multor alţi elevi. Deci, dacă situaţia devine prea dificilă pentru tine – dacă se adună prea multe responsabilităţi şi nu poţi să le faci faţă trebuie să-mi zici. Te putem ajuta.

— E în regulă, sincer. Sunt în regulă.

— Domnişoara Leung a venit la mine ieri. A sugerat cu discreţie că ziarul ar avea de suferit din cauza unei relaţii mai puţin chibzuite dintre tine şi domnişoara Town.

La naiba. Chiar a făcut-o.

— Nu cred că Lola a „sugerat” nimic cu „discreţie”.

— Ei bine, aşa e, mai exact a spus: „Fac ferfeniţă însăşi

esenţa acestei publicaţii cu atitudinea lor de deriziune", însă am preferat să nu aduc vorba. De fapt, a folosit atât de mult cuvântul „deriziune", încât am simţit nevoia să-l caut pe Google după ce a plecat, să mă conving că există cu adevărat. „Deriziunea lor, domnule Hink, deriziunea lor. Aruncă totul pe apa sâmbetei cu deriziunea lor!"

— Vă rog, nu mai spuneţi *deriziune*.

— Tu şi Grace aţi amânat sau aţi renunţat la toate întâlnirile pe care le-am propus pentru a discuta ziarul. Fără temă şi suficient conţinut, Lola nu poate termina designul la timp. Încep să-mi fac griji.

— Voi rezolva problema, promit.

— Bine. Pentru că, dacă nu vă puneţi treburile la punct până la sfârşitul lunii, voi fi nevoit să aleg pe altcineva în funcţia de redactor-sef.

— Dar… am muncit pe brânci doi ani de zile.

— Aşa e. Dar asta nu înseamnă că-ţi permiţi să te *opreşti* din muncit pe brânci. Acum du-te şi îndreaptă-ţi atitudinea. Încă ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-te şi tu mai bine pe lângă domnul Hotchkiss.

— Iuda, i-am strigat printre dinţi când am intrat în biroul redacţiei, după ore, şi am văzut-o pe Lola lenevind pe canapeaua pângărită, cu un dicţionar în faţa ochilor.

— Adică tu eşti Iisus? spuse ea. Nu crezi că eşti cam înfumurat?

— Nu pot să cred că te-ai dus la Hink. Apropo, ştiai că am avut o compunere de pregătit pentru săptămâna trecută? Am uitat complet.

— Ţi-am *spus* că te părăsc dacă nu-ţi vii în fire.

Lola se ridică, veni la mine şi mă apucă de umeri.

— Îmi dau seama că eşti căpitan pe un vas care se scufundă şi că eşti hotărât să nu-l abandonezi. E al naibii de admirabil, dar când rahatul ăsta de vas se va ridica cu burta-n sus, eu voi fi într-o barcă de salvare.

— Grace, cine e în analogia asta?

— Tipii ăia de pe *Titanic*, care au cântat din viori până la

capăt.

— Mda, o potrivire bizară.

La luă dicţionarul şi mi-l trânti în braţe.

— *Alege* o temă. Închide ochii, deschide-l la o pagină oarecare şi pune degetul pe un cuvânt. Ziua mea e *mâine* şi nu vreau de la tine decât. Un singur. Căcat. De cuvânt.

În acea clipă intră Grace. Se uită la Lola, apoi la mine, apoi la dicţionarul înfipt în pieptul meu.

— Ciudat tablou, spuse ea, îşi lăsă jos geanta, se propti în baston şi aşteptă.

— Lola mă obliga să aleg o temă pentru ziar.

Am luat dicţionarul, am strâns puternic din ochi şi am făcut cum mi-a zis.

— *Eşua,* am citit. Verb. Prima definiţie: „A nu reuşi". A doua definiţie: „Despre vapoare: a se împotmoli în nisip". Se potriveşte destul de bine.

— Nu ştiu dacă nu cumva ai făcut-o intenţionat, dar e chiar o temă bună, aşa că folosiţi-o naibii. Tu, spuse Lola şi-mi dădu mie drumul, ca să-şi înfigă ghearele în umerii lui Grace. Viaţa e o hazna şi treci prin momente foarte, foarte dificile, dar *nu* te poţi duce la fund cu vasul. Urcă şi tu într-o barcă de salvare. Ori îţi vii în fire, ori te cari.

Lola îi făcu lui Grace un gest care spunea „Sunt cu ochii pe tine", repetă gestul către mine, apoi îşi luă rucsacul şi părăsi încăperea valvârtej, mormăind în sinea ei cuvinte care aduceau foarte mult a „deriziune"

— Ei, asta da experienţă ireală, spuse Grace. Care-i treaba cu bărcile astea de salvare?

— Hink e nemulţumit că nu am făcut nimic cu ziarul.

— Nu am făcut?

— Doamne, Grace, am nevoie de ajutor. Se presupune că eşti redactor-şef adjunct, aşa că ce-ar fi să mă ajuţi cu redactarea?

— Ce mai e de redactat? Am făcut tot ce se putea face fără temă. De ce nu alegem „eşec", pur şi simplu?

— Pentru că nu aş putea face faţă unei asemenea ironii a sorţii.

Brusc, Grace se încruntă şi m-am gândit să o sărut ca s-o

liniştesc (şi să mă liniştesc pe mine însumi), dar mi-a fost teamă că mi-ar putea evita îmbrăţişarea şi nu aveam chef să rămân cu un asemenea sentiment toată după-amiaza, aşa că am lăsat-o baltă.

— Trebuie să plec, spuse ea. După-amiaza asta am treabă.

— Stai o clipă, am spus eu, m-am răsucit şi am alergat până la rucsac, să iau scrisoarea, care zăcuse toată ziua între paginile exemplarului meu *84, Charing Cross Road*.

Nu am uitat de ea. Nici măcar o clipă. A plutit încontinuu deasupra capului meu, ca un mic nor furtunos. Toată ziua am aşteptat momentul potrivit, sperând că mă va cuprinde un curaj nebun.

— A, da. Problema asta. *Scrisoarea*, spuse ea, luă scrisoarea, o împături şi o puse în geanta ei.

Şi mi-am dat seama. Mi-am dat seama că momentul ăsta va fi ori ultimul moment al relaţiei noastre aşa cum fusese, ori primul moment al unei legături mai puternice. Un început sau un sfârşit. Nu putea fi nimic altceva. Am spus că nu o voi pune niciodată să aleagă între noi, dar acum tocmai asta făceam, pentru că nu mai suportam. L-a iubit; încă îl iubea. Ştiam asta.

Dar nu meritam şi eu ceva?

— Poţi să o citeşti acum? am spus.

— Vrei să o citesc *de faţă* cu tine?

— Ăă… da?

— Nu poţi să o spui pur şi simplu? Tot ce conţine scrisoarea se află în interiorul tău în clipa asta. Nu vreau varianta redactată. Nu vreau cuvintele frumoase, varianta finalizată. Vreau să spui ceva autentic. Ceva real.

— Pot să ţi-o citesc, dacă vrei.

— Nu asta am spus.

— Haide, lasă-mă măcar să mă uit pe ea puţin, să-mi amintesc ce-am scris.

— Nu-ţi mai ţii minte sentimentele?

— Bine-nţeles că le ţin minte, doar că nu ştiu cum să le exprim în cuvinte.

— Încearcă.

— Eşti… eşti deosebită.

Grace oftă.

— Sunt un fulg de nea frumos şi unic? Sunt jumătatea ta?

— Nu! Voiam să spun… Uite, totul e scris acolo, bine? Totul e acolo, tot ceea ce vreau să-ţi comunic. Nu trebuie decât s-o citeşti.

Grace nu o citi. Spuse doar:

— Ne vedem mâine seară, la chestia Lolei.

Apoi deschise uşa şi ieşi. Am avut o senzaţie ciudată, de finalitate amară. M-am străduit să-mi amintesc ultimul sărut, petrecut cu multe ore în urmă, dar nu am reuşit să-mi amintesc detaliile, fapt supărător, pentru că mi-am dat seama că ar putea fi ultimul.

Am ieşit pe hol şi am urmărit-o cum s-a îndreptat şchiopătând spre uşă, pe podeaua acoperită de linoleum, făcând pauze după câţiva paşi, să-şi odihnească piciorul.

După ce a plecat ieri de la mine, s-a dus probabil la pista de alergare de la East River, să-şi chinuiască din nou rana până la durere. Poate că gestul ăsta semăna cu tăieturile pe care şi le fac unii oameni. Poate că nu reuşea să obţină sentimentul de control asupra situaţiei decât dacă încetinea procesul de vindecare. Poate că rana era ultimul element care o lega de accident şi, prin urmare, de Dom, şi nu se simţea pregătită să renunţe la ea.

Sau poate că se detesta atât de mult pe sine, încât i se părea că merită să sufere.

În cele din urmă, Grace ajunse la ieşire şi dispăru în curtea liceului, iar uşa se trânti în urma ei. Nu privi înapoi nici măcar o dată.

Ca şi cum, indiferent ce aş fi făcut, ea oricum luase o hotărâre.

A doua zi era ziua Lolei. Georgia a venit cu maşina din oraşul învecinat. A ajuns la mine acasă când răsărea soarele. Părinţii Lolei, Han şi Widelene, ne-au primit în casă şi am început toţi patru să umflăm şi să umplem în tăcere, holul, camera de zi şi bucătăria, cu vreo 200 de baloane. La urmă, eram cu toţii cam ameţiţi, ni se învârtea capul din cauza lipsei

de oxigen, dar ne-am dat seama că efortul a meritat când am auzit-o pe La spunând: „Ce naiba?”, răguşit şi pe jumătate adormită, după care a început să chicotească ca o psihopată.

— La mulţi ani! am strigat în cor, când Lola a intrat în bucătărie, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte roz, atât de neobişnuită pentru ea, cu mâna la gură, ca să-şi astâmpere căscatul, şi cu părul atât de ciufulit, încât avea o creastă în creştetul capului.

După ce a făcut duş şi s-a îmbrăcat, l-am luat cu maşina pe Muz şi ne-am dus cu toţii să luăm micul dejun în oraş.

Georgia i-a dat în dar un cactus. („Al dracului de romantic”, exclamă ea când desfăcu cadoul. „Chiar că începem o nouă etapă a relaţiei”) Muz i-a dat un set de vopsele într-o cutie din lemn de bambus, iar eu i-am dăruit o lumânare-schelet-de-pisică, o lumânare din aia din care rămân doar oasele pisicii după ce se topeşte toată ceara.

Eu şi Lola puneam mare preţ pe valoarea metaforică a darurilor, aşa că, deşi toată lumea vedea doar un schelet demonic de pisică din care curgea ceară pe ambalaj, Lola a înţeles mesajul: prietenia noastră e ca această lumânare în formă de pisică – chiar dacă arzi toate căcaturile de la suprafaţă, baza e solidă. Veşnic.

— Henry, creatură minunată ce eşti, spuse Lola şi-şi lipi fruntea de tâmpla mea. Ce faptă măreaţă am făcut, oare, în vieţile anterioare, încât să merit să locuiesc lângă tine în cea de faţă?

— Vă stă atât de bine împreună. Uneori îmi pare rău că eşti o lesbiană înrăită, altfel aţi fi putut să vă căsătoriţi şi să duceţi o viaţă în generai adorabilă, spuse Georgia. Adică, bine, mă bucur că *eşti* o lesbiană înrăită, dar asta e o altă poveste.

Am început să mă gândesc ce cadou să-i iau lui Grace de ziua ei, la sfârşitul lunii. Nu ar fi fost potrivit niciun cadou de genul celor obişnuite, pe care iubiţii le dăruiesc de obicei iubitelor, pentru că a) Grace Town nu era iubita mea şi b) eram destul de sigur că i-ar fi venit să verse dacă ar fi văzut flori, ciocolată sau bijuterii. Nu era nevoie să fie un dar spectaculos; trebuia doar să aibă un fel de semnificaţie.

Dar ce să-i dăruieşti unei fete cu mintea ca un univers, în timp ce creierul din capul tău e înfipt bine pe planeta Pământ?

Varianta a şasea
Pentru că meriţi praf de stele şi nimic altceva, dar eu nu pot să-ţi dau decât pământ.

Capitolul 21

Tata m-a dus cu maşina la Grace sâmbătă seara. Cerul a plesnit şi a început să plouă. Am alergat până la ulmul înalt din faţa casei ei. Odată ajuns la adăpost, cu părul deja şiroind de apă, mi-a vibrat telefonul în mână.

GRACE TOWN
Întârzii zece minute. Aşteaptă în curte. Nu intra.

Mi-am înălţat privirea spre casa ei posomorâtă, cu draperii trase şi grădină neîngrijită, şi mi-am amintit cum se întrebase Murray dacă nu cumva Grace era un fel de creatură supranaturală. Un vampir. Un înger căzut din ceruri. Între aceşti pereţi, Grace îmi ascundea cu siguranţă secrete, dar ce fel de secrete?

Uşa se deschise puţin şi din umbre îşi făcu apariţia un bărbat scund şi chel. Acelaşi bărbat care venea mereu după-amiaza să ia maşina lui Grace.

— Henry Page? spuse el, mijindu-şi ochii în lumina slabă. Tu eşti?

— Ăă, da, am răspuns încet.

Apoi, mai tare:

— Da, sunt Henry Page.

— A, foarte bine. Da, bine. Intră, intră. Numele meu e Martin.

Mă cuprinse un fior nedesluşit. *Aşteaptă în curte. Nu intra.* Dacă mesajul lui Grace nu era o rugăminte, ci un avertisment? Dacă Martin era un vârcolac sau mai ştiu eu ce? Desigur, sub această frică iraţională se ascundea frica adevărată. Să nu-i trădez încrederea lui Grace. Nu ştiam ce se ascunde în casă, dar era limpede că nu voia să aflu deocamdată. Sau poate niciodată.

— Ăă… nu mă deranjează să aştept aici. Grace ajunge în câteva minute.

— Nu fi caraghios, începe să plouă tare. Intră la căldură.

Cu una dintre mâini, Martin mă chema la el, cu cealaltă ţinea deschisă uşa cu plasa de ţânţari. Aşa că am intrat. În mare parte pentru că era frig şi întuneric şi pentru că ploua, însă, pe de altă parte, pentru că doream să aflu ce-mi ascunde Grace. M-am gândit din nou la Sully Sullenberger, care nu ar fi făcut niciodată ceea ce făceam eu acum, m-am gândit că mă îndepărtam din ce în ce mai mult de atitudinea lui graţioasă, cu mustaţă albă cu tot.

— Taci, Sullenberger, am bombănit.

— Henry, spuse Martin şi-mi luă mâna. Am auzit multe despre tine.

— Lucruri bune, sper.

Ăsta era răspunsul clişeu pe care trebuia să-l dai când ţi se dădea replica asta. Însă mă simţeam înviorat. Pentru că cineva atât de apropiat de Grace ştia că exist.

— Da, în mare parte, spuse Martin şi chicoti. Te rog, simte-te ca acasă. Poţi aştepta în camera lui Dom, dacă vrei, spuse el, apoi se poticni. Ei bine, acum e camera lui Grace.

— Poftim? Dom. A locuit. Aici? am spus pe tonul ăsta ciudat, sacadat, cu pauze între cuvinte, ca şi cum creierul meu s-ar fi chinuit să priceapă sensul lor.

Martin s-a încruntat.

— Dacă a locuit aici? Grace ţi-a spus că nu suntem părinţii ei, nu?

— Ăă… nu. Am presupus că sunteţi tatăl ei.

— Nu, nu. Numele meu e Martin *Sawyer*. Dominic a fost fiul nostru. Am primit-o pe Grace la noi în casă cam cu o lună înainte de accident. Sunt sigur că ţi-a povestit de problemele cu mama ei, nu? După moartea lui Dom, Mary şi cu mine am insistat să rămână la noi. Au fost împreună atât de mult timp, atâţia ani. Aproape că e ca o fiică pentru noi.

— Grace… locuieşte… în camera lui Dom?

— Am crezut ci ţi-a spus lucrurile astea.

— Ăă…

Am dat din cap, mi-am lins buzele şi m-am uitat în jur. Pereţii erau vopsiţi într-un fel de crem, aproape un portocaliu-

pal, şi toată mobila era făcută din lemn de culoare închisă. Pe scări era întins un covor ros pe margini de trecerea timpului, iar pe pereţi erau atârnate zeci de fotografii. Imagini zâmbitoare de la absolvire şi poze de nuntă decolorate, iar în toate apărea el, Dominic, la nesfârşit.

În cea mai apropiată poză în care apărea, Grace stătea pe umerii lui laţi, iar el îşi ţinea mâinile pe pulpele ei nevătămate. Era prima oară când îl vedeam într-o poză. Simţeam o împunsătură veninoasă în inimă. Dom avea umerii laţi, era solid şi chipeş, un soi de frumuseţe clasică. Eram perfect opuşi. În poza cu Grace purta un tricou de fotbal şi zâmbea larg. Grace râdea cu capul pe spate, ţipa de bucurie cu casca lui de fotbal pe cap şi îi ţinea părul între degete.

Am simţit cum mi se ridică fierea în gât, din adâncurile negre, distruse, ale măruntaielor mele. Nu gelozie. Nu nelinişte. Doar tristeţe.

— Dom era mezinul, spuse Martin şi mă luă de lângă peretele torturii. Un interval cam lung între el şi Renee. Ceilalţi doi se mutaseră deja când a avut loc accidentul. Ne bucurăm că o avem pe Grace alături. Nu ştiu dacă aş putea suporta liniştea.

— Îmi pare atât de rău. Nici nu aveam idee că asta a fost locuinţa lui.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, puştiule. I-ai fost un bun prieten. Tu şi iubita ta, Lola. Vă suntem recunoscători pentru toată grija pe care i-aţi purtat-o.

— Iubita. Mea. Lola? am spus din nou sacadat, încât Martin m-a privit de parcă aă fi fost puţin slab de minte.

Grace îl minţise. Minţise în privinţa relaţiei noastre. Dar, de fapt, era normal. Cum puteai, mai exact, să-i spui tatălui iubitului tău mort că te culci cu altcineva?

— Da, iubita mea, Lola. Ţinem mult la Grace.

Martin îmi făcu semn spre o uşă din capătul culoarului.

— Poţi aştepta acolo. Grace ajunge în curând. Îi voi spune să vină la tine.

— Mersi.

Am aşteptat să plece Martin, apoi, încet, am împins uşa cu o mână, dar am ezitat să trec pragul mormântului lui. Se simţea

un miros greoi, asemănător mirosului lui Grace.

Nu.

Lui Dom.

Îmi venea să vărs. Sau să fac un duş fierbinte. Sau să vomit în timp ce fac un duş fierbinte. Însă mă îmboldea curiozitatea, aşa că am aprins lumina şi am intrat.

Era un dormitor obişnuit de băiat ajuns la vârsta adolescenţei, la fel de dezordonat ca al meu. Cuvertura în carouri era adunată grămadă la marginea patului. Biblioteca era plină cu *Harry Potter, Lord of the Rings* şi altele asemenea. Pe un scaun era proptită o chitară acustică. Un pick-up cu un teanc de discuri de vinil vechi. Un glob. Un skateboard. Un ghiozdan. Un birou, un laptop, reviste de sport şi trofee din copilăria lui. O tablă de scris cu creta, o pânză cu portretul lui Mozart şi mici nimicuri din ţări îndepărtate. Pe scrin se găseau accesoriile vestimentare ale lui Dom – o gamă de funii lungi de piele cu ancore, cruci şi cranii – şi deodorantul lui.

Foloseam acelaşi deodorant.

Povestea unei vieţi întregi, comprimată sub forma dormitorului de fată. Am rămas nemişcat câteva minute, contemplând nemişcarea încăperii. Îl vedeam în sfârşit, era expus în faţa ochilor mei, tot ceea ce fusese, tot ceea ce era.

Mă întrebam dacă Grace simţea apropierea morţii în camera asta, aşa cum simţeam eu, sau dacă ea se simţea mai apropiată de viaţă. Şi am rămas uluit de cât de nedreaptă era lumea. De faptul că într-un moment omul poate fi atât de ataşat de viaţa asta, ca în clipa următoare să o părăsească.

Am păşit înăuntrul dressingului şi am tras de şnurul care aprindea lumina. Mormântul se prelungea până aici. Toate hainele lui. Un costum călcat, probabil pentru balul de absolvire. Un tricou al echipei de fotbal de la East River. Vreo cinci perechi de încălţăminte. Cutii fără etichete pe rafturile de deasupra.

Tricoul cenuşiu cu The Ramones, pe care Grace îl purtase la film, era împăturit pe raft. Avea o pată întunecată acolo unde vărsase pe ea ketchupul, ca şi cum l-ar fi şters cu buretele în loc să…

Atunci mi s-au deschis ochii.

— Doamne… am şoptit şi am luat tricoul în mâini.

Pata fusese ştearsă cu buretele, dar tricoul nu fusese spălat. Mirosul lui Grace era încă impregnat în material. Al lui Dom. Al meu.

Grace nu spăla hainele lui Dom. Nu-i spăla aşternutul. Oriunde se ducea, era nedespărţită de acel miros greoi, băieţos. Avusesem impresia că e un defect natural sau că nu se ocupă atât de mult de problemele de igienă, însă aici, în şifonierul iubitului ei mort, am avut o revelaţie.

Grace trăia în interiorul lui. În fiecare zi, în fiecare clipă, Dom îi era alături. Mirosul lui pe piele. Fantoma era Grace, nu Dom. În acea zi muriseră doi oameni, dar unul dintre ei încă avea trup.

Am cercetat din nou încăperea, în căutarea unor obiecte care i-ar fi aparţinut ei. Nici urmă de Grace Town aici, în afară de un plic de pe scrin, pe care era scris numele ei. Scrisoarea pe care i-o dăruisem, pe care încă nu o desfăcuse. Nicăieri haine de damă, pantofi de damă, machiaj, nimic din articolele care se găsesc de obicei în dormitorul unei surori, mame sau al unei prietene.

Îi purta hainele, se dădea cu deodorantul lui şi dormea în aşternutul lui dezordonat în fiecare noapte. Nu era important cine fusese cândva Grace – fata senină şi frumoasă din poza ei de pe Facebook –acum nu mai exista, fusese înlocuită de tipa asta impostoare. Impostoarea lui Dom.

Poţi afla multe lucruri despre cineva dacă te uiţi la dormitorul lui, îmi spusese ea odată. Ce era de descifrat în încăperea asta, în afară de faptul că Grace Town nici nu exista?

— Acum ştii, spuse Grace încet.

M-am răsucit şi am văzut-o în pragul uşii, mă privea fix. Tricoul şifonat al lui Dom îmi tremura încă între degete. M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că era limpede că nu făcea parte din tărâmul fizic. Pielea îi era la fel de translucidă precum hârtia parfumată, iar părul blond îi cădea ca nişte perdele palide şi se oprea pe umeri, nemişcat şi lipsit de viaţă. Sub ochi se puteau distinge urme vinete, ca şi cum ar fi plâns atât de

mult, încât i-ar fi dat sângele. Grace era un suflet pierdut, o stafie purtată de vânt, întruparea sub formă umană a fumului la mâna a doua.

Am vrut să o ating. Nu-mi aminteam dacă-i simţisem vreodată pielea caldă sau dacă trupul ei fusese dintotdeauna împletit dintr-un material mai diafan decât pielea.

— Grace, îmi pare atât de rău. Nu ar fi trebuit…

— M-am mutat aici cu o lună înainte de accident, spuse ea, luă tricoul murdar, îl împături şi-l aşeză înapoi pe raftul lui, în şifonier.

Netezi materialul cu palmele şi îşi sprijini fruntea de raft, cu ochii închişi.

— Familia Sawyer încerca de ani de zile să mă aducă aici. În cele din urmă, mi-am făcut curaj şi am fugit de la mama. A fost cea mai bună zi proastă din viaţa mea.

— E oribil. Grace… Nu… Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu cum să te ajut.

Grace mă privi în ochi.

— Nu sunt defectă, Henry. Nu sunt o bucată de porţelan din dulapul tău. Nu am nevoie de cineva care să mă repare.

— Ştiu asta. Nu la asta mă refeream. Dar… poţi afla multe despre o persoană dacă te uiţi la dormitorul ei, nu?

Problema era mult mai complicată decât mi-a spus ea vreodată. Grace nu l-a pierdut doar fizic – a pierdut şi promisiunea pe care el o întruchipa. Nu doar trupul lui ne-ar fi bântuit, ci şi fantasma vieţii pe care ar fi putut s-o trăiască împreună. El o cunoscuse în totalitate, atât părţile bune, cât şi părţile rele, în timp ce mie îmi fusese dat să văd doar frânturi din când în când. Toată energia potenţială pe care o avusese Dom fusese risipită în univers în momentul morţii, iar ea se chinuia din răsputeri să păstreze ce putea.

— Aşadar, dormitorul tău ce spune?

— *Asta* vrei să ştii? Nu am dormitor, bine? „Dormitorul” pe care l-am avut înainte să vin aici a fost o canapea în demisolul soţului mamei mele.

— Uneori am senzaţia că nici nu exişti.

— Ieşi afară.

— Îmi ascunzi totul. Nu-mi spui nimic.

— Afară, afară, afară!

Martin Sawyer apăru în cadrul uşii. Se uită la mine, la Grace, înapoi la mine şi spuse: „Henry”, iar eu am spus: „Plec”. Am traversat valvârtej coridorul cu pereţii acoperiţi cu poze, în care el o întâmpina zâmbitor în fiecare dimineaţă şi în fiecare noapte. Eram rănit, furios şi simţeam o gelozie prostească, ceea ce era stupid, pentru că viermii îi rodeau, probabil, în clipa asta ochii sau poate că terminaseră cu ochii şi trecuseră la creier, la inimă ori la testicule şi nu mi se părea deloc ca îi merge bine. Nu o mai putea iubi, dar tot a lui rămânea şi toată situaţia părea pur şi simplu nedreaptă pentru toţi cei implicaţi.

Stăteam în şanţul din faţa casei când îmi sună telefonul. Murray. Mi-am şters lacrima din colţul ochiului şi am răspuns.

— Da, ştiu, sunt pe…

— Bună, Henry. Sunt Maddy.

— Cine?

— Madison Carlson. De la liceu.

— A… De ce mă suni de pe numărul lui Murray?

— Cred că l-am distrus pe Murray.

— Nu mă pot ocupa acum. Trebuie să ajung la petrecerea Lolei.

— Nu, serios, zace în iarbă cu faţa la pământ şi nu a mai făcut nicio mişcare de vreo 20 de minute, iar Lola a plecat.

— Ce i-ai făcut?

— Păi, m-a întrebat dacă am mai aflat ceva despre Seeta şi i-am zis de noul ei iubit, iar el a căzut în genunchi, s-a întins pe jos şi a refuzat să se mai ridice. Mi se pare că e mort. Nu pot să am de-a face cu un cadavru, Henry.

— Să-mi bag picioarele. Dă-mi localizarea punctului unde sunteţi. Vin să-l iau.

— Suntem pe terenul de fotbal. Toată lumea a plecat. Vino cât de repede poţi.

Nu m-am dus cât de repede am putut. Am închis telefonul şi am mers încet, de la casa lui Grace la liceu, sperând că Murray se va maturiza înainte să ajung, ca să pot merge acasă, să mor în linişte. I-am scris lui La din mers şi i-am spus că e posibil să

nu pot ajunge la petrecerea ei, pentru că Murray fusese rănit înainte de meci.

Când am ajuns, aproape că nu-i vedeam, pentru că era întuneric, iar Madison era şi ea întinsă pe jos, cu capul sprijinit pe spinarea lui Murray.

— M-am gândit să stau şi eu într-o poziţie comodă până când ajungi, spuse ea.

— Sugar Gandhi chiar are un iubit nou? am spus eu.

— Dacă te referi la Seeta, a) da şi b) cât de rasist.

— Cât de rău îi e?

— Fii atent.

Madison se ridică şi-i dădu un şut în picioare lui Murray, la care el nu reacţionă nicicum.

— Doamne sfinte, femeie, opreşte-te. Nu dai în om când e la pământ.

L-am împuns în gât să mă asigur ca e încă cald. Era în viaţă.

— Muz, amice?

Murray nu răspunse, aşa că i-am cerut lui Madison să-l apuce de picioare, iar eu l-am apucat de umeri şi l-am întors cu faţa în sus. Avea ochii deschişi şi se holba fără să clipească la cerul nopţii. L-am strâns de obraji şi i-am făcut buze de peşte.

— Cum îţi merge, prietene?

— A, salut, Henry. Nu te-am văzut, spuse Murray, fără să se uite la mine, cu obrajii apropiaţi în continuare între ei.

— Poate ai vrea să te ridici în fund?

— A, nu, am să rămân aici până când mă descompun şi vulturii îmi ciugulesc măruntaiele.

— Nu cred că or să-ţi dea voie paznicii.

— Atunci târăşte-mă până sub tribune. Îngroapă-mă lângă Ricky Martin Knupps.

— E drogat? întrebă Madison. Ai luat ceva, Murray?

— Nu, am îngropat un peştişor sub tribune, i-am explicat. E o poveste lungă.

— Rasişti ucigaşi de peşte. Tare.

Apoi cineva mă strigă pe nume din celălalt capăt al terenului şi veni alergând înspre noi o siluetă mică şi întunecată. Lola se repezi, alunecând pe iarbă, până la Muz, îi luă capul în mâini, îi

dădu părul la o parte şi îl cercetă de răni pe toate părţile.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai făcut comoţie? Să chem o ambulanţă? spuse alarmată.

— Doar dacă medicii ştiu să vindece inimile frânte, spuse Murray.

Lola se uită încruntată la mine şi la Madison.

— Seeta Ganguly, explică Madison, are iubit.

— Nici măcar nu e indian! gemu Murray. Îl cheamă Taylor Messenger! Puţin le pasă părinţilor cu cine se vede!

— În mesaj, spuse La, mijindu-şi ochii la mine, ai scris că e rănit.

— Am spus că e *posibil* să fie rănit. Nu contează, am spus şi am arătat înspre Murray în poziţia lui amărâtă, şi decepţiile sentimentale tot răni sunt.

— Neisprăviţilor!

Lola îl plesni pe Muz peste ceafă şi se ridică în picioare.

— M-am săturat până peste cap de toată *porcăriile* astea de adolescenţi chinuiţi de hormoni. Tu!

Mă arătă vehement cu degetul.

— Ai să-ţi bagi minţile-n cap! Ai să-ţi predai compunerile la termen! Vei înceta cu obsesia asta faţă de o fată care nu ţi-a cerut niciodată s-o iubeşti!

Am încuviinţat în tăcere.

— Iar tu! spuse Lola şi se întoarse către Murray cu şi mai multă ferocitate. Au trecut luni întregi. Sincer, mi se pare penibil cum te porţi. Las-o în pace! N-ai de ce să te umileşti în felul ăsta, meriţi mai mult.

Murray începu atunci să plângă şi-şi vomită în poală.

— Acum putem merge la petrecerea ta? spuse Madison.

— Nu! Nu meritaţi petreceri! Scoală chiar acum, Murray Finch, altfel mă jur…

Muz se ridică anevoios în picioare, cu lacrimi în ochi şi acoperit de vomă care mirosea puternic a tequila. La îi dădu la o parte părul din ochi cu blândeţe.

— Luăm ceva de la Burger King, ne trezim şi mergem acasă la Henry, să facem ceva util cu vieţile noastre.

După o oră şi două porţii de mâncare de la Burger King,

stăteam cu picioarele încrucişate sub capul de elan din demisol şi învârteam pe deget un inel de ceapă care se răcise. Aveam un dicţionar în poală, Lola folosea un generator de cuvinte aleatorii pe iMac, iar Murray se uita pe Urban Dictionary pe telefon. Madison Carlson, care venise tăcută după noi (probabil că nu a încercat să fugă de frica Lolei), dormea în patul meu. Unde nu mi-am închipuit niciodată că o voi vedea pe Madison Carlson, zeiţă între adolescenţi. Am încercat să nu mă gândesc la blugii negri care îi atârnau de şoldurile mlădioase, la părul ei răsfirat pe suprafaţa aşternutului şi la mirosul de vanilie şi mirodenii pe care îl emana. Se afla fix la polul opus faţă de Grace Town.

— Şi publicul spune… *costumat,* spuse Lola, care hotărâse că cel mai bun mod de a petrece noaptea de sâmbătă era să încercăm să salvăm ziarul, care, eram convins, deja nu mai putea fi salvat, pentru ca era prea târziu să punem cap la cap şi să iasă ceva satisfăcător.

— Nu e o idee rea. Aţi putea scrie articole despre măştile pe care le purtam ca liceeni şi altele căcaturi profunde de genul ăsta.

— Nu, şşş, am una mult mai bună, spuse Muz. Ar trebui să alegi ca temă „disforia de specie". Senzaţia că aparţii unei specii nepotrivite. Am putea, în sfârşit, să discutăm despre ambiţia mea de a deveni dragon. Închipuie-ţi ce articole intersante ar ieşi: „Şase grade de Smaug"[{39}]. „Puff, dragonul magic[{40}], oferă primul interviu după dezintoxicare." „Falkor, dragonul norocos[{41}]: Cum s-a terminat în cele din urmă povestea."

— Nu lua în derâdere disforia de specie, spuse Lola.

— Nu-mi spulbera convingerea că am sânge de dragon.

Apoi Murray începu din nou să plângă, aşa că am lăsat baltă ziarul, din care făcusem praf şi pulbere de unul singur, probabil, cu deriziunea mea, şi cu ultimele puteri am umflat pe jumătate o saltea gonflabilă, pe care am dormit toţi trei, încolăciţi între noi.

— Îmi pare rău că ţi-am distrus ziua de naştere, La, i-am şoptit, însă ea îmi duse degetele la buze şi dădu din cap.

M-am gândit, în ciuda faptului că eram îndrăgostit de o fată care nu există şi că durerea mi se strecurase în măduva oaselor şi-mi infectase ţesutul moale al plămânilor, că situaţia ar fi putut fi, categoric, mult mai rea.

Capitolul 22

Următoarele două săptămâni au trecut ca prin ceaţă. Recuperat teme, lipsit de la întâlnirile cu Hink pentru ziar, schimbarea vremii şi absenţa. Absenţa frunzelor arămii, de exemplu, căci toamna a trecut de la „totul are aromă de bostan” la „întregul newsfeed de pe Facebook e un uriaş meme cu Ned Stark”

În al doilea rând, absenţa lui Grace Town.

— Unde-i prietena aia ciudată a ta? Nu am mai văzut-o pe-aici de ceva timp, spuse Sadie într-o după-amiază, când eu, Murray, Lola şi Madison Carlson (un deznodământ neaşteptat) am intrat pe uşă.

La îşi duse imediat mâna la gât şi făcu semnul „încetează”, dar era prea târziu.

— Căcat.

Sadie îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, puştiule. Te-ai despărţit de Grace?

— Nu mai folosim cuvântul G, spuse Murray. Te rog ca de-acum să-i spui „Cea-care-nu-trebuie-numită”.

— Ar fi trebuit ca Grace să-mi fie iubită ca să ne putem despărţi, i-am spus lui Sadie în timp ce-mi dădeam jos fularul, pe care l-am agăţat în cuier.

— Frate, *Cea-care-nu-trebuie-numită* spuse Murray. Iisuse! Învăţaţi odată!

— Ce s-a întâmplat?

Problema era că, de fapt, nu eram sigur ce se întâmplase. Îmi dădeam seama că o dădusem în bară rău de tot pentru că intrasem în casa lui Dom, dar nu mă aşteptasem să dispară pur şi simplu. Îmi doream să-i cer iertare, să o iau deoparte şi să-i spun tot ceea ce nu reuşisem să-i spun cu voce tare, însă Grace nu a mai apărut în dreptul dulapului meu după ore. Grace nu a mai apărut, punct.

A venit de câteva ori la cursuri, dar profesorii noştri parcă hotărâseră să ne despartă.

— Hei, i-am şoptit în a doua săptămână, când s-a întors în

sfârşit la cursul de arte teatrale şi şi-a asumat din nou poziţia din fundul încăperii. Mi-a fost dor de tine.

— Henry, fii atent, te rog, spuse doamna Beady. Nu-ţi permiţi să nu afli despre teoria teatrală a lui Bertolt Brecht.

Beady arătă spre locul unde se adunase restul clasei, la picioarele podiumului.

— Aici.

— Putem vorbi după ore? i-am şoptit în timp ce mă ridicam.

Grace Town s-a uitat la mine, dar nu a spus nimic, iar când am terminat orele deja dispăruse.

Am trecut prin dreptul casei ei de câteva ori, când mama m-a lăsat să-i iau maşina, dar Hyundaiul ei nu era în curte. Seara am mers cu bicicleta pe la cimitir, în speranţa că o voi vedea cu flori la mormântul lui Dom, dar – cu toate că în fiecare zi apăreau flori noi – nu am zărit-o niciodată. Dădeam peste tot de urme ale trecerii ei. S-a întâmplat de câteva ori s-o văd din spate la cantină sau să descopăr că cineva l-a hrănit pe Ricky Martin Knupps II, când eu am uitat. Alteori, a apărut *Văzut 5:50 p.m.*, *Văzut 11:34 a.m., Văzut 8:05 p.m.,* sub mesajele pe care i le-am trimis, în care o întrebam unde era, dar de fapt nu era nicăieri.

Grace Town a devenit o fantomă, aşa cum îşi dorise, iar absenţa ei – rana deschisă pe care mi-a lăsat-o când s-a desprins de viaţa mea – îmi tăia respiraţia.

— A existat cu adevărat? am întrebat-o pe Lola într-o după-amiază.

Stăteam pe terenul de fotbal cu o sticlă de ciocolată caldă şi priveam norii subţiri care pluteau deasupra.

— Sau am născocit-o eu?

— Doamne, cât teatru, spuse ea şi mă stropi cu puţină ciocolată.

Mai mult ca orice altceva, mirosul îmi omora sufletul puţin câte puţin. Mirosul ei impregnat în aşternutul meu, în hainele mele, mirosul apăsător care plutea în biroul redacţiei. Ceva din interiorul meu era strivit sub presiunea unei explozii de fiecare dată când ghiceam că e în apropiere, datorită mirosului, dar nu

o vedeam nicăieri. La un moment dat, am fost tentat o clipă, doar cât o bătaie a inimii, să nu-mi mai spăl niciodată hainele şi aşternutul, ca să pot savura ceea ce-mi rămăsese de la ea. Dar nu. Doamne, nu. Camera lui Dom, mormântul lui Dom – nu puteam. Aşa că am luat totul de pe pat. Mi-am spălat toate hainele. Am evitat biroul (şi pe domnul Hink) cu orice preţ.

A fost aproape la fel de greu cu autobuzul. Mersesem doar de câteva ori cu el, în lunile trecute, şi nu mă aşteptam să-l prind în acea primă după-amiază în care Grace nu şi-a mai făcut apariţia la dulapul meu. Era zgomotos şi aglomerat, iar mirosul îmi amintea de o epocă de dinainte să apară ea; mirosul îmi amintea că nu e lângă mine. Nu mai aveam loc, aşa că a trebuit să stau în faţă, lângă o elevă de-a noua, care s-a uitat urât la mine tot drumul până acasă.

M-am uitat la Sadie şi am ridicat din umeri.

— Probabil că totul s-a dus dracului.

— Vorbeşte frumos, Henry, a spus tata din bucătărie.

Pregătea tacos alături de Ryan, care stătea pe umerii lui şi-l trăgea de păr ca să-i dea indicaţii, ca şobolanul din *Ratatouille*.

— Nu poţi rezolva situaţia?

— Nu cred. Cred că povestea s-a terminat.

Am coborât toţi patru la demisol. Din noaptea în care Madison Carlson a dormit la mine acasă, Murray începuse să-şi calce hainele şi să-şi pieptene coama de păr, motiv pentru care arăta de parcă s-ar fi pregătit să i se facă poză pentru anuarul liceului, cândva în anii 1980. Juca *Mario Kart* cu (şi pierdea în faţa lui) Madison Carlson, în momentul în care ne-au sunat tuturor telefoanele în acelaşi timp. Lola şi-l verifică prima. Chipul i se întunecă, iar ochii îmi întâlniră privirea.

Înştiinţarea era din partea lui Grace Town, care ne invita de ziua ei la Festivalul de Ziua Recunoştinţei de sâmbătă. Fuseseră invitate în jur de 100 de persoane, dintre care majoritatea erau de la East River. La sări de pe scaun, dar am apăsat pe „Going” înainte să apuce să-mi smulgă telefonul din mâini.

Lola oftă şi dădu din cap.

— Se apropie o furtună, spuse ea, deşi programul meu meteo

nu prevestea decât o ploaie uşoară.

Capitolul 23

Odată cu sfârşitul lui noiembrie a avut loc o migraţie de rude excentrice, care au venit din colţuri îndepărtate ale ţării ca: a) să participe la festivalul din weekendul de Ziua Recunoştinţei, b) să ne mănânce toată mâncarea şi c) să-mi scoată mie peri albi.

De obicei, paraziţii ăştia aveau acces liber în toată casa, aşa că îşi stabileau tabăra la demisol şi mă dădeau afară, să dorm la etaj, dar din moment ce eram în ultimul an de liceu şi aveam mult de lucru, fusese stabilit ca paraziţii să doarmă în vechiul dormitor al lui Sadie şi pe saltele gonflabile, în camera de zi, spre dezamăgirea lor.

Printre musafiri:

- Bunica din partea tatei, Erica Page, o femeie terifiantă, care cică fusese spion pe vremea Războiului Rece şi avea un trecut dubios, despre care nu dorea să vorbească.
- Iubitul bunicii, Harold, un arhitect urbanist, care se ţinea după Erica şi nu spunea decât „da, dragă” de vreo zece ani.
- Unchiul din partea tatei, Michael.
- „Colegul de casă” al lui Michael, Albert.
- Sora mamei, Juliette, şi trei dintre cei cinci copii ai ei, toţi având nume de animale fictive. Ideea era că Pongo, Ducesa şi Otis erau prea mici ca să fie lăsaţi singuri acasă (cu toate că Pongo şi cu mine eram de vârste apropiate). Bagheera şi Aslan se hotărâseră în mod intenţionat să meargă la facultăţi din celălalt capăt al ţării, astfel încât vizitele să fie aproape imposibile. Mătuşa Jules tot nu pricepea de ce nu veneau niciodată acasă de sărbători, deşi îşi mai şi schimbaseră numele în Bradley şi Asher.
- Unchii Lolei, Wing şi Richard, care nu ştiu de ce, anul ăsta, stăteau la noi acasă, în loc să stea la ea. Şi cei doi copii ai lor, Sarah şi Brodie.

Cina de Ziua Recunoştinţei a decurs la fel ca toate cinele de Ziua Recunoştinţei organizate la reşedinţa Page (de fapt, ca în orice cămin). Albert a plecat plângând după ce unchiul Michael l-a prezentat rudelor Lolei drept „colegul lui de casă pe termen lung”. Mătuşa Juliette a ars curcanul şi s-a trezit, de asemenea, să-l întrebe la masă pe Pongo dacă a fumat vreodată iarbă. Iar bunica Page, în timpul unei demonstraţii a tehnicilor pe care le învăţase la centrul local YMCA, a reuşit să-l bage pe Brodie într-o comă de câteva momente cu o bâtă de plastic.

Totuşi nimeni nu a chemat politia şi nici nu şi-a făcut apariţia unchiul Nick, fostul lui Juliette, ca să-şi încalce din nou ordinul de interdicţie, după cum făcuse în alţi ani, aşa că, până la urmă, evenimentul a fost un succes răsunător.

De Black Friday am repetat altă tradiţie a familiei Page: ne-am dus la magazine la cinci dimineaţa, în speranţa că ne vom putea satisface toate poftele capitaliste într-o singură zi. Din păcate, aproape toate familiile din oraş aveau aceeaşi tradiţie. Aproape că am fost călcaţi în picioare în timpul unei mici avalanşe de oameni, a avut loc o altercaţie cu spray paralizant, în urma căreia am rămas cu ochii inflamaţi, Brodie a dispărut câteva ore şi au fost difuzate ştiri că cineva fusese înjunghiat într-un magazin, însă eu mi-am luat un GoPro şi un Yoda electronic cu reducere de 85%, aşa că slavă consumerismului! Zic şi eu.

Vineri seara m-am baricadat la demisol pentru a evita masacrul de la etaj şi întrebările mătuşii şi ale bunicii, care nu înţelegeau de ce sunt atât de abătut.

— Am văzut că poartă părul lung şi blugi strâmţi, am auzit-o din întâmplare pe bunica spunându-le părinţilor. A fost îndoctrinat de un cerc emo, asta-i problema. Am citit despre ei pe calculatoarele de la YMCA.

— A, nu, spuse mama. De fapt, e vorba de un cult satanic.

Asta i-a cam închis gura bunicii.

A venit ziua de sâmbătă. Frig. Întuneric. Sumbru. Numai bine pentru ziua lui Grace. Venise momentul furtunii: festivalul de Ziua Recunoştinţei.

Cu toate că târgul fusese iniţial menit să prezinte publicului animale de gospodărie şi produsele agricole de toamnă, era un eveniment social îndrăgit de adolescenţii din tot oraşul de vreo 70 de ani încoace, de când fusese organizat prima oară. Aerul rece, înviorător, strălucitoarele lumini de carnaval şi mirosul de mâncare prăjită în ulei creau cumva atmosfera perfectă pentru ca adolescenţii să uite de sine, eliberaţi de inhibiţii.

Mi-a luat aproape toată ziua să mă pregătesc. De obicei, nu prea dădeam doi bani pe înfăţişarea mea, însă în seara asta… În seara asta mi se părea important să arăt bine, pe cât se poate. Mi-am tuns scurt părul. Mi-am cumpărat o haină nouă – cenuşiu de marnă – blugi noi, negri, skinny, şi un fular nou, negru. Nu am luat pe mine hainele vechi ale tatei, ci pardesiul scump, din stofă, pe care părinţii mi-l dăruiseră din timp drept cadou de Crăciun. Mi-am lustruit pantofii. Mi-am pieptănat părul şi mi-am făcut cărare. Mi-am smuls un fir răzleţ din sprânceană. Până seara devenisem un Henry diferit. Un Henry mai vechi, dintr-o epocă de mult apusă.

Am împachetat cadoul pe care îl luasem pentru Grace, aşteptând să vină Lola şi ceilalţi. Până la urmă, mă hotărâsem să-i iau o carte pentru copii, cu titlul *You Are Stardust*{42}, de Elin Kelsey. Nu era tocmai o metaforă; hârtia nu simboliza fragilitatea vieţii, relaţia noastră sau mai ştiu eu ce. M-am gândit doar că i-ar plăcea.

Am împachetat-o în hârtie maro, o tradiţie începută de Murray cu ani în urmă, după ce a văzut întâia oară *Sunetul muzicii*. Nu ne dădeam niciodată felicitări unul altuia. În schimb, desenam pe ambalaj uneori citate profunde şi pline de semnificaţie, alteori, desene de diverse forme, iar alteori îl desenam pe Abe Lincoln, care năvălea pe câmpul de luptă călare pe un velociraptor. De la caz la caz. (De exemplu, pe cadoul Lolei de anul ăsta desenasem simboluri de la Magic: The Gathering. Nu prea a fost încântată.)

Iniţial, m-am gândit să-i scriu câteva versuri, vreun citat romantic şi emoţionant, dar nu se potrivea. Aşa ca l-am schiţat pe Walter White, cu un creion negru, aceeaşi imagine aproximativă pe care au folosit-o verii Salamanca în *Breaking*

Bad, şi am scris dedesubt „Happy Heisenbirthday, bitch[43]”

— *Măi să*, spuse o voce dinspre scări.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Lola, îmbrăcată în hainele ei obişnuite de la ASOS, care dădeau impresia că venise călătorind în timp de pe la sfârşitul anilor 1990.

— Henry, arăţi *bine*. Adică *super* bine. De obicei sexul masculin nu mi se pare atrăgător, dar… *frate*.

— Uimirea absolută din vocea ta nu-mi face bine la stima de sine.

— Ia întoarce-te puţintel, puişor.

— Cum îndrăzneşti să te porţi cu mine de parcă aş fi un obiect, am spus, însă m-am ridicat şi m-am învârtit, iar ea fluieră.

— Eşti un cavaler chipeş, n-am ce zice.

Au ajuns şi Georgia cu Muz, l-am luat pe Pongo cu noi şi am coborât la demisol, unde am început să jucam Never Have I Ever pe shoturi de vodcă, însă în preajma asfinţitului eram încă încordat, aşa că am şterpelit o sticlă de vin roşu din băruleţul părinţilor, m-am întors cu ea la demisol şi am băut un pahar. Însă nu a fost de-ajuns să mă liniştesc, aşa că am mai băut un pahar şi încă unul, până când aproape că am terminat sticla şi a sosit momentul să mergem. Când am ajuns, lumina rozalie, răcoroasă, a asfinţitului se revărsa asupra târgului şi ne clătinam uşor cu toţii, îmbătaţi nu numai de la alcool, ci şi de posibilităţile magice ale serii care ne aştepta.

La mă luă de braţ şi ne îndreptarăm spre mulţime.

— Eşti pregătit? spuse ea.

— Nu.

— Cum crezi că te va primi?

— Niciodată nu pot să prevăd cum se va comporta. Toţi prietenii ei de la East River sunt aici, aşa că, probabil, o voi saluta, îi voi ura la mulţi ani şi gata. Asta-i tot ce-mi doresc, de fapt. Hai să ne distram, La. Noi doi împotriva lumii. Dă-i naibii pe restul.

— Un plan pe cinste, dragul meu.

Nu ştiam unde aş putea s-o găsesc pe Grace, ştiam doar că e aici, undeva, înconjurată de oameni pe care nu-i cunoşteam.

Ne-am croit drum toţi cinci prin mulţime, până la roată, ale cărei cabine multicolore luceau în lumina serii ca nişte dropsuri. În difuzoarele vechi ale unui carusel se auzea întrerupt „Moonlight Serenade”, a lui Glenn Miller, iar la coada din dreptul unui chioşc cu cartofi prăjiţi dansa un cuplu în vârstă.

Pe fondul muzicii, am zărit-o în mulţime. Lumea făcu loc între noi, ca şi cum ar fi simţit cum mă holbez la ea.

Grace Town nu era Grace Town.

Era îmbrăcată cu un pardesiu roşu, care se potrivea cu buzele date cu ruj de aceeaşi culoare. Părul îi era curat, buclat, de culoarea mierii, şi îi cădea pe umeri în valuri. Chipul îi era de o culoare vie, ca şi cum ar fi petrecut toată săptămâna în soare. Îşi îmbujorase obrajii chiar, părea că-şi acordase multă atenţie înfăţişării. Înţelegeam de ce Lola a spus că seamănă cu Edie Sedgwick. Amândouă aveau acel aer de femeie fatală, de fată resuscitată, parcă, cu adrenalină după o supradoză de heroină. Era luminoasă, strălucitoare, stelele care muriseră pentru a-i dărui atomii din trupul ei radiau de dincolo de mormânt. Nu mai văzusem niciodată ceva de o frumuseţe atât de tulburătoare, de dureroasă.

Grace era înconjurată de lume, după cum mă aşteptasem.

Îmi mai fusese dat să zăresc sclipiri fugare ale vieţii ei din trecut – ale unei fete care putea umple un festival cu prietenii ei – şi iată că acum aveam dovada clară. Grace îmi întâlni privirea, îmi zâmbi şi mă chemă la ea.

— Henry, şopti Lola şi mă strânse de braţ. Nu.

— Uită-te la ea, Lola.

— Chiar mă *uit.* Nu văd decât momeală.

Nu am spus nimic, dar pentru că La era prietena mea cea mai bună şi pentru că ne ştiam de-o viaţă, oftă şi-mi dădu drumul.

— Ai grijă.

Eu şi Grace păşirăm unul spre celălalt prin mulţime cu mişcări încetinite faţă de agitaţia din jur. Timpul însuşi parcă încetinise, ca şi cum ar fi fost glazurat cu miere groasă şi dulce, de culoarea aurului.

— Uită-te la tine, am spus, iar ea a zâmbit obosită, după cum

îi era obiceiul.

— A trecut mult timp, spuse ea şi-şi netezi stofa roşie a pardesiului.

Mi-am dat seama după dezinvoltura ei, după sunetul dulce şi lipsit de griji al vocii, că şi ea era beată deja.

— Parcă nici nu mă simt în pielea mea cu hainele astea.

I-am mângâiat obrazul rece, iar Grace zâmbi şi-mi sărută palma.

— Eşti frumoasă, i-am spus. Mi-a fost dor de tine.

— Se rezolvă.

Mă luă de mână şi ne depărtarăm de prietenii ei şi de ai mei. Crezusem că voi petrece seara departe de ea, poate aruncându-i priviri fugare, poate o scurtă conversaţie. Acum ne ţineam de mână, cu degetele întrepătrunse, aşa cum am mers în noaptea aceea, când ne-am întors pe jos de la film. Noaptea în care am fost sigur că vom deveni un cuplu.

Parcă era o scenă de film, vedeam totul ca printr-un obiectiv. Ne-am plimbat prin târg ore întregi, am mers cu braţul petrecut în jurul taliei ei şi parcă nici nu-i păsa că ne vede lumea. În acea noapte, Grace nu era Grace; era spumoasă, binedispusă, parcă era un personaj dintr-o carte. Ne-am întrecut în maşinuţele electrice. Ne-am dat unul celuilalt în gură vată de zahăr. În vârful roţii, am luat înghiţituri de vodcă din plosca ei. Oraşul care se întindea spre orizont părea mic de aici, de sus, o adunare de case-jucărie surprinsă într-o fotografie tilt-shift{44}. Am câştigat pentru ea până şi un premiu de la clovnii veseli. Şi am savurat înfometat fiecare clipă, gândindu-mă că aşa vor sta lucrurile de acum încolo.

Grace mă luă din nou de mână – Doamne, de ce îi era atât de uşor să mă atingă după ce bea? – şi mă trase după ea departe de mulţime, până la terenul liber de lângă roată, unde era linişte şi nu erau la fel de mulţi oameni.

— M-am răzgândit, spuse ea când ne oprirăm din mers.

Faţa şi pieptul începură imediat să mi se-ncingă. Îmi simţeam urechile înfierbântate, de parcă ar fi luat foc. De săptămâni întregi încercam să ajung la momentul ăsta, fusesem sigur că nu va mai veni şi uite că, în sfârşit, venise, dar în loc să fiu în

extaz, îmi venea să vomit. Atât de mult îmi doream să mă ţin de hotărârea luată, să o fac să sufere pentru săptămânile infernale prin care trecusem din cauza ei, pentru că îl preferase pe iubitul ei mort în loc să mă aleagă pe mine.

Ai ales pe altul, am repetat în gândul meu pentru a suta oară. *Cum aş putea sa uit?*

Dar, fiindcă era frumoasă şi eram cuprins de dorinţă pentru ea, iar ea, uite, spunea în sfârşit cuvintele pe care mi le doream cu disperare să le aud, nu am zis decât:

— Grace, nu cred că…

Vocea mi se stinse, iar ea începu să vorbească şi cu fiecare cuvânt frumos care i se prelingea otrăvitor printre buze mi se făcea rău din ce în ce mai tare, după cum mă avertizase Murray că se va întâmpla, şi o doream din ce în ce mai mult.

— Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Trebuie să ştii asta, spus ea. L-am iubit pe Dom, chiar l-am iubit, dar simt că există ceva între noi, ceva ce nu am împărtăşit niciodată cu el.

— Grace.

— Sunt sinceră, Henry. Ne înţelegem atât de bine, ne potrivim atât de bine. Nu era la fel cu Dom. Eşti atât de deosebit. Împreună… Nu mi-am închipuit că-mi va mai păsa vreodată de cineva după el. Am *refuzat* să-mi mai pese de altcineva după el. Dar ai apărut tu. Şi mi-a fost teamă, Henry, pentru că trecuse atât de puţin timp, dar ne potrivim, Henry. Doamne, te vreau atât de mult, tot timpul.

— Nu vreau să aud lucrurile astea dacă ai băut. Vreau să mi le spui când eşti trează.

— Cred că am fi un cuplu reuşit. Un cuplu adevărat. Vreau să o facem.

— Vreau să-mi spui lucrurile astea mâine, când te trezeşti. Vreau să fii sigură.

— Şi când i-ai văzut camera, cum ai reuşit să te stăpâneşti. Mă aşteptam să fie oribil, dar ai făcut faţă atât de bine, încât m-am simţit şi mai puternic atrasă de tine.

— Îţi vei aminti măcar mâine că mi-ai spus toate astea?

— Trebuie să ştiu dacă vei pleca la facultate.

— Nu ştiu. Probabil.

— Pentru că, dacă e să o facem, trebuie să rămâi. Nu sunt pregătită să plec. Trebuie să ştiu dacă pleci sau nu.

— Grace… nu ştiu încă. Nu m-am hotărât.

— Ştiu că sunt prea directă, îmi pare rău.

— E în regulă. Eu am fost direct încă de la început.

— Dar tocmai *aşa* ar trebui să vorbim despre sentimentele noastre. Ar trebui să fim direcţi. Sunt geloasă că poţi să-mi spui exact cum mă vezi.

— Niciodată nu reuşesc. Uneori, numai. Numai cu tine.

— Mă mai vrei?

— Sentimentele mele nu s-au schimbat, am spus eu şi astfel mi-a cedat până la capăt puterea de împotrivire.

Cum aş fi putut s-o acuz că îl iubea în continuare? Că era încă plăpândă, nesigură, iar eu vedeam totul limpede?!

Vedeam limpede.

Mereu aş fi văzut totul limpede.

Şi nu îmi permiteam sub niciun chip să o fac pe inabordabilul. Mi-era teamă că Grace m-ar fi lăsat baltă. M-am sprijinit de perete şi mi-am trecut degetele mâinii stângi prin păr, ochii îmi ardeau, dar erau uscaţi. Nu o puteam privi în ochi.

— Spune-mi ce simţi faţă de mine, spuse Grace şi-şi odihni capul pe umărul meu, apăsându-mi pieptul cu pieptul ei.

— Grace.

— Vreau să te aud din nou.

— Nu e cinstit.

— Ştiu. Dar simt nevoia să aud din nou cuvintele, aşa că vreau oricum să mi le spui.

— Nu am mai ţinut la nimeni aşa cum ţin la tine.

— Mai mult.

Apoi, brusc, îşi făcu apariţia Lola. Un demon şi un înger uniţi în acelaşi trup.

— Aici erai! spuse ea şi o luă pe Grace de pe mine, smulgând sursa otrăvii. Grace, dragă, te caută o tipă *super* buna pe nume Piper.

Grace se uită la mine.

— Să mă cauţi, spuse ea şi se aplecă să mă sărute pe obraz.

Apoi plecă, iar eu începui să alunec la pământ cu capul între mâini, cu Lola alături.

— Cred că am să cedez nervos.

— Fata aia *blestemată*. Serios, femeile astea. Ar trebui să plecăm imediat.

Dar nu am plecat, desigur. Grace era drogul meu preferat, iar în seara asta dealerul dădea moca. Aveam de gând să rămân acolo până la supradoză.

Aşa că m-am întors la târg, alături de La. L-am convins pe vărul lui Grace să ne ia de băut. Mai târziu a venit din nou la mine şi avea din nou aceeaşi stare de beţie: cochetă, volubilă, plină de zâmbete şi chicote. A fost foarte afectuoasă. Şi-a trecut degetele prin părul meu. Iar eu i-am dat voie. Ca un cretin absolut, nu m-am împotrivit deloc, am lăsat-o să facă ce voia şi am permis lumii să ne vadă împreună, tuturor prietenilor ei, şi îmi simţeam inima strivită-n piept, însă îmi spusese nişte cuvinte atât de plăcute. Atât de frumoase. M-am gândit că, poate, vom ajunge totuşi împreună. Doar oamenii nu sunt în stare de aşa ceva, nu? Doar oamenii nu se duc la alţii şi le mărturisesc dragostea fără a fi sinceri, nu?

— Ar trebui să-ţi faci de cap, Henry, spuse Grace deodată.

Îmi stătea în braţe, cu buzele în dreptul tâmplei.

— Trebuie să te duci şi să ţi-o tragi cu o groază de fete. Ca să te pot urî. Ar fi mult mai uşor să te urăsc.

— *Ce* tot spui?

— Totul e atât de *futut*. Toată povestea asta e atât de *fututǎ*.

Cuvintele îi erau neclare şi trupul moale. Grace era beată. Adică cu adevărat beată, în adevăratul sens al cuvântului. O mai văzusem ameţită, dar niciodată atât de distrusă.

— Trebuie să merg la baie.

— Bine, am spus eu, iar Grace se ridică de pe mine şi se îndreptă împleticită spre baie, unde probabil că avea să vomite şi să plângă o vreme.

Poate că ar fi trebuit să mă duc după ea, dar nu m-am dus. Am stat singur la masă vreo 20 de minute şi am mâncat un crenvurst, apoi am căutat-o pe una dintre prietenele ei – pe Piper sau cum o fi chemat-o – şi am rugat-o să intre după ea în

toaletă şi să se asigure că e în viaţă (era bine).

Piper ieşi după zece minute şi mă găsi în mulţime, unde pescuiam răţuşte de plastic dintr-un iaz, alături de Lola.

— Poţi s-o duci acasă? întrebă ea. A spus că iese numai dacă o duci tu acasă.

— Uite ce e… nu ştiu dacă e o idee atât de bună.

— A spus că încă ţine la tine, Henry.

Ştiu că încă ţine la mine, mi-a venit să spun. Îmi tot explică de două ore încoace.

— Da, bine, ce să fac. Adu-o încoace. Voi avea grijă să ajungă acasă cu bine.

Am aşteptat lângă ieşirea din târg cu Lola ca Piper să o culeagă pe Grace din baie. Ieşi împiedicată după zece minute, cu rimel mânjit în jurul ochilor umflaţi de plâns. Piper o aşeză pe iarbă şi am aşteptat cu braţele încrucişate să-i aducă apă de la un vânzător de vată de zahăr. E nedrept, unii oameni sunt frumoşi chiar şi când sunt beţi şi făcuţi praf.

— Henry Page, îmi spuse Grace pe un ton şters, când Piper reuşi în sfârşit s-o ridice pe picioare. Du-mă acasă.

— Haide, te scoatem noi de-aici, spuse Lola şi-i luă braţul lui Grace pe după gât.

Nu voiam s-o duc acasă. Nu voiam să vină la mine, să-şi dea jos hainele şi să zacă dezbrăcată în patul meu. Nu mi se părea corect. Să îi stau la dispoziţie după bunul ei plac.

Începu să plouă mărunt când am ajuns pe stradă, iar Grace păru să se învioreze puţin. Se dezlipi de Lola şi începu să se învârtă nesigur în cercuri, în timp ce ploaia-i şiroia încet din păr şi pe pardesiu. Nu mai avea bastonul, probabil că-l abandonase cândva în timpul serii, însă părea mai agilă fără el. Ca şi cum nu ar fi avut cu adevărat nevoie de el, ci l-ar fi luat după ea pentru că-i dădea un sentiment de siguranţă, la fel cum făcea cu hainele.

— Înainte făceam balet, spuse ea şi-şi întinse mâinile deasupra capului. Obişnuiam să dansez. Nu cred ca ţi-am spus vreodată. Încă un lucru pe care nu mai pot să-l fac.

Lola îmi luă mâna, îşi sprijini capul pe umărul meu şi o privirăm amândoi pe Grace cum dansa în ploaie. Nu aveai cum

să nu o priveşti. Nu se putea să nu fii fermecat. Era o privelişte de vis.

După un minut, Grace zâmbi şi făcu o plecăciune. Lola bătu din palme.

— Vai, Henrik nu pare mulţumit de mine, îi spuse Grace Lolei, zâmbind larg. Am fost foarte răutăcioasă faţă de el. Probabil că merit.

— Probabil că ar fi bine să-ţi dau asta înapoi, am spus eu şi am scos pagina cu „Nu te iubesc" din locul ei din portofel, unde zăcea putrezind de trei luni, o poezie care din prima clipă fusese o profeţie.

Grace mi-o luă din mâini, izbucni în râs şi-şi împleti braţele în jurul gâtului meu.

— Nu o vreau înapoi, dragul meu Henry. Ţi-am dat-o ţie.

— Nu vei fi niciodată iubita mea, aşa-i? i-am spus fără vlagă.

Lola aştepta lângă noi, dar eram mai beat decât mă aşteptam şi nu mi-a păsat. Nu-mi păsa dacă auzea şi ea.

— Să-mi bag picioarele, spuse Grace şi se desprinse de mine. Te gândeşti vreodată şi la altceva? Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi fii alături.

Cât de patetic.

— Dar îţi *sunt* alături. La propriu. Chiar în clipa asta. Suntem împreună.

— Ştii la ce mă refer.

— Ce ţi-a venit să-mi scrii scrisoarea aia stupidă? De ce nu ne puteam vedea de treabă în continuare? Nu-mi place deloc că vin cu banalităţi din astea de Hollywood, dar *de ce* trebuie să etichetăm relaţia dintre noi?

— Doamne sfinte! Îţi dai seama ce chestii penibile spui?

La deja se prefăcea cu multă pricepere că e acaparată de ceva incredibil de interesant de pe telefon.

— Eu? Şi de tine ce să mai zic? Ce *vrei*? Vrei să anunţăm în mod oficial pe Facebook, ca toţi prietenii şi rudele să ne poată da Like?

Rupse poezia în două, apoi în patru, în opt şi le dădu drumul bucăţilor de hârtie să cadă pe asfaltul umed.

— Nu poţi să obligi lumea din jur să se conformeze

fanteziilor din capul tău, Henry. Oamenii nu sunt vase goale pe care să le poţi umple cu reveriile tale.

Lola se strecură între noi şi-şi puse mâinile pe talia lui Grace.

— Hai la Burger King cu noi. Luăm ceva de mâncare. Apoi mergem la mine sau la Henry, să te odihneşti.

— Dacă merg la Burger King, am să vomit pe toată lumea, spuse Grace şi o apucă pe Lola de umăr ca să se sprijine.

Se uită în ochii mei şi clipi des, încercând să-şi limpezească vederea, cu părul atârnându-i pe faţă.

— Am vrut să văd cum reacţionezi. Dacă mă forţez să joc acel rol o singură noapte. Grace Kintsukuroi, lipită toată cu firişoare aurii. Nu te-ai uitat niciodată la mine aşa cum m-ai privit când m-ai văzut în mulţime. Cred că sentimentele tale sunt adresate unei persoane care nu există.

Apoi Grace îi dădu drumul umărului Lolei, vărsă pe trotuar şi se prăbuşi pe jos grămadă. Ne-a luat cinci minute să o ridicăm pe picioare, apoi încă cinci minute să-l convingem pe şoferul de Uber pe care l-am chemat că nu va fi nevoit să cheme pentru Grace un preot bătrân şi unul tânăr{45} pe drumul până la casa ei.

— Mersi că aveţi grijă de mine, spuse ea şi se strecură pe bancheta din spate a maşinii.

— Nu-i nimic, am spus eu. Ai… Ai grijă să ajungi cu bine acasă.

Apoi spuse „Te iubesc, Dom”, fix înainte să trântesc portiera.

În clipa în care se închise cu un bubuit, simţii că inima mi se sfâşie încă puţin. Ultimul fir care îmi ţinea corpul întreg se rupse. Privind maşina îndepărtându-se în trafic, mi-am dat seama că nu pot să respir. Nu mai voiam să respir. Voiam să mă întind pe trotuar şi să mă-nghită asfaltul.

— Mi s-a părut mie sau a zis…? spuse Lola, în timp ce aduna de pe jos bucăţile rupte din Pablo Neruda şi le băga în geantă.

Sperasem din toată inima că nu a auzit.

— Da, am spus eu, uitându-mă după maşini cu mâinile în buzunar.

Nu pricepeam cum de eram încă în viaţă.

— Uite ce e, nu te lăsa distrus de episodul ăsta. Am ştiut de

la-nceput că te paşte o experienţă de căcat dacă te îndrăgosteşti de ea. Grace chiar te iubeşte, bine? În stilul ei propriu. Dacă ai fi fost primul, dacă ai fi apărut înaintea lui, şi-ar fi dat seama că sentimentul pe care ţi-l poartă chiar *e* un fel de iubire. Doar că relaţia pe care au avut-o…

— A fost mai puternici? Mai bună?

— Oamenii devin perfecţi când nu-ţi rămâne decât amintirea lor. Nu-i vei face faţă niciodată unui tip mort.

— Mersi că eşti sinceră.

Am dat din cap.

— Când e trează, e atât de rece şi de irascibilă. Doar când e beată îmi dă impresia că mă doreşte.

— Dar tocmai atunci sunt oamenii cu adevărat sinceri, nu? Când dispar inhibiţiile şi spun ce simt cu adevărat.

— Anume că-şi iubesc foştii parteneri care acum sunt morţi?

— Hai, mă. Ştii ce vreau să spun.

— Da. Adică nu ai cum să-ncepi să te săruţi cu un tip şi să-i iei virginitatea, fără să fii îndrăgostită de el, nu?

— Exact. Ar fi de neimaginat.

Lola se agăţă cu braţul de umărul meu şi mă pupă pe obraz.

— Ştii, chiar te iubeam când te-am sărutat. Încă te iubesc. Foarte tare.

— Mersi, La. Şi eu.

— Excelent. Hai, acum, să vânăm ceva mâncare de la Burger King. Sunt *flămândă*, în pana mea.

Când am ajuns acasă, nu am intrat. M-am dus în curtea din spate, în şopronul unde tata îşi ţinea atelierul de tâmplărie. Am găsit benzină. Am pregătit groapa pentru foc pe care părinţii o foloseau când aveau musafiri în lunile reci. Am făcut un foc. Una câte una, am rupt paginile din *You Are Stardust* şi le-am pus în flăcări.

Nu consideram ca distrug cartea; mă gândeam că-i eliberam atomii.

Lola şi Georgia au venit în vizită duminică, la prânz (fără să le fi invitat, fireşte; amândouă aveau braţele pline cu mâncare,

pe care o şterpeliseră din bucătărie).

— Mă gândesc la un cuvânt din cinci litere care începe cu *cu*, se termină cu *ă*, şi are în mijloc un r, anunţă La şi-şi vărsă contrabanda pe patul meu.

— *Curbă?* am spus eu.

— *Curvă,* împătimit nefericit ce eşti. *Curvă*.

— Mă doare inima, La.

— Foarte bine. *Meriţi* să suferi, spuse ea, se strecură sub aşternut şi-şi încrucişă picioarele cu ale mele.

— Lola, nu ne putem da în spectacol de faţă cu iubita ta! Aventura noastră amoroasă trebuie să rămână secretă! am spus cu un aer teatral şi i-am luat în palme obrajii.

— Ţi-o las, dacă vrei, spuse Georgia, aprinse televizorul şi PlayStationul şi se aşeză comod pe canapea. E mahmură, plângăcioasă şi aşa, în general, o pacoste. Ai auzit de admiratorul ei de aseară? Samuel? Se pare că i-a cerut lui Murray numărul ei de telefon.

— *Pfoai!* Asta-i vreo noutate? spuse Lola. Bărbaţii *mereu* cad la picioarele mele.

Desfăcu o acadea, mi-o înmână, apoi mai desfăcu una şi începu să sugă din ea.

— Ai mai primit vreo veste de la Cea-care-nu-trebuie-numită?

— Da. I-am scris azi dimineaţă.

— *Henry*.

— Da, ştiu.

— Şi?

— Şi aceeaşi poveste. A spus că a fost beată şi stupidă şi că-i pare rău. Oricum, deja ar trebui să-mi dau seama că nu am de ce s-o ascult.

— Băga-mi-aş! Nu te-ai înfuriat pe ea că a făcut-o pe domnul Darcy cu tine, că a venit din senin şi că ţi-a jurat dragoste veşnică? Şi că *apoi* a dat-o pe *Exorcistul* şi a vomat pe pantofii mei?

— Nu.

Lola se trase mai aproape şi-mi pusa mâna pe frunte.

— Are să-ţi treacă.

— Ştiu.

Am adormit amândoi pe fondul zgomotelor de cranii sparte, pe care Georgia le sfărâma în *Bioshock Infinite*.

Capitolul 21

În prima vineri din decembrie, am fost scos fără menajamente de la ora de matematică a domnului Hotchkiss de către domnul Hink (care, fără îndoială, s-a bucurat enorm că are ocazia să deranjeze ora de analiză matematică). Am mers în tăcere până în biroul doamnei directoare Valentine, unde Lola era deja aşezată pe un scaun în faţa mesei. În faţa ei erau împrăştiate 30 de pagini de revistă, dintre care jumătate erau goale.

— Poţi să-mi dai o explicaţie, Page? spuse Valentine.

Anticipasem întâlnirea asta de ceva timp. Pur şi simplu nu avusesem suficientă vlagă încât să-mi pese. Grace lipsise de la liceu toată săptămâna de după Ziua Recunoştinţei şi, în ciuda avertismentelor Lolei, că dacă nu-mi puneam problemele în ordine se ducea direct la Valentine, nu făcusem nimic, pentru că nici măcar nu avusesem tăria să intru în biroul redacţiei.

— Pare a fi un exemplar nefinisat al ziarului.

— I-am cerut în dimineaţa asta Lolei să tipărească pe hârtie tot ceea ce aţi făcut până acum, spuse Hink. Asta mi-a dat.

Deriziune, îşi mişcă Lola buzele cu discreţie.

Trădătoareo, i-am răspuns pe aceeaşi cale.

— Uitaţi ce e, chiar *avem* mai mult material decât ce e aici. Avem o poveste de mari proporţii legată de Magic: The Gathering şi câteva articole care sunt aproape gata pentru tipar. I le putem da Lolei zilele astea.

— E prea târziu, spuse La. Asta tot încerc să-ţi spun. Nu pot să fac designul pentru trei luni de material în câteva zile.

— Ziarul ajunge sub tipar luni, domnule Page. Dacă ar fi doar după mine, te-aş înlătura de la postul tău chiar acum, însă domnul Hink încă are nădejde că vei reuşi să scoţi ceva până la urmă. Costurile de tipărire deja au fost plătite şi, dă-mi voie să-ţi spun, au trecut 35 de ani în care ziarul *Westland Post* a fost publicat anual, fără întrerupere. Tu nu vei face excepţie. Înţelegi?

— Da.

— Eşti scutit de restul orelor de astăzi. Adună-ţi redactorii, puneţi-vă pe treabă în birou şi terminaţi. Odată. *Ziarul.*

— Da, am spus din nou.

Atunci, Lola m-a tras după ea până-n birou, a sunat la sălile de curs ale tuturor voluntarilor dintr-a unsprezecea, iar după-amiază Hink şi Valentine au venit să ne supravegheze şi au hotărât că ne vom concentra asupra temei „cei mai frumoşi ani". Chiar dacă urma să fie cea mai slabă ediţie din istoria oricum mediocră a ziarului *Westland Post,* m-am gândit că poate, poate, voi reuşi să-mi adun minţile suficient timp cât să pregătesc blestemata asta de publicaţie pentru tipar. Asta până când mi-am verificat telefonul şi am descoperit două lucruri:

1. Un mesaj de la mama, în care scria:

> DĂTĂTOAREA DE VIAŢĂ
> Suntem acasă la Grace. Vino aici imediat ce primeşti mesajul. Sună dacă ai nevoie să te luăm cu maşina.

Mesaj care nu avea nicio logică.

Apoi:

2. Un mesaj vocal de la un număr necunoscut. L-am ascultat imediat, încercând să-mi dau seama de ce mama se afla la casa oarecum-fostei-mele-iubite.

„Henry", se auzi în telefon o voce cunoscută, dar panicată şi înlăcrimată. Vorbitorul plânsese. În curând mi-am dat seama de ce vocea lui îmi era cunoscută şi am înţeles de ce îmi căzuse ceva greu în stomac, auzind această voce atât de speriată. „Sunt Martin Sawyer, tatăl lui Dominic. Poţi, te rog, să mă suni imediat ce primeşti mesajul ăsta? Am, ăă…" Suspină. „E o urgenţă. E… nu ştiu dacă ţi-a spus Grace, dar e ziua de naştere a lui Dom azi – prima lui aniversare de când ne-a părăsit – iar Grace a… a…" Nu am auzit restul mesajului.

— Grace, am spus. Grace a păţit ceva.

Valentine mă privi de pe canapeaua pângărită, unde citea ceva.

— Îmi dau bine seama că domnişoara Town nu este de găsit, dar de problema asta se ocupă familia ei şi poliţia.

— *Ştiaţi*? am spus eu pe un ton cu care nu mă mai adresasem niciodată unui adult. Ştiaţi şi nu mi-aţi spus?

— Termenul pentru ziar e luni. Ai mai puţin de 72 de ore la dispoziţie pentru a îndeplini o sarcină care ar fi trebuit încheiată în trei luni.

— Trebuie să plec, am spus şi mi-am luat ghiozdanul. Trebuie s-o găsesc.

— Henry, dacă părăseşti biroul, nu voi avea de ales. Va trebui să te înlătur din funcţia de redactor-şef.

Deja alergam. Lola strigă în urma mea, dar nu mi-am putut deschide gura, pentru că mă temeam să nu vărs.

Grace Town era moartă.

Eram sigur, sigur, sigur, în profunzimea unui ungher uitat al sufletului unde puteai simţi adevărul fără să-ţi poţi explica de ce. Am alergat aşa cum n-am reuşit s-alerg la meciul ăla tâmpit de fotbal la care m-a dus cu sila. Se pare totuşi că tot nu alergam atât de repede încât să scap de Lola.

— Henry, stai! spuse ea.

— Lola, du-te-napoi.

— Pe naiba!

Argument care pe mine m-a convins, aşa c-am alergat împreună şi în timp ce alergam m-am gândit: *Laşa! Şi-a luat viaţa şi m-a lăsat aici singur.* Orice îndoieli pe care le-aş fi avut până atunci în privinţa ei, dacă o iubeam sau nu sincer, în deplinătatea cuvântului, toate au fost spulberate în acele zece minute de agonie în care am alergat până la casa ei, sigur, sigur, sigur de ceea ce aveam să aflu odată ajuns acolo.

O maşină de poliţie era parcată în curte. Uşa era larg deschisă, aşa cum se-ntâmplă în serialele poliţiste când ceva oribil s-a petrecut în interior. Am dat buzna înăuntru. În capul scărilor am văzut un poliţist, iar în rest, peste tot, adulţi cu chipuri îngrijorate, dintre care doi erau părinţii mei. Gâfâind, sprijinindu-mă de genunchi cu mâinile, m-am uitat la ei şi am

spus, de parcă mi s-ar fi scurs toată emoţia din suflet:

— A… murit?

Auzindu-mă, o femeie blondă de vârstă mijlocie, pe care n-o mai întâlnisem, izbucni în lacrimi.

Mama a venit la mine, m-a strâns în braţe şi a spus:

— Nu, nu, nu, nu, nu, iar şi iar, cu acel glas cu care mamele îşi liniştesc copiii după un coşmar.

Tata s-a dus s-o liniştească pe femeia înlăcrimată, care, uitându-mă mai bine, mi-am dat imediat seama că era mama alcoolică a lui Grace Town. Aveau acelaşi chip subţire, slab, care într-o lumină nepotrivită ţi-ar fi dat impresia că aparţine unei drogate, dar care era foarte frumos. Avea părul blond, luminos, era mânjită pe chip de machiaj şi lacrimi şi avea ochi mari, de căprioară. Una peste alta, aducea şi mai mult a femeie fatală decât fiica ei.

— Ce se petrece? am spus eu după ce mi-am tras sufletul şi am reuşit să mă desprind de mama. Unde-i Grace? Ce căutaţi aici?

— Grace a dispărut. A plecat din casă pe la răsărit, fără telefon, şi nu s-a mai întors. Martin a venit să te caute la noi acasă, gândindu-se că poate vei şti tu unde s-a dus. I-am dat numărul tău şi ne-am întors împreună aici, să te aşteptăm. Suntem aici de o oră, doar.

— Maşina poliţiei… am crezut… ar fi trebuit să mă luaţi de la liceu imediat ce aţi aflat că a dispărut.

— Sunt sigur că e bine, spuse tata.

Martin veni la mine, trecându-şi mâinile prin păr. Nu mai văzusem niciodată o fiinţă umană atât de năpăstuită. Îi vorbi mamei lui Grace, pe al cărei nume nu l-am mai aflat.

— Cei de la poliţie sunt de părere că ar trebui să o căutăm mai întâi prin toate locurile unde-şi petrece timpul de obicei. Ştiu că ea şi Dom aveau de gând să meargă la casa de pe lac de ziua lui, aşa că plec într-acolo cu Mary chiar acum. Am să-i sun pe câţiva dintre prietenii ei de la East River, să-i rog s-o caute în biblioteca unde obişnuia să scrie, în cafeneaua unde lua mereu micul dejun şi poate la casa plutitoare de la debarcader.

Atâtea locuri. Atâtea locuri pe care le frecventase, care îi

plăcuseră, locuri de care habar nu aveam. Grace într-o locuinţă pe apă? Ce să facă acolo? Să treacă prin crize existenţiale? Să se gândească la praful de stele, la atomi şi la lipsa de sens a vieţii? Dar nu. Probabil că nu. Probabil că făcea plajă la soare, într-o după-amiază de primăvară, alături de Dom, sorbind amândoi vin dulce pe fondul muzicii de petrecere, privindu-se cu zâmbete senine, hrănite sănătos cu salată. Probabil că asta făcea. Grace cea de pe Facebook, probabil, cea pe care nu am cunoscut-o niciodată.

Pe care poate nu voi mai apuca să o cunosc.

Apoi mi se puse întrebarea pe care o aşteptam cu oroare. Martin se întoarse către mine.

— Henry, ai vreo idee unde ar putea să se fi dus?

Mi-am scotocit disperat prin memorie, cercetând toate locurile în care o văzusem de-a lungul timpului. Grace în biroul nostru acvariu. Grace în sala de arte teatrale, cu pereţii negri. Grace în dormitorul meu de la demisol, cu trupul ghemuit sub aşternutul meu, îmbrăcată numai cu un tricou de-al meu.

— Ăă… poate… hmm… Aţi căutat-o la cimitir? Sau pe pista de alergare?

Martin dădu din cap dezamăgit.

— Am fost în ambele locuri azi-dimineaţă. Şi la locul accidentului, în parcul naţional.

— Accidentul a avut loc în parcul naţional?

— Erau în drum spre un restaurant de-acolo, să ia prânzul, spuse Martin.

Pieptul mi se strânse, aşa cum s-a întâmplat când jucătorul Sfarmă-Maţe m-a zdrobit în timpul meciului de fotbal.

Grace m-a luat la o întâlnire tocmai în locul unde murise. A cules flori din grădină şi m-a lăsat singur lângă ţărm, apoi s-a dus să le lase la monumentul lui comemorativ de la marginea şoselei. Doamne!

— Ce să zic, am putea să ne mai uităm odată în după-amiaza asta. Îţi vin în minte alte locuri?

Am dat din cap, conştient că mama lui Grace se oprise din plâns şi mă privea acum fix, fără să clipească, la fel cum făcea adesea fiica ei, de-ţi dădea senzaţia că pielea îţi era făcută din

sticlă şi că toate secretele vieţii tale erau gravate pe oase.

— Bine, atunci dacă-ţi mai vine vreo idee, spune-ne. Iartă-mă, mă duc să dau nişte telefoane.

Urmă etapa cea mai dureroasă.

Aşteptarea.

Să aştept în timp ce ceilalţi primeau fiecare câte un loc unde să o caute. Să aştept şi să vină alţi poliţişti, să ne liniştească cu vorbe bune şi să pună întrebări care sugerau convingerea lor, cu greu ascunsă, că probabil se sinucisese. Să aştept în maşină, mergând de colo-colo prin suburbii, fără ţintă, începinind de fiecare dată când treceam pe lângă câte o persoană care arăta a adolescentă, dând noi înşine impresia că suntem agresori sexuali ieşiţi la pândă. Să aştept acasă, după ce soarele a apus şi poliţiştii ne-au spus să ne odihnim, că Grace îşi va face apariţia „într-un fel sau altul". Ce mizerie de sfat. Să aştept în pat, îmbrăcat din cap până-n picioare, să se facă miezul nopţii şi tot să nu fi aflat nimic. Să aştept fără să pot face nimic, fără să pot face altceva decât să-mi închipui undeva trupul neînsufleţit, scufundat în apă precum Ofelia şi Virginia Woolf, căci aşa ar fi procedat Grace dacă ar fi avut asemenea intenţii, ar fi făcut un gest dramatic şi de calitate literară, să stârnească oamenii să vorbească despre natura tragică, dar poetică, a morţii. Aproape că mi-a venit să mă duc sus şi să verific dacă nu îşi vârâse capul în cuptor, în stilul lui Plath. Apoi am început să mă întreb cum se sinucideau fetele MPDG. Mergeau, oare, cu bicicleta pe căi ferate numai bune de fotografiat, până când venea un tren de noapte în viteză şi le rădea de pe faţa pământului? Se înecau cumva în iazurile lor secrete?

Iazul.

Am sărit în capul oaselor, pentru că eram un *Idiot. Atât. De. Mare.*

— Ştiu unde e, am spus cu voce tare.

Ştiam că o voi găsi acolo, vie sau moartă.

Timpul era scurt, nu aveam de ce să-i trezesc pe părinţi – am tras o geacă pe mine, am luat cheile de pe masa din sufragerie şi am ieşit în goană spre maşină. Am condus până-n oraş. M-am căţărat pe gardul de fier forjat. Mi-am scrântit blestemata de

gleznă când m-am rostogolit peste gardul viu. Am mers şontâc-şontâc până la gara abandonată. Am descuiat lacătul şi am intrat. Am alergat în jos pe scările în spirală, care coborau ca un şurub până la demisol.

Şi am găsit-o în întuneric, în apa nemişcată, care-i ajungea până la brâu. Vie. În mod glorios, în mod miraculos, era vie. Am simţit că mă topesc pe dinăuntru de uşurare şi că nu mai rămâne din mine decât un înveliş din sticlă. Aproape că mi-au cedat picioarele.

— Grace! am strigat pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând în jos pe scări. Grace!

Grace se întoarse. Deşi nu era nicio lumină, în afară de lună, am văzut că-i şiroiau lacrimi pe obraji. Îşi ţinea palmele întinse pe suprafaţa apei şi respira des şi scurt. În dreptul buzelor îi apăreau văluri albe. Am încetinit un moment, convins că visez, pentru că arăta ca scoasă dintr-o poveste. În păr avea împletită o cunună de flori palide şi era îmbrăcată în alb, numai în alb, din cap până-n picioare, ca o rochie de mireasă.

În faţa mea o aveam pe Ofelia în carne şi oase.

Am alergat prin apă şi, după ce am obosit, am mers până la ea cu paşi greoi, mi-am dat jos haina şi i-am petrecut-o pe după umeri, pentru că tremura.

— Haide, trebuie să ieşim din apă, am spus eu, dar nu s-a clintit, nu voia.

Grace mă privi cu lacrimi în ochi. Apoi lumea făcu implozie. În sfârşit, crăpătura din sufletul ei plesni şi eliberă durerea dinăuntru. Plângea, gemea, năvăleau peste ea suspine mari, violente, aproape că trupul ei nu mai rezista. Îi cedară picioarele şi se sprijini de pieptul meu, îşi lăsă întreaga greutate în braţele mele şi jur că *simţeam* amarul pe care-l emana. L-am tras în piept cu fiecare respiraţie, până când se scurse din ea şi nu-i mai apăsă trupul din interior.

— De ce-a murit, Henry? întrebă iar şi iar printre suspine. De ce-a murit? De ce n-am murit eu?

— Îmi pare atât de rău.

Am strâns-o puternic în braţe şi nu i-am dat drumul, pentru că nu ştiam ce altceva să spun sau să fac.

— Îmi pare atât de rău.

Şi scena a continuat şi a continuat, fără oprire, până când au început să-mi clănţăne dinţii şi nu-mi mai simţeam picioarele.

Apoi, subit, Grace se opri din plâns, ca şi cum ar fi avut în piept o cantitate limitată de lacrimi, pe care le risipise. Se smulse din îmbrăţişarea mea şi porni înapoi spre scări fără să se uite la mine, iar haina mea îi aluneca pe apă în urma ei. Ajunse la prima treaptă, urcă şi se aşeză, tremurând, cu picioarele scufundate în continuare în apa ca gheaţa. M-am dus după ea, desigur, pentru că aş fi urmat-o oriunde s-ar fi dus. În noaptea aceea, dacă ar fi pornit în direcţia opusă, în adâncurile reci ale subsolului, şi acolo as fi urmat-o.

M-am aşezat lângă ea cu picioarele încrucişate şi m-am străduit să nu arăt cât de frig îmi era, pentru că voiam să stau lângă ea, doar noi doi, singuri, înainte să o duc înapoi. M-am aplecat, mi-am scos telefonul din buzunarul de la piept al hainei şi l-am sunat pe Martin. A răspuns după un singur ton de apel.

— Spune-mi, Doamne, că e vie, spuse el.

— Am găsit-o. E bine. O aduc acasă.

— Îţi mulţumesc, Doamne, Doamne, mulţumesc. Adu-o acasă.

— Aşa am să fac. Ne vedem în curând. E bine. E teafără. Puteţi să le transmiteţi, vă rog, părinţilor mei că e teafără, că sunt bine şi că ajung acasă în curând?

— Da, desigur. Îţi mulţumim. Îţi mulţumim atât de mult.

Am închis.

— Toată lumea îşi face griji pentru tine, am spus încet.

— Ştiai că m-au supravegheat prima lună după ce a murit, de teamă să nu mă sinucid? Au presupus cu toţii că voi încerca să-mi iau viaţa, din moment ce el nu mai era. Adică nici măcar nu l-am putut jeli în pace, veneau şi-mi băteau în uşă la baie, să se asigure că nu mi-am tăiat venele. Dom nu şi-ar fi închipuit niciodată că aş putea face aşa ceva. Numai Dom mă cunoştea cu adevărat.

Nu o puteam privi. Cu câteva ore-n urmă, fusesem convins că era moartă. Că îşi luase viaţa. Eram unul dintre cei care nu-i

cunoşteau sufletul. El îl cunoscuse.

— Nu eram deprimată. Nici acum nu sunt. Sunt furioasă, în pana mea. Vreau să-ţi povestesc despre el, spuse printre dinţi, care-i tremurau uşor.

— Grace… nu e nevoie.

Nu-i puteam spune ce gândeam de fapt. *Te rog, nu. Doamne sfinte, te rog, nu-mi spune despre el. Nu mi-ai făcut destule?*

— Ştiu. Dar nu am fost corectă cu tine. Meriţi să afli adevărul.

— Adevărul?

— L-am cunoscut când aveam nouă ani. Atât de multe amintiri din copilărie se pierd în ceaţă, însă ziua în care l-am cunoscut pe el… Era început de toamnă, aşa că era răcoare, dar totul era încă verde-n jur. Tata deja murise, iar mama lipsea de-acasă de trei zile şi nu mai era mâncare în casă. L-am sunat pe unchiul meu, care a venit şi m-a luat, însă nici el nu prea ştia cum să se poarte cu copiii, aşa că m-a lăsat în braţele unei colege de serviciu. Mary. Ţin minte că mi-a spus pe drumul până acolo că avea un băiat cam de vârsta mea, însă eu nu suportam băieţii. Mereu se purtau urât cu mine la şcoală, când se-ntâmpla să mă duc. Erau nişte creaturi ciudate, străine, înţelegi? Mă rog. Când am ajuns, Dom sărea pe o trambulină în curte. Ţin minte că mi s-a părut cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată, un sentiment ciudat, pentru că niciodată nu-i privisem pe băieţi cu ochii ăştia. Eu eram o puştoaică extrem de timidă, dar el nu era aşa. Când m-a văzut, s-a dat imediat jos de pe plasă şi m-a invitat să jucăm împreună *Mario Kart*. Nu mai jucasem niciodată – nici măcar nu mai *văzusem* o consolă de jocuri video aşa că a fost nevoit să mă-nveţe cum se face, dar a avut foarte multă răbdare şi m-a lăsat să câştig. A fost una dintre cele mai frumoase zile din copilăria mea. Ne-am jucat şi apoi, după apusul soarelui, ne-am uitat pe un laptop la desene animate, în căsuţa lui din copac, şi ne-am ţinut de mână. L-am îndrăgit. I-am îndrăgit familia. Înainte, nici nu ştiusem că există astfel de persoane. Până la finalul zilei am decis că mă voi căsători cu el.

Am râs uşor, fără să vreau, şi Grace a râs şi ea.

— Ştii cum e când eşti copil, spuse ea şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Numai că şi el s-a îndrăgostit de mine şi dragostea asta, în loc să se estompeze pe măsură ce creşteam, a devenit din ce în ce mai reală. Dom a fost primul băiat cu care m-am ţinut vreodată de mână. Primul băiat pe care l-am sărutat. Primul şi singurul în toate privinţele, până să apari tu.

— Nu… m-am gândit la asta.

— Nu-ţi pot spune ce-nseamnă să iubeşti aşa pe cineva. Sau să pierzi o astfel de persoană. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am lăsat de scris. Cuvintele sunt insuficiente. Mulţi spun că nu-şi dau seama de ce fericiri au parte până când nu mai sunt, dar eu ştiam. Ştiam. Am ştiut în fiecare zi petrecută împreună că între noi era ceva deosebit. Şi-mi era atât de teamă, în fiecare zi, că l-aş putea pierde, că i-aş putea pierde pe toţi. Uneori îmi făceam atât de multe griji să nu păţească ceva, îmi făceam griji că ai lui se vor sătura până la urmă să aibă de-a face cu familia mea scrântită, dar asta nu s-a-ntâmplat niciodată. Şi uneori eram uimită, cum de puteam fi două persoane atât de norocoase? Cum de şi-a permis Universul să ne apropie, când noi aveam numai nouă ani? Cum să fie corect faptul că ni s-a pus în braţe o bucurie pe care lumea o caută toată viaţa, iar noi nici nu eram suficient de mari, încât să ne dăm seama că ne-o dorim? Se pare că am primit răspunsul. Am consumat toată iubirea care, în mod normal, se întinde pe toată viaţa, în opt ani de zile. Ne aşteptam să creştem împreună. Să mergem împreună la facultate. Să călătorim împreună prin lume. În momentul în care a murit, am simţit că întregul meu viitor s-a dus odată cu el. Dom nu era perfect. Adică îmi dau seama. Era meticulos în anumite aspecte şi delăsător în altele. Îşi rodea unghiile când era stresat sau când se uita la competiţii sportive, iar asta mă scotea din sărite. Actriţa lui preferată era Katherine Heigl şi m-a pus să mă uit la toate filmele cu ea. Îi plăcea mult prea mult Carl Sagan. Dar, Doamne, Henry, avea un suflet *atât* de extraordinar. Câte ar fi putut face cu viaţa sa… Ţi-ar fi plăcut mult de el. V-aţi fi împrietenit.

În acea clipa, m-am simţit apăsat de nedreptatea asta oribilă.

Grace Town nu se îndura să creadă în existenta sufletului în privinţa restului speciei, dar pentru Dom făcea o excepţie.

— Eram în spital când l-au înmormântat, spuse ea în continuare. Au aşteptat cât au putut, dar starea mea era prea gravă şi nu aveau de ales, ştii? Aşa că m-au rugat să scriu ceva pentru el. Un text pe care să-l poată citi cineva, un fel de necrolog, pentru că ştiau toţi că sunt scriitoare şi-mi spuneau mereu cât de frumos scriu. Dar am refuzat. M-am prefăcut că nu sunt în stare, din cauza durerii, nu l-am scris şi nu am mai scris nimic de atunci. Nu cred că voi mai putea scrie nimic, dacă nu mă *forţez* să scriu necrologul ăla.

— De ce nu l-ai scris?

— E vina mea. N-am mai spus nimănui, dar chiar e. E vina mea că am făcut accidentul şi e vina mea că a murit.

— Nu e nimeni de vină. A fost un accident.

— De asta nu am spus nimănui. Pentru că am ştiut că toţi aţi spune la fel. Că e o reacţie de vinovăţie obişnuită a supravieţuitorului. Dar îl tachinam. Îi distrăgeam atenţia. Mi-a spus să încetez, dar nu m-am oprit şi apoi, deodată, ne-am trezit pe banda greşită. Ştii povestea aia, că întreaga viaţă îţi trece prin faţa ochilor în clipa de dinaintea morţii?

— Da.

— E o aiureală. Am văzut maşina din faţă, am simţit că trage de volan şi mi-am dat seama în fracţiunea aia de secundă, într-o singură zvâcnire a inimii, că urmează să murim amândoi. Iar singurul gând pe care a avut timp să-l născocească creierul meu a fost: *Ei, ce căcat.* La propriu. Ultimul meu gând ar fi putut fi o înjurătură. Nu m-am gândit la viaţa mea, nici la familie sau la prieteni, nici măcar la el. Mă întreb ce-o fi trecut prin mintea lui, ştii? Poate acelaşi lucru.

— Probabil se gândea la tine.

— Nu a murit imediat. În presă, toate articolele au spus că a murit instantaneu, în momentul impactului, dar nu a fost aşa. A durat puţin. Eram în maşina răsturnată, amândoi sângeram, iar el încerca să vorbească. Nu a fost ca în filme. Nu a şoptit: „Te iubesc”, înainte să moară, sau mai ştiu eu ce. Era cuprins de dureri şi îngrozit, încerca să respire, dar nu putea. Iar eu nu

puteam face nimic. Nu am putut decât să-l privesc cum îşi dă duhul. Ştii ce am făcut în ziua înmormântării? Am urmărit în întregime *Cosmos*, documentarul cu Neil deGrasse Tyson. Treişpe ore întregi. Încercase luni de zile să mă convingă să-l văd, iar eu îl tot făcusem tocilar, pentru că era atât de interesat de spaţiul cosmic. Doar aşa am ştiut să-l jelesc. Fiind uluită de univers şi amintindu-mi că, deşi conştiinţa lui nu mai exista, toate moleculele lui au rămas.

Îmi luă chipul în mâini şi-şi lipi fruntea umedă de a mea.

— Aş vrea să poţi vedea lumea aşa cum o văd eu. Să înţelegi că moartea e recompensa pentru faptul că ai trăit.

— Nu vorbi aşa, te rog. Mă sperii când vorbeşti aşa.

— Nu mă refer la sinucidere, spuse ea şi-mi şoptea şi mai încet acum, ca şi cum mi-ar fi spus un secret teribil. Ştii cum e când eşti extenuat după o zi plină şi abia aştepţi să ajungi acasă, să te-ntinzi în pat şi să dormi ore-n şir? Aceeaşi senzaţie o am în privinţa vieţii. Există oameni care citesc cărţi despre vampiri şi tânjesc după nemurire, dar eu sunt *atât* de recunoscătoare că, în cele din urmă, ne permitem să dormim veşnic. Gata cu durerea. Gata cu istovirea. Moartea e răsplata pentru faptul că ai trăit.

— Hai să mergem acasă, am spus eu şi de data asta nu s-a mai împotrivit.

În schimb, Grace se întoarse şi luă o cutie mică de metal care zăcea pe trepte. Înăuntru erau obiecte luate din altarul lui Dom: colierul cu ancoră pe care-l purtase în ziua în care am văzut-o prima oară, brelocul cu The Strokes, tricoul cu The Ramones pe care nu reuşise să-l spele. Se ridică, mă luă de mână şi mă conduse înapoi în iaz. În apă nu se vedea că şchioapătă. Ne-am ţinut de mână, în timp ce respiraţia noastră înflorea albă în aer, iar Grace îi dădu drumul lui Dom în adâncuri, bucată cu bucată. La urmă, îi dădu drumul cutiei înseşi: pe margine erau gravate cuvintele DOM CLASA A 10-A. Am urmărit cum s-a scufundat printre miriadele de trupuri argintii, până la fundul acoperit cu resturi de la picioarele noastre.

Privind-o, m-am întrebat dacă aşa arată mântuirea. Dacă era vorba despre un fel de iertare a păcatelor şi dacă, din moment

ce-şi iertase greşelile – dacă într-adevăr şi le *iertase* –, va putea de acum înainte să-şi depăşească amarul. Însă Grace văzu că mă uit la ea şi spuse, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— Poveştile cu final fericit sunt doar poveşti care încă nu s-au terminat.

Apoi se întoarse prin apă şi urcă scările, îmbrăcată cu haina mea şi cu rochia ei albă, care-i atârna udă pe trupul mlădios. Ieşi desculţă din gară, urcarăm dealul şi ne căţărarăm peste tufişuri, apoi peste gard, iar când am ajuns la maşină, se dezbrăcă în stradă până la chiloţi şi aruncă rochia în şanţ.

— Aveam de gând să mă mărit cu el îmbrăcată-n rochia aia, spuse fără emoţie, privind grămada de dantelărie udă leoarcă. Am apucat să-i accept propunerea.

Apoi intră în maşină, tremurând toată, îşi puse centura de siguranţă şi îşi aduse genunchii la piept, vie, dar pustiită, cu o coroană de flori în păr, ca un mormânt uman.

Nu am vorbit pe drumul spre locuinţa ei. Am dat drumul la căldură, să se încălzească Grace, însă, deşi pielea i se făcuse de găină, a stat perfect nemişcată, ca o statuie închinată unui înger căzut din cer.

Când am ajuns, am găsit casa cu toate luminile aprinse. Pe gazonul din faţă ne aşteptau Martin şi soţia lui, Mary, mama lui Grace şi doi poliţişti. Au dat să se apropie de maşină când am încetinit, dar Grace scutură din cap şi ridică mâna să-i oprească, iar ei încetiniră, se opriră şi aşteptară.

Grace se întoarse către mine.

— Le-am ucis fiul, iar ei, drept răsplată, îmi plătesc facturile medicale şi mă lasă să locuiesc în casa lor. E unul dintre motivele pentru care nu-ţi pot fi alături. Nu pot să… îi scuip în faţă în felul ăsta. Nu pot să fiu martoră la moartea fiului lor şi apoi să mă îndrăgostesc de altcineva după câteva luni. Înţelegi?

Înţelegeam în mare parte, dar nu-mi era mai uşor. Oare părinţii lui Dom chiar nu-şi doreau ca ea să-şi vadă mai departe de viaţă? Chiar îşi doreau ca ea să sufere atât de mult, ca un soi de răsplată sucită pentru crima pe care ea îşi închipuia că o comisese?

În acea primă noapte petrecută în gară am întrebat-o ce păcate îşi dorea ea să-i fie iertate şi iată că am aflat, în sfârşit, adevărul.

— Ai impresia că meriţi să fii îndurerată. Ai impresia că-ţi achiţi un fel de datorie cosmică dacă te chinui singură. Ţi se pare că asta e mântuirea ta.

— Mă simt mai puţin vinovată şi nenorocită când sunt tristă decât când sunt fericită. Măcar atât pot să fac pentru Dom şi pentru părinţii lui. Nu pricepi? E singurul mod în care pot să fac dreptate cât de cât.

— Deci ţi-ai dat singură o sentinţă. Cât timp? Un an? Doi ani? Toată viaţa ta? Câtă durere trebuie să suporţi înainte să-ţi fi achitat datoria?

— Măcar încă puţin.

— Doamne! Nu e vina ta. Nu tu l-ai omorât. A fost un *accident*.

Grace îşi dădu jos centura, îşi prinse părul după ureche, se aplecă şi mă sărută, apăsându-mi pieptul cu sânii aproape goi. Am strâns-o de bărbie, îşi trecu mâna prin părul meu, iar viaţa mi se păru mai bună câteva clipe, deşi era atât de al naibii de făcută praf. Însă apoi se dădu înapoi, după cum făcea mereu, şi mă privi de parcă ar fi încercat să-mi spună ceva pentru care nu-şi găsea cuvintele.

— De ce m-ai sărutat? am întrebat-o încet, pentru că efectiv nu înţelegeam. În acea primă noapte. De ce m-ai sărutat, dacă ştiai că nu vei putea să renunţi la el?

— Nu vrei să ştii, şopti Grace. Nu vrei să ştii asta.

— Ba da. Trebuie.

— Pentru că eram beată, tu erai cu mine şi-mi era dor de el.

Grace dădu din cap.

— Doamne, cum poţi să te uiţi aşa la mine după câte ţi-am făcut? şopti ea.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Nu mai avea sens să mă ascund. Nu era nicio ruşine să-i spun deschis. Era adevărat. Nu ştiam când anume dorinţa mea se transformase în dragoste, dar uite că se-ntâmplase.

— Nu ştii ce-i dragostea, Henry, spuse ea, pe acelaşi ton cu

care îi spui cuiva că-i idiot. Nici măcar nu mă cunoşti. E doar o pasiune adolescentină. Asta-i tot.

Nu am spus nimic. Am respirat adânc şi am privit înainte prin parbriz, în timp ce Grace îşi luă pantofii uzi şi coborî din maşină îmbrăcată numai în chiloţi şi în haina mea.

— Noapte bună, spuse ea, dar eu nu am putut decât să dau din cap, pentru că nu puteam vorbi.

Apoi Martin, Mary şi mama ei o strângeau în braţe, poliţiştii o conduceau înăuntru, la căldură, înapoi în casa unde trebuia să-şi ispăşească pedeapsa faţa de părinţii iubitului ei mort, iar eu am rămas singur în întuneric.

Mă întrebam dacă chiar credea că poate înlesni viaţa ei şi pe cea a familiei Sawyer, dacă permitea amarului să o infecteze sau dacă îi plăcea pur şi simplu durerea. Dacă îi plăcea suferinţa. Mă întrebam dacă o primea în toate miliardele ei de atomi, pentru că era sincer convinsă că asta merita.

I-am scris mamei şi i-am spus că Grace e bine, dar că aveam să ajung mai târziu acasă. Apoi am condus până în locul pe care îl evitam de luni de zile, locul care mi se-nfipsese în fundul minţii ca un scaiete, pe care abia în seara asta mi-am dat seama că vreau să-l vizitez.

Cimitirul nu era atât de înspăimântător pe cât îmi închipuisem. Nu era nicio ceaţă, nu se auzea niciun urlet îndepărtat de lup şi nu am văzut nicio cioară zburând de colo-colo. La început am mers repede printre rândurile de morminte şi am tresărit la fiecare zgomot, dar în cele din urmă, m-am liniştit. L-am găsit pe Dom acolo unde o văzusem pe Grace în genunchi cu luni în urmă. Încă erau flori aşezate pe tot mormântul, dintre care unele erau de mult acolo, vântul le luase petalele în zbor, dar altele fuseseră puse recent, erau coroane întregi. Continuase să vina aici. Deşi a spus că va încerca să înceteze, nu se schimbase nimic.

Epitaful de pe piatra de mormânt era simplu. Pe trei rânduri scria:

Dominic Henry Sawyer

17 ani

„Dacă te-ar fi putut salva iubirea celor din jur, ai fi trăit veşnic.”

Am privit numele lui mijlociu. Henry. Dom şi cu mine aveam atât de multe în comun. Un nume. Un parfum. Am încercat să-mi închipui o lume în care eram prieteni, în loc să fiu gelos pe rămăşiţele lui. Dar nu. Probabil că nu. Dragostea de care vorbea Grace depăşea limitele timpului şi ale spaţiului. În orice univers, în orice viaţă, ei doi ar fi fost împreună, iar eu aş fi venit după. Aş fi venit la urmă.

Am văzut odată o piatră funerară sub care fuseseră înmormântaţi împreună doi îndrăgostiţi, pe acelaşi teren, la distanţă de 54 de ani. Femeia a trăit în continuare 54 de ani, singură şi cu inima zdrobită, aşteptând să i se poată alătura iubitului ei sub pământ.

Oare Grace avea să fie îngropată aici? Avea să se-ntoarcă aici, peste 60–70 de ani, să fie aşezată lângă iubitul ei mort de tânăr? Chiar dacă s-ar fi îndrăgostit din nou, dacă s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii, aici s-ar fi dizolvat trupul ei înapoi în univers? Aş fi în stare să suport aşa ceva? Dacă prin cine ştie ce miracol absurd, Grace şi cu mine am ajunge totuşi împreună, dacă am merge la facultate împreună, dacă ne-am căsători, am cutreiera lumea şi am avea copii, aş putea accepta să fie îngropată, în cele din urmă, alături de el? Câtă singurătate, să zac de unul singur în mormântul meu, în timp ce dragostea vieţii mele va fi împreunată cu oasele altcuiva.

Aş fi putut rezista în faţa acestei gelozii de-o viaţă, faţă de un tip mort? Şi apoi, dincolo de moarte?

M-am aşezat în întuneric pe mormântul lui, cu picioarele încrucişate, şi am început să smulg câte-un fir de iarbă, încercând să-mi amintesc – odată ajuns aici – ce naiba venisem să-i spun.

— Băi, coaie, am spus după o vreme.

Cuvintele au ţâşnit din mine pur şi simplu, pline de o ură şi de un venin la care nu mă aşteptasem.

— Doamne, te iubeşte atât de mult, iar tu ai părăsit-o. Ai idee cât de distrusă e, în pana mea? Adică, dacă eşti acolo,

undeva – dacă îmi auzi cuvintele –, trebuie să-ţi mişti curul de fantomă în clipa asta şi s-o faci pe Patrick Swayze cu ea, pentru că suferă în draci, iar eu nu pot… nu pot…

Am închis strâns ochii şi am respirat adânc de câteva ori. Era prea frig ca să pot plânge.

— Nu o pot ajuta, Dom. Vreau s-o ajut, dar nu pot, pentru că nu sunt ca tine. Aşa că, dacă eşti acolo – vorbesc serios, nu-mi pasă de cine ştie ce căcat de cod al fantomelor sau de ordinea naturală a lumii ori alte prostii – dacă eşti acolo, trebuie neapărat să-ţi faci chiar acum apariţia. E o urgenţă de ordinul lumii carnale. Mişcă-ţi curul laş, bântuit, din piatra aia şi spune-mi de ce ai părăsit-o.

Am aşteptat o ora în întuneric, până când ochii mi s-au adaptat la bezna adâncă, iar coastele au început să-mi tremure. Fantoma Dom nu a apărut. Zombie-ul Dom nu a ieşit din mormânt.

— Ei, să te fut, am spus şi m-am ridicat să plec.

Am mers în frig până acasă, în loc să iau maşina, hotărât să-mi demonstrez că, dacă sufeream, făceam cumva ceva corect, după cum gândea Grace.

Capitolul 25

Dimineaţa, când m-am trezit, primul meu gând a fost la Grace, un gând involuntar a cărui durere chinuitoare îmi pulsa de la creier până-n inimă. M-am gândit la Grace, la ziar, la rezultatele mele execrabile la engleză şi la matematică, la care ajunsesem, pentru că pur şi simplu nu reuşeam să mă fac să-mi pese, şi la faptul că cererile de înscriere la orice facultate care m-ar fi acceptat ar fi fost ştampilate cu PE NAIBA, în litere mari, din cauza notelor din primul semestru, pentru că stricasem totul, pierdusem atât de mult controlul asupra situaţiei, şi pentru ce? Pentru ce?

Nu m-a surprins faptul că mama şi tata s-au hotărât să ia atitudinea obişnuită de părinţi îngrijoraţi fix în sâmbăta aia, ceea ce nu mai făcuseră de când plecase Sadie la Yale. Au coborât la demisol cu puţin timp după răsărit şi au început să cotrobăie prin încăpere, să-ncerce să-şi dea seama cât de grav îmi păgubisem viaţa. Au tras draperiile. M-au forţat să mă dau jos din pat şi să mă schimb din pijamale. Mi-au vârât sub nas un bol cu cereale şi au refuzat să se oprească din cântat „Baby Got Back", până nu am acceptat să mănânc, iar eu am acceptat, pentru că *să-mi bag picioarele.*

Sub supravegherea lor, am aspirat covoarele, mi-am spălat hainele, mi-am făcut ordine pe rafturi şi m-am mutat cu temele la parter, la masa din bucătărie, ca să poată să mă supravegheze în continuare, cât recuperam temele infernale ale lui Hotchkiss din ultimele săptămâni şi compunerea la engleză pe care nu mă simţeam în stare s-o scriu cu abureli. La ora unsprezece, mama m-a obligat să ies cu ea la alergat. La ora prânzului, tata m-a obligat iar să mănânc. Sadie avea zi liberă şi a venit pe la ora două, moment în care zăceam în pat, întins ca o plăcintă, pentru că îmi fusese permis să dorm puţin.

— Bună, Henry, ai văzut… Asculţi Taylor Swift? spuse Suds de pe marginea patului.

— Da, Sadie. Sunt două ore de când ascult Taylor Swift încontinuu. Numai ea mă înţelege.

— Dumnezeule!

— Cine te-a rănit, Taylor?! am strigat şi am ridicat ameninţător pumnul. Cum poate o singură persoană să suporte atâta durere?!

— Doamne sfinte! Hai, fă-mi loc. E timpul să stăm puţin de vorbă.

— Suds… chiar nu vreau să discut subiectul. Nu prea ştiu să-mi împărtăşesc sentimentele.

— Sunt sora ta, nătărăule. Nu vorbeşti cu părinţii, nu vorbeşti nici cu prietenii. Ai de gând să ţii totul închis în tine până când se manifestă sub forma unei boli psihice?

— Cam ăsta e planul.

— De cât timp zaci în pat, de fapt? Ai să faci tromboză venoasă profundă.

— Lasă-mă, Sadie. Lasă-mă singur cu infarctul şi cu tromboză mea cu tot.

Sadie nu-mi luă în seama protestele şi se aşeză greoi în pat, pe pieptul meu, de dădui tot aerul afară. Apoi începu să mă-mpungă-n obraz iar şi iar, în acelaşi loc, şi să mă piseze: „Vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte”, până când, în cele din urmă, am vorbit şi am spus:

— Vai, bine, scorpie. E… vorba de Grace şi… şi nu ştiu ce se-ntâmplă.

— De asta m-am prins, de la maratonul cu Taylor Swift.

Sadie aşteptă să vorbesc mai departe.

— Ai de gând să-mi spui mai multe?

— Sunt… atât de buimăcit de toată povestea asta. Şi cred că am o boală cronică a aparatului respirator. Simt că mă strânge pieptul încontinuu.

— Probabil că e vorba de coastele pe care ţi le-am crăpat când am sărit pe tine.

— Asta să fie dragostea?

— Nu, nu e aşa, puştiule. Nu ştiu ce să zic de prostiile alea, că „dragostea ne înalţă la locul nostru cuvenit”, însă nici nu e normal să te dea peste cap.

— Ştiu. La o adică, uită-te la mama şi la tata.

— Mama şi tata sunt personaje dintr-o poveste pentru copii.

Nu există.

— Totuşi tu l-ai iubit pe Chris.

Sadie trase adânc aer în piept.

— Da. Aşa e. Au fost şi momente în care mă trezeam dimineaţa şi-l vedeam cum zace cu gura căscata şi salivează pe pernă şi mă gândeam: *Ce naiba o fi fost în capul meu când m-am reprodus cu el?* Nu era perfect. Nici măcar pentru *mine* nu era perfect. Mi-a fost mereu greu. Dar, da, l-am iubit. Şi a meritat. Atât cât a ţinut.

— Şi nu te-ai gândit niciodată că e sufletul tău pereche?

— Dragul meu. Încă mai credem în suflete-pereche?

— Tu *nu* crezi în suflete-pereche? Cum poţi să-i vezi pe mama şi pe tata şi să nu fii convinsă că universul a creat oamenii în perechi?

— Doamne, chiar că ţi-au sucit viziunea asupra vieţii. Au crezut că te protejează dacă te păcălesc, dar nu au reuşit decât să-ţi bage pe gât o poveste fantastică. Mai că aş zice că-s liderii unei secte. Te-au spălat pe creier.

— Ce vrei să zici?

— Henry… dragul meu…

— De ce te porţi atât de ciudat?

— Of!

Sadie închise ochii şi-şi muscă buzele.

— Înainte să te naşti tu, mama l-a părăsit pe tata vreo trei luni de zile, spuse ea cu ochii strâns închişi.

Am clipit de câteva ori. Sadie deschise încet ochii, pe rând.

— Mama m-a pus să-i promit că nu-ţi spun până nu termini facultatea. Şi-au dorit să ai o „copilărie stabilă”. Dar nu pot să te las să umbli de colo-colo, încă o jumătate de deceniu în căutarea a ceva care nu există. De ce crezi că mi-am sărbătorit ziua de naştere la doişpe ani la locul de joacă al unui parc de rulote?

— Nu am privit niciodată cu atenţie pozele de la aniversarea ta de doişpe ani.

— Te tot otrăvesc cu balivernele astea cu „dragostea e blândă şi răbdătoare”, de când erai mic. Însă dragostea e ştiinţifică, frate. Adică e vorba doar despre o reacţie chimică în

creier. Uneori, reacţia asta ţine o viaţă întreagă, se repetă iar şi iar. Alteori, nu. Uneori se produce o explozie ca o supernovă şi apoi sentimentul se risipeşte treptat. Suntem cu toţii doar inimi chimice. Oare dragostea e mai puţin sclipitoare din cauza asta? Eu nu cred. De asta nu pricep de ce lumea nu vrea să se căsătorească explicând că, „în 50% dintre căsnicii, se ajunge la divorţ". Dragostea dispare, dar asta nu înseamnă că nu a fost adevărată. Mama şi tata se certau tot timpul. Ştiu că nu i-ai văzut niciodată să fi purtat măcar o discuţie în contradictoriu, dar înainte chiar îşi săreau unul celuilalt la gât. Apoi, într-o noapte, mama m-a trezit, m-a ajutat să-mi fac bagajul, şi asta a fost. Nu mi-am mai văzut dormitorul până când ne-am mutat înapoi, după trei luni.

— Ai aflat de ce a plecat?

— Pentru că nu mai era îndrăgostită de el. Reacţia chimică s-a terminat. De aia. Asta-i tot. Dragostea nu e niciodată perfectă, Henry.

— Cum de s-au împăcat?

— Mama a aflat că e însărcinată.

— S-a întors din cauza *mea?*

— Nu ştiu. Poate. Probabil. Se iubesc reciproc fără rezerve şi sunt prieteni foarte apropiaţi, dar nu mai sunt îndrăgostiţi. Nu mai sunt de mult timp. Aşa că nu ai cum să umbli cu gândul că fiecare tipă pe care ţi se pune pata e „Perechea" ta. Oamenii nu *au* suflete-pereche. Oamenii îşi *creează* suflete-pereche.

— Ştiu asta. Chiar ştiu. Doar că… nu pot să-mi închipui că voi mai fi vreodată dispus să fac din nou atâtea eforturi pentru o altă fiinţă umană. E vorba despre atât de mult timp şi energie. Cheltuiesc atât de mult din propria-mi persoană. Cum e posibil s-o iei de la capăt cu altcineva?

— Cum începe un romancier o nouă carte, după ce a terminat-o pe ultima? Cum o ia de la capăt, cu antrenamentul, un atlet accidentat?

— Dumnezeule! De ce ar face cineva chestia asta de mai multe ori?

— Să se-ndrăgostească?

Am dat din cap.

Sadie chicoti.

— Biologic vorbind? Pentru perpetuarea speciei. Din punct de vedere logic? Pentru că drumul e fermecător la început. Şi nimeni nu vede curba de la calea ferată înainte să fie deja prea târziu să se oprească trenul. Iar când urci în tren…

— Începi să deraiezi cu metafora asta feroviară.

— Şşş, deja nu mai pot schimba mersul conversaţiei. Când te urci în tren, o faci cu speranţa că de data asta nu va deraia. Chiar dacă e posibil să se-ntâmple, chiar dacă probabil chiar se va-ntâmpla, merită oricum să urci, să vezi cum e de fapt.

— De ce nu pot rămâne-n gară?

— Ai putea. Dar, dacă ai face asta, n-ai ajunge nicăieri.

— Oau! Cât de profund.

— Ar fi trebuit să mă fac filosoafă.

— O vreau înapoi, Sadie.

— Ştiu c-o vrei înapoi, puştiule. Şi ştiu că te simţi şi mai rău dacă oamenii îţi zic chestii de genul „mai sunt multe ca ea”. Şi aş putea să-ţi explic ştiinţific prin ce trece creierul tău în clipa asta. Percepe o durere la fel de puternică precum cea în care ţi-ar fi fost atins nervul unei măsele, însă nu găseşte sursa durerii, aşa că parcă o simţi peste tot. Aş putea să-ţi spun că, atunci când te-ndrăgosteşti, sunt stimulate aceleaşi părticele din creier care corespund senzaţiei de foame sau de sete. Şi ţi-aş putea spune că, atunci când persoana iubită te părăseşte, flămânzeşti din cauza ei, tânjeşti după ea, eşti în sevraj, ca un drogat lipsit de doza lui. Şi ştiu că toate astea par foarte poetice, exagerate sau dramatice, dar nu e aşa. Inimile frânte sunt o ştiinţă, la fel şi dragostea. Aşa că ai încredere în mine: deocamdată, suferi de răni, dar ai să te vindeci.

— Vai, Suds. Azi joci dur de tot.

Sadie îşi dădu uşor capul pe spate şi flutură din gene.

— Aproape că-mi dau lacrimile, hoţomanule. Auzi la mine, câte sfaturi dau. Ai fost vreodată cu adevărat fericit alături de ea? Privită din afară, toată povestea asta parcă a fost un chin încă din prima zi. Iubitul mort, dispariţia ei. A trecut vreo lună, vreo săptămână sau vreo zi, pe care ţi-o poţi aminti cu plăcere, şi să zici: „Gata, asta-mi trebuie. Aşa vreau să trăiesc. De

vremurile alea bune am nevoie”? Ai avut aşa ceva în relaţia cu ea?

Am închis ochii şi m-am gândit. Am încercat să-mi amintesc un interval mai mare de câteva ore, în care am fost cu adevărat fericit alături de Grace. Agitaţie, stres, durere, amar, acidul din stomac, care-mi rodea plămânii. Un sentiment de dragoste disperată. Aş putea vorbi despre seara aia, în care ne-am întors pe jos de la film, mână-n mână, când am avut certitudinea că mă voi căsători cu ea. Sau de târgul de Ziua Recunoştinţei, abia a doua oară când am văzut-o îmbrăcată cu alte haine decât cele ale lui Dom. Sclipiri luminoase şi scurte de fericire, doar fulgere în întuneric.

Am deschis ochii.

— Căcat, am spus încet.

— Aşa-mi închipuiam.

— Dar nu ştiu dacă pot accepta ideea că a fost doar o pierdere de timp. Că toată suferinţa a fost degeaba. Că sentimentele noastre au fost doar iluzii.

Sadie îmi dădu un ghiont în cap.

— N-asculţi ce zic, tembelule? Nu e nevoie ca dragostea să dureze o viaţă întreagă ca să poţi spune că e adevărată. Nu poţi judeca calitatea unei iubiri după durata ei. Totul moare, inclusiv dragostea. Uneori moare odată cu persoana respectivă, alteori moare de la sine. Cea mai impresionantă poveste de dragoste nu e neapărat cea în care două persoane îşi petrec toată viaţa împreună. Poate fi vorba despre o iubire care a durat două săptămâni, două luni sau doi ani, dar care a strălucit mai puternic, mai aprins, mai fierbinte decât toate iubirile de dinainte sau de după. Nu jeli o iubire ratată; nu există aşa ceva. Toate iubirile sunt egale la nivelul creierului.

— Totuşi durerea nu dispare.

Sadie îmi şterse o lacrimă de pe obraz şi-mi trecu mâna prin păr.

— Ştiu, puştiule. Uneori, pur şi simplu nu merge treaba, ştii? De fapt, cum poate fi ea sufletul tău pereche? Nu mi-ai spus tu că nu a citit niciodată Harry Potter? Chiar vrei să-ţi petreci tot restul vieţii cu o astfel de persoană? Adică, gândeşte-te la binele

copiilor tăi, în numele lui Dumnezeu, în ce mediu crezi că ar creste cu o astfel de mamă?

Am izbucnit în râs, a râs şi Sadie, mi-am închis ochii şi am luat-o în braţe.

Am rămas ghemuiţi împreună şi m-a mângâiat pe cap, aşa cum făceam de când mă ştiam.

Am privit în tavan, în timp ce Sadie îmi fredona cântece de-ale lui Taylor Swift, m-am gândit la Grace şi am simţit cum îmi zvâcneşte prin tot trupul acea durere de măsea despre care vorbea Sadie. Dragostea dintre mine şi Grace era grea, o iubire în care ne-am fi înecat, dacă am fi intrat în ea prea adânc. O iubire care îmi lega de inimă greutăţi de plumb, una câte una, până când mi-ar fi îngreunat-o atât de mult, încât mi s-ar fi desprins pur şi simplu din piept.

— Suds… îmi dau seama că a trecut mult timp de când erai delincventă juvenilă, dar mai ţii minte cum se poate intra în catedra de engleză din liceu?

Sadie rânji înviorată.

— Unele obiceiuri nu se uită niciodată.

Capitolul 26

Era târziu după-amiaza când am comis a cincea intrare prin efracţie din viaţa mea. În clădirea liceului, în weekend, aveam senzaţia că mă aflu la bordul navei *Mary Celeste* – aveam acea impresie că fuseseră oameni aici recent, dar că asupra lor se abătuse cine ştie ce tragedie misterioasă (adică examenele), care îi alungase. Locul era slab luminat şi tăcut, iar în parcare sunetele paşilor noştri răsunau peste tot, cu ecouri stranii.

— Eşti sigur că e o idee înţeleaptă? spuse Lola, în timp ce ne căţăram pe gardul de la marginea terenului.

Ryan era agăţat de gâtul lui Sadie, ca o maimuţică, şi chicotea de zor, ca şi cum ar fi fost vorba despre cea mai tare aventură.

— N-o să vină nimeni.

— Vor veni, am spus eu. Cineva tot va veni.

În cursul săptămânii, i se ridicase în sfârşit pedeapsa lui Heslin pentru Petrecerea pe care o organizase cu câteva luni în urmă, aşa că, evident, începuse să circule un zvon cum că, în noaptea aceea, s-ar organiza un nou eveniment, poate de proporţii şi mai mari decât cel anterior. Părinţii lui Heslin, care ori erau idioţi, ori aveau mult prea multă încredere în fiul lor delincvent, plecaseră din oraş şi-i lăsaseră casa în grijă. După cum era de aşteptat, a apărut un eveniment pe Facebook, chiar în după-amiaza aia, la care aveau să participe vreo 300 de elevi – mai puţin eu, Lola şi Murray. Şi – în mod neaşteptat – Madison Carlson.

Aveam chestii de rezolvat.

Cu o oră în urmă, lăsasem un mesaj pe pagina evenimentului lui Heslin. Începea aşa: *Către toţi cei care vor să-şi răscumpere greşelile* şi se termina cu o rugăminte: vă rog, în numele a tot ce e sfânt, ajutaţi-ne să salvăm ziarul *Westland Post* de la certitudinea anihilării. Deocamdată, dăduseră Like 25 de persoane.

— Vor veni, am spus din nou, ca pentru mine, şi am pornit-o de-a latul curţii, către biroul lui Hink.

Trebuiau să vină.

Am descoperit că încuietorile de pe vremea anilor de adolescentă delincventă, pusă pe şotii, ai lui Sadie, fuseseră înlocuite, după cum fusese îmbunătăţit – fără să ne dăm seama – şi sistemul de supraveghere video. Prin urmare, în timp ce Sadie stătea ghemuită la uşă şi încerca s-o descuie, iar Lola şi cu mine îl plimbam în cârcă de colo-colo pe Ryan, cu rândul, nimeni nu-l văzu pe paznicul corpolent care alerga înspre noi.

— Staţi! spuse el.

Am surprins sclipirea fugară din ochii lui Sadie, moment în care s-a gândit să dea bir cu fugiţii, însă a rămas pe loc – probabil din cauza faptului ca fiul ei era încă agăţat de gâtul meu şi s-ar fi dovedit un părinte mai puţin responsabil, dacă l-ar fi abandonat.

Aşa că am stat. Şi Lola a stat. Şi Sadie a stat.

Nu contează, am repetat în gândul meu. *Nu contează, nu contează, nu contează.* Nu contează că ziarul nu va ajunge la tipar, că am distrus de unul singur o tradiţie a liceului veche de 35 de ani, că l-am dezamăgit pe Hink cu fiecare ocazie. Nu contează ca vom fi, probabil, arestaţi toţi trei, că vom fi acuzaţi de intrare prin efracţie, că Lola şi cu mine nu vom mai merge la facultate din cauză că vom avea cazier, că Sadie îşi va pierde slujba. Nu contează – Soarele va înghiţi Pământul, iar tot ceea ce facem noi aici nu are importanţă, nu ar trebui să conteze –, dar contează.

Contează.

Grace nu avea dreptate, mi-am dat eu seama în clipa în care paznicul hârâit mă apucă de braţ, deşi nu încercasem să fug. La nivel macrocosmic, stăpânea entropia, însă fiinţele umane erau atât de mici, încât legile universului nu se aplicau în cazul nostru. Nu puteau fi relevante pentru noi. Eram prea mici; vieţile noastre treceau prea repede. Niciunul dintre noi nu avea să fie prezent, să primească mântuirea cosmică, când Soarele avea să se extindă, să înghită Pământul şi să înapoieze toţi atomii noştri universului. Niciunul dintre noi nu-şi permitea să aştepte atât de mult.

După haos vine regenerarea: lumea se destramă, dar apoi ne

reîntregim şi ne vedem de viaţă. Trebuie să ne iertăm singuri păcatele. Trebuie să ne mântuim cu mâna noastră.

Sadie se ridici în picioare, se întoarse şi – pe neaşteptate – zâmbi larg.

— Jim! strigi ea când văzu faţa paznicului. Nu-mi vine şi cred! Sunt Sadie Page, omule, mă mai ţii minte?

— *Tu,* spuse Jim, încleştându-şi şi mai tare mâinile de braţul meu. Mi-au promis că ai plecat pe vecie.

— Vai, Jim, spuse Sadie, îl bătu prietenos pe spate, îi dezlipi degetele de pe braţul meu şi îl conduse până la una dintre băncile care încercuiau clădirea. A trecut ceva timp. Avem multe de vorbit.

Astfel, după zece minute – după ce-i strecură o bancnotă de 50 de dolari şi-i promise că-i face cafea în camera de recreere a profesorilor, dacă nu ne pârăşte – Sadie îl convinse pe Jim Jenkins, un paznic îndelung oprimat al Liceului Westland, să ne permită accesul nelimitat în departamentul de engleză şi deci în biroul redacţiei.

Ricky Martin Knupps II înota leneş în acvariul său, iar soarele de după-amiază pătrundea printre jaluzele şi transforma aerul într-o constelaţie şerpuitoare de particule aurii. Încăperea încă purta mirosul lui Grace – mirosul nostru – însă se pierduse parţial pe parcursul săptămânii, dovadă a faptului că se desprindea încet de mobilier, de teancurile de hârtie albă, de cărţi şi de ecranele calculatoarelor. În scurt timp, nimeni nu-şi va mai putea da seama că am fost aici.

Lola se aşeză la Mac şi începu să pagineze coperta, iar eu m-am pus să scotocesc printre articolele cu ortografie mizerabilă pe care le predaseră elevii dintr-a unsprezecea, de-a lungul semestrului, în speranţa că voi găsi vreun text care putea fi recuperat, vreun text care se potrivea temei. Lucrarăm în tăcere şi aşteptarăm.

După cincisprezece minute de când intraserăm în şcoală, au început să apară voluntarii.

Dacă-ţi închipui că şi-a făcut apariţia întregul an, e clar că nu prea cunoşti apatia adolescenţilor. Ne putem pune-n mişcare uneori, de exemplu, când se-ntâmplă să moară părintele

vreunui coleg sau când vreunul dintre noi ajunge la *Americas Next Top Model*. Însă dispariţia iminentă a unui ziar nu prea inspiră loialitate de tip *Braveheart*.

Totuşi, până la urmă, şi-au făcut apariţia şapte persoane, adică şapte persoane în plus faţă de aşteptările mele (nici atât nu meritam). Fiecare dintre ei a început cu introducerea: „Ştii, de fapt, nu prea ştiu să scriu, dar…” La care le-am explicat că, de fapt, în deplinătatea adevărului, puţin îmi păsa. Ştiam deja că trebuiau să vină Muz şi Maddy (după cum îmi ceruse Madison Carlson să-i spun – bizar), însă a fost o surpriză plăcută să-i văd pe Suki Perkins-Mugnai, pe Buck, Chance Osenberg, Billy Costa (două dintre cele trei chipuri ale faimoasei Treimi a Tricomoniazei) şi pe însuşi Heslin. Împreună, cu tot cu Galaxy şi cu ceilalţi trei redactori de-a unşpea, pe care am jurat că-i omor cu mâna mea dacă nu vin, formam o echipă pestriţă de paisprezece oameni.

Paisprezece oameni care să depună munca de trei luni în două zile. Cât de greu putea fi?

Sadie ne-a ajutat să punem câteva dulciuri la dispoziţia tuturor (răsplata promisă în mesajul de pe Facebook), apoi Lola şi cu mine ne-am aşezat pe canapeaua pângărită, iar ceilalţi, în faţa noastră, pe podea, cu picioarele încrucişate, cu batoane KitKat şi cu doze de Mountain Dew în mâini.

— După cum poate aţi ghicit în urma mesajului meu de pe Facebook, tema va fi „răscumpărarea”, am spus eu.

— Adică… ca în *Shawshank*{46}?, întrebă Suki Perkins-Mugnai.

— Ce temă de căcat, frate, spuse Murray. Eu propun în continuare „disforia de specie”

— Oare chiar e de căcat? Toţii liceenii îşi doresc să fie iertaţi pentru anumite greşeli. Suki, eu aş vrea să îmi se ierte performanţa de doi bani de la meciul ăla de fotbal. La, tu probabil că vrei iertare pentru faptul că l-ai ucis pe Ricky Martin Knupps. Chance şi Billy, ei bine… na, ştiţi voi.

— Parcă am fost cu toţii de acord să renunţăm la acuzaţia de ucidere din culpă, spuse Lola. De parcă nu mi-aş face deja suficiente probleme.

— Uitaţi ce e, nu ne pricepem toţi să scriem, dar fiecare dintre noi avem câte-o poveste de spus şi păcate care vrem să ne fie iertate. Nu mă interesează dacă scrieţi acrostihuri, dacă desenaţi benzi desenate sau dacă compuneţi partituri muzicale. Vreau să-mi daţi ceva. Vreau să-mi daţi un fel de răscumpărare a păcatelor.

Apoi am dat drumul playlistului meu de pe Spotify (fără Strokes, fără Pixies) şi ne-am apucat de lucru.

Heslin a plecat după vreo trei ore să supravegheze (adică să se-mbete criţă la) petrecerea sa, dar mai întâi a scris un monolog despre cum a recăpătat încrederea părinţilor săi în urma ultimei petreceri. Suki Perkins-Mugnai a plecat puţin după aceea. A scris două texte – unul despre echipa Sfarmă-Maţe, celălalt, un poem despre faptul că nu l-a sunat pe bunicul ei înainte să moară, crezând că mai are timp, atât de mult timp, iar el, cu ultimele cuvinte, a întrebat de ea. Chance Osenberg şi Billy Costa n-au vrut să imortalizeze în scris Treimea Tricomoniazei, însă Chance se rugase de tatăl său să-i cumpere un telefon nou imediat după ce părinţii săi divorţaseră, deşi ştia că nu-şi permite, aşa că a scris un scurt text despre asta.

— Aveam treişpe ani, spuse Chance, după ce mi-l trimise pe e-mail. Eram un puţoi.

Billy a povestit cum s-a îmbătat atât de rău când i-a cunoscut pe părinţii iubitei sale, încât a vomitat în patul lor. Murray a desenat o povestioară despre urşii Koala, o metaforă care făcea limpede aluzie la familia sa din Australia, de care îi era foarte dor. Madison a povestit cum şi-a pierdut căţelul în copilărie. Încă nu-şi putea aminti sigur dacă nu cumva lăsase ea poarta descuiată. Lola a compus un haiku despre „weenus”, în semn de căinţă pentru faptul că a convins-o pe mama ei că aşa se numeşte pielea de la cot, şi dedică un articol de două pagini în amintirea lui Ricky Martin Knupps, care plutea veşnic în castelul toxic, ucigaş, din ceruri. Elevii de-a unsprezecea au scris despre cei pe care i-au chinuit în gimnaziu, despre părinţii lor, pe care i-au dezamăgit, despre fraţii şi surorile pe care îi făcuseră să plângă.

Din moment ce era aproape analfabet, Buck nu a scris nimic,

însă la desenat avea o mână mai bună chiar decât a Lolei, aşa că a fost desemnat să o ajute cu grafica paginilor. Până la două noaptea, Buck schiţase ceasuri de mână, câini, peşti morţi şi o reprezentare deosebit de înfiorătoare a pielii de pe cotul stâng al lui Billy, apoi a trebuit să plece şi el.

La trei noaptea, după două pizza livrate prin curier (mulţumită lui Sadie) şi câteva drumuri până la cel mai apropiat magazin 7-Eleven, de unde am luat, în total, patru sticle de Dr. Pepper, o cutie întreagă de doze de Red Bull, şapte rulouri cu crenvurşti şi un rucsac plin cu dulciuri, ne-am hotărât, în cele din urmă, să încheiem pe ziua respectivă.

Murray şi Madison Carlson adormiseră unul lângă celălalt pe podeaua de linoleum de pe hol. Geaca lui Murray era făcută sul, sub capul lui Madison, care stătea întinsă, cu mâna pe pieptul lui Murray, între ei fiind foarte puţin spaţiu gol. Interesant fenomen.

Sadie adormise pe canapea, cu Ryan înfofolit la piept, şi amândoi se odihneau cu gura căscată, iar ochii li se zbăteau de colo-colo, sub pleoapele subţiri.

— Suds, am şoptit şi am împuns-o în umăr. Hai acasă!

— Am dat intenţionat foc bucătăriei de la cursul de gospodărie, spuse Sadie somnoroasă, când se ridică în capul oaselor cu Ryan la piept, sprijinindu-i capul cu degetele ei subţiri. Pentru asta aş vrea să fiu iertată. Bine, în privinţa anilor de adolescenţă.

— Nu pentru toate drogurile, sexul şi muzica rock'nroll? spuse La din scaunul ei de birou şi-şi întinse braţele.

Înfăţişarea ei îmi oglindea şi mie starea: simţeam că 90% din sângele meu fusese înlocuit cu un sirop de porumb bogat în fructoză, cofeină şi în praf de ciment.

— Ba bine că nu. Nu vreau să le răscumpăr pe alea. Nu am *nevoie* să le răscumpăr pe alea. Singurul lucru pe care-l regret e incendiul. Nu cred că Hotchkiss şi-a mai revenit vreodată.

— *Domnul Hotchkiss* a fost profesorul tău de gospodărie? am spus eu.

— Da. Tipului îi place la nebunie să facă prăjituri. Adică e chiar un fel de hobby. Dar, într-o zi, am făcut nişte brioşe cu

cremă de lămâie – le ştii şi tu, Henry – şi am primit nota maximă, însă aveam o stare din aia, de genul „jos patriarhatul”, şi mă enerva simplul fapt că se predau aşa-numitele ştiinţe ale familiei şi consumatorului, adică e secolul 21, în pana mea, ştii… aşa că am cam… dat foc bucătăriei.

Sadie căscă.

— E cel mai mare păcat al meu din adolescenţă. De-a dreptul cel mai mare păcat. Mi s-a părut că văd cum i se frânge inima lui Hotchkiss, în timp ce se chinuia să stângă flăcările.

— Mai avem pagini libere, spuse Lola, apucă o foaie de hârtie şi un pix şi le împinse spre Sadie. Vreau să fac un capitol special cu mărturisiri scrise de mână.

Sadie privi instrumentele de scris.

— Cum sunt legile de prescripţie pentru incendierea premeditată? spuse ea, însă nu aşteptă să aflăm răspunsul de pe Google şi se apucă imediat de scris.

Ryan se trezi cât stătea aplecată.

— Bună, mami, spuse el şi-i atinse faţa.

— Bună, puiule, spuse ea şi-i înmână înapoi Lolei bucata de hârtie. Eşti gata s-o luăm din loc?

Ryan dădu din cap. Cât timp Lola şi cu mine am stins luminile, ei au ieşit şi au aşteptat ţinându-se de mână pe holul slab luminat, vorbind în linişte despre tot ceea ce vor face a doua zi. Dimineaţa, grădina zoologică. Prânzul luat în parc. O petrecere în pijamale alături de tati, cât timp mami se ducea la serviciu.

Privindu-i, m-am gândit la acuzaţia lui Grace din noaptea în care s-a îmbătat la târg. Că nu pe ea o iubeam, de fapt, că iubeam o idee care nu mai există, urmele unei fiinţe care fusese cândva.

În copilărie am fost îndrăgostit de legenda lui Sadie. Am îndrăgit anecdotele care zumzăiau în jurul ei ca nişte musculiţe oriunde se ducea. Încă le îndrăgeam. Dar şi mai mult îmi plăcea versiunea de faţă: Sadie, cea care se uita la copilaşul ei ca şi cum ar fi fost compus din diamante strălucitoare, din clătite mâncate în pat, într-o dimineaţă de sâmbătă, şi o furtună cu tunete ivită după o secetă de şapte ani de zile.

Poate că nu era imposibil să îndrăgeşti două versiuni ale aceleiaşi persoane, în acelaşi timp. Şi poate unele persoane încă-şi doreau să le fie răscumpărate păcatele, chiar dacă nu mai aveau nevoie să le fie iertate.

Duminica a fost o zi chinuitoare. M-am întâlnit cu Lola în faţa casei, la şapte dimineaţa, când becurile din stradă luminau mai puternic decât răsăritul pictat pe cer în acuarele. Îmi vârî o cafea mare în mâinile înmănuşate şi spuse:

— Nu-mi vorbi două ore.

Aşa că am tăcut.

Ne-am întâlnit cu Jim Jenkins în faţa biroului lui Hink. Ne-am aşezat la birouri. Am pornit calculatoarele. Ne-am străduit să nu picăm de oboseală. Am picat în repetate rânduri. Se pare că ochii mei îşi pierduseră funcţia de secreţie a propriei umidităţi, încât am petrecut dimineaţa ba abuzând de sistemul meu digestiv şi consumând cantităţi masive de Red Bull, ba frecându-mă la ochi până când se făceau de-un roşu-aprins.

Când La fu în sfârşit pregătită să interacţioneze cu mine, înainte de toate îmi arătă coperta: o imagine în alb şi negru a unei fete pe fundalul unui univers în nuanţe de cenuşiu, capul ei fiind înlocuit cu o explozie de supernova. Arăta ca un roman de duzină de pe vremuri. Chiar dacă pe imagine scria RĂSCUMPĂRAREA WESTLAND, cu litere portocalii, împroşcate pe pagină, se vedea că fata respectivă fusese întrupată dintr-o imagine cu Grace, era un fel de imitaţie fantomatică a adevăratei ei înfăţişări.

— Mi-au rămas fotografii de când aţi pozat pentru mine. Aş putea folosi alt model dacă vrei, să caut pe cineva pe Flickr.

— E perfectă, i-am spus. Tipăreşte-o la dimensiunea revistei. S-o lipim de perete, să vadă toţi.

Aşa am făcut şi aşa au făcut. Elevii de-a unşpea au ajuns la ora zece, iar după scurt timp a venit şi Buck. Apoi – curios – au venit două fete, care participaseră la petrecerea lui Heslin de noaptea trecută. Heslin le-a spus cu ce ne ocupam aici şi le-a încurajat să ne facă o vizită. Majoritatea paginilor erau deja pline, mai puţin capitolul Lolei, cu mărturisiri scrise de mână,

despre care fetele au zis – în starea lor de puternică mahmureală – că e o idee genială.

Şi-au scris păcatele. Ni le-au dat. Noi le-am promis că vor fi iertate.

Apoi veni încă o persoană. Şi încă una. Apoi încă două. După a opta persoană, Lola redactă un afiş, pe care scria *Mărturisiţi-vă păcatele şi vă vor fi iertate*, şi-l lipi pe hol, deasupra unei cutii în care-şi puteau lăsa păcatele scrise. Murray se prinse de situaţie şi-şi făcu apariţia la amiază îmbrăcat în vestimentaţie de preot, cu tot cu apă sfinţită, şi-ncepu să primească sufletele pierdute în dreptul standului nostru improvizat de spovedanie. Ne-am primit colegii, prietenii şi necunoscuţi de la alte clase, care au venit şi au plecat pe parcursul zilei, pe măsură ce s-a răspândit pe Facebook vestea despre ceea ce făceam noi aici.

La cinci după-amiaza, am întrebat-o pe Lola:

— Cum stăm cu paginile?

— Mai avem o singură pagină liberă, răspunse ea.

— Căcat, ce facem cu aia? am spus eu.

Lola îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— E pentru răscumpărarea păcatelor tale, deşteptule.

— A, am spus eu.

Şi mi-am înălţat privirea spre fata supernova tipărită în alb şi negru şi m-am gândit, retrospectiv, că ne putem da seama când avem de-a face cu otravă încă din prima clipă. Grace m-a sfâşiat în bucăţi, pe care apoi le-a lipit la loc, de atâtea ori, încât la un moment dat a început să mi se pară că asta-mi doresc. O relaţie Kintsukuroi, mai frumoasă tocmai pentru că era sfărâmată. Însă anumite lucruri nu pot fi sfărâmate la infinit, la un moment dat nu mai pot fi reparate, aşa cum o foaie de hârtie nu poate fi împăturită la infinit, ci până când nu mai poate fi împăturită deloc.

Stăteam acolo cu senzaţia că tresare-n trupul meu durerea aia de măsea şi au început să-mi treacă prin minte o grămadă de gânduri, de genul *Aş vrea să n-o fi cunoscut* şi *Aş vrea să nu mă fi sărutat niciodată.* Dacă ar fi fost posibil, în clipa aia aş fi făcut că în *Strălucirea eternă a minţii neprihănite*. Aş fi şters-o cu totul din amintirea mea. Aş fi smuls-o din locul unde fusese

cusută în materialul sufletului meu.

Însă mi-am amintit din nou de Kintsukuroi. Că lucrurile trebuie sfărâmate ca să poată fi lipite la loc, într-un mod care le dă mai multă frumuseţe ca la-nceput. Mi-am amintit că mie îmi plac lucrurile stricate, lucrurile zgâriate, îndoite sau crăpate şi că, probabil, de asta mă-ndrăgostisem, de fapt, de Grace, încă de la început. Grace era un lucru stricat sub formă umană, iar acum – datorită ei – şi eu eram la fel.

Poate că Grace avea să fie veşnic defectă, dar eu speram că bucăţile mele împrăştiate vor fi lipite la loc şi fixate cu firişoare de aur. Că fisurile din inima mea se vor vindeca şi vor face cicatrici sclipitoare.

În acel moment îmi vibra telefonul în buzunar.

GRACE TOWN
Sunt în faţa biroului lui Hink.

HENRY PAGE
De ce?

Lola mi-a zis de tema ziarului.
Vreau să scriu ceva.

— Eşti o bestie, i-am spus Lolei şi m-am ridicat în picioare, cu inima înfiptă în gât jupuiţi şi umflată.

La care ea dădu replica:

— La pat!

Am ieşit pe holul zugrăvit în acel roz şi galben-pal de coşmar şi nu m-am putut stăpâni să nu-i urez în gând nişte chestii rele lui Grace Town. Speram să regrete decizia asta tot restul vieţii. Că o va împunge ca o ţepuşă încinsă până în ziua morţii ei. Mi-am închipuit-o bătrână şi uscăţivă, cu pielea atârnându-i pe oase ca hârtia umedă. Mi-am imaginat ultimul ei suflu, pe patul de moarte, şi privirea ei plină de regret, pentru că a dat cu piciorul unei vieţi petrecute alături de mine, şi m-am simţit răzbunat.

În acea clipă, mi-am dorit lucruri la care nu mă gândisem

niciodată. Îmi doream să fiu bogat. Să fiu faimos. Să mă căsătoresc cu un fotomodel şi să mi-o trag în fiecare noapte cu un trup acoperit cu lenjerie fină. Îmi doream ca toate reuşitele vieţii mele să se înalţe falnic ca un monument pe care să scrie „Să te fut, Grace Town". Voiam s-o distrug cu măreţia mea.

Însă când am ajuns în capătul culoarului, acidul din stomac deja se retrăsese în parte. *De ce suntem atât de dornici*, gândii eu, să-i rănim pe cei la care ţinem cel mai mult? Acum două zile o iubeam, iar acum îmi doream să-i sfâşii bucăţi din suflet. De ce? Pentru că m-a rănit? Pentru că nu mi-a răspuns la iubire?

Nu le poţi purta ranchiună oamenilor din cauza sentimentelor lor. Grace a procedat aşa cum i s-a părut mai bine pentru ea. N-aveam dreptul să-i cer mai mult.

Era aşezată pe banca pe care aşteptasem în după-amiaza aia, în care am fost chemaţi în biroul lui Hink. Un început şi un sfârşit, în acelaşi loc.

— Henrik, spuse încet şi-mi făcu semn să mă aşez lângă ea, în locul unde stătusem chircit din cauza prezenţei ei. Vreau să-ţi dau ceva.

— Nu pot, Grace. Nu pot să o ţin tot aşa.

— Ştiu. Ştiu. Crede-mă: e ultima oară.

Într-o conversaţie normală, în clipa asta, Grace şi-ar fi cerut iertare pentru faptul că mi-a smuls inima din piept. Însă Grace nu era o fată normală şi nu pricepea că uneori cuvântul *scuze* e suficient. În loc de asta, îmi dădu un plic mic, pe faţa căruia scria „În atenţia redactorului-şef" şi spuse:

— În ziua în care am început să lucrăm la ziar m-ai întrebat de ce m-am răzgândit. Nu ţi-am răspuns, dar aşa ar fi trebuit, pentru că ştiam deja motivul.

— Bine.

— După ce a murit, în fiecare zi mă gândeam numai la el. În primele săptămâni după accident, am acceptat amarul. Mi-am impus să-l simt în deplinătatea lui. Se mai întâmplase să pierd oameni la care ţineam. Ştiam cum funcţionează starea asta. Doar trecerea timpului ameliorează suferinţa, îţi umple mintea cu amintiri noi şi te desparte treptat de tragedie. Am aşteptat să

treacă. Am aşteptat să înceteze amintirile legate de cele mai fericite zile petrecute împreună. Am aşteptat să nu mi se mai taie respiraţia de fiecare dată când eram străfulgerată de durere. Dar nu a trecut. După un timp, mi-am dat seama că suferinţa nu dispare pentru că nu-mi *doresc* să dispară. Îl purtam cu mine în permanenţă, ca pe o povară grea, şi mă epuiza, dar o făceam pentru că asta meritam. Meritam să-i duc povara şi durerea, iar când durerea părinţilor lui devenea prea apăsătoare, o luam şi pe-a lor în spinare. Apoi te-am întâlnit pe tine. În după-amiaza în care ne-am cunoscut, nu m-am gândit la el timp de 20 de minute. Îmi dau seama că nu ţi se pare mult, dar pentru mine a fost un record şi m-am simţit foarte uşoară şi înviorată după aceea. În noaptea respectivă, am dormit patru ore fără să mă trezesc măcar o dată. Ştiam că astea ţi se datorau ţie. Nu ştiu cum şi de ce, dar în preajma ta, durerea dispărea.

— Şi totuşi nu-i de-ajuns.

— Henry, spuse ea, se apropie şi-mi luă obrajii în mâini.

Am închis ochii, impresionat de gingăşia atingerii ei, şi m-a sărutat cu o delicateţe imposibilă.

— De ce mă săruţi aşa? am spus la urmă.

— Cum aşa? spuse ea şi se trase uşor înapoi.

— Ca şi cum ai fi îndrăgostită de mine.

Grace mă privi în ochi, îmi privi buzele şi iarăşi ochii.

— Doar aşa ştiu să sărut.

Pentru că Dom a fost pentru ea primul în toate privinţele, înainte să apar eu. A învăţat să sărute alături de marea dragoste a vieţii ei.

Şi abia în acel moment mi-am dat seama, în sfârşit, că eram un personaj mărginaş în povestea de dragoste a altcuiva. Că la mijloc era o mare iubire, însă nu a mea, după cum îmi dorisem; eram un instrument periferic al naraţiunii, un artificiu narativ care despărţea personajele principale. Dacă am fi jucat în filmul *The Notebook* şi Dom ar fi fost în viaţă, el ar fi fost Allie, Grace ar fi fost Noah, iar eu aş fi fost roşcata aia, al cărei nume nu mi-l amintesc, cea căreia i se dau papucii şi care e nevoită să se prefacă că nu e mare brânză.

Nu numai că eram pe locul doi pentru ea, fapt cu care mă

împăcasem: eram un personaj episodic, un figurant, un invitat la spectacol şi muream de ciudă pentru că înţelegeam abia acum situaţia, după atâta timp.

Iar primul gând care mi-a venit în minte, pentru că sunt un idiot, a fost că, dacă i s-ar năzări că mă vrea înapoi, aş face-o să se chinuie fără milă. Că după o lună, un an sau zece ani, Grace Town va apărea din nou în viaţa mea, cu datoria achitată faţă de iubitul ei mort, după ce va fi suferit toată durerea pe care o cerea moartea lui, şi că o voi pune să alerge după mine, aşa cum am alergat eu după ea. Va apărea în faţa casei mele în mijlocul unei ploi furtunoase, cu un casetofon ţinut deasupra capului, şi voi apuca, în sfârşit, s-o văd udă leoarcă, acoperită de ploaie, după cum mi-am dorit încă de la-nceput. Şi se va arunca în braţele mele şi, Dumnezeule, va fi incredibil.

Dar văzând cum se uită la mine, mi-am dat seama că nu se va întâmpla niciodată. Văzând cum mă priveşte-n ochi, mi-am dat seama cât de puţine ştiam despre ea. Nu am apucat să-i pun toate acele întrebări pe care-mi dorisem cu disperare să i le pun: despre copilăria ei, despre mama ei, despre viitorul ei.

Grace aştepta să spun ceva, dar nu am scos niciun cuvânt, pentru că deja spusesem de o sută de ori tot ceea ce era de spus şi eram sătul, atât de sătul să repet aceleaşi lucruri iar şi iar, fără să se schimbe nimic. Îşi puse mâinile în creştet şi respiră puternic. Apoi făcu un gest la care nu mă aşteptam deloc. Grace Town zâmbi. Zâmbi atât de larg, încât i se încreţiră colţurile ochilor. Soarele îi lumină irisurile, care părură de o limpezime aproape cristalină, iar inima mi se cutremură, văzând cât de frumoasă era, o frumuseţe atât de dureroasă, şi am urât-o pentru că nu era a mea.

— Eşti un amalgam de atomi extraordinar, Henry Page, spuse ea, iar zâmbetul îi deveni şi mai larg şi râse tăcut, aşa cum făcea ea, mai degrabă suflând aer pe nări. Apoi zâmbetul îi dispăru cu totul, îşi lăsă mâinile pe lângă trup, îşi strânse buzele şi dădu o singură dată din cap.

Am urmărit-o cum s-a ridicat şi a plecat – iar, iar, iar – şi am înţeles, în sfârşit, că eram îndrăgostit de versiuni ale lui Grace din universuri multiplicate la infinit.

Grace cea în carne şi oase, Grace care purta hainele nespălate ale lui Dom, dormea în aşternuturi murdare şi alerga cu piciorul rănit ca să se asigure că nu se vindecă prea repede. O zeciuială a vinovăţiei, plătită cu durerea ei. Singura dreptate pe care i-o putea oferi; singura răscumpărare pe care şi-o putea oferi sieşi.

Grace cea care a fost cândva, creatura diafană care acum exista doar în poze şi în fantezii pe jumătate uitate.

Şi Grace cea de vis, Grace Kintsukuroi, lipită la loc cu firişoare de aur. Versiunea curată, întregită, îmbrăcată în rochii înflorate, iluminată din spate de soarele de asfinţit. Versiunea care fredona The Pixies şi The Strokes în timp ce dansam împreună sub şiraguri de lumini. Cea pe care am ajutat-o să se recompună.

Un univers multiplu ascuns în trupul unei singure fete.

Am deschis plicul, contribuţia ei la ziar. Era o foaie de hârtie care fusese ruptă-n bucăţele şi apoi lipită la loc cu scotch transparent pe spate. Peste toate marginile rupte scrisese cu cerneală aurie. Poezia lui Pablo Neruda, Kintsukuroi pe hârtie. Probabil că Lola i-a dat-o înapoi lui Grace, draga de ea. Un demon şi-un înger uniţi într-un singur trup. Titlul, „Nu te iubesc", fusese încercuit cu aur şi mă aşteptam să mă doară nespus, dar nu a fost aşa. Aşa că am citit-o încă o dată, pentru ultima oară.

Te iubesc aşa cum trebuie iubite anumite lucruri întunecate;
în secret, undeva între umbră şi suflet

Nu pot să vă mint şi să vă spun că nu e o tragedie să vă aflaţi înaintea cuiva, să-i oferiţi sufletul vostru şi să fiţi respinşi. Când vi se va întâmpla aşa, vă veţi întreba, timp de săptămâni, luni sau ani de zile, ce anume din fiinţa voastră a fost atât de nepotrivit, defect sau urât, încât acea persoană să nu poată să vă iubească aşa cum aţi iubit-o voi. Veţi scotoci în interiorul vostru, în căutarea tuturor motivelor pentru care nu v-a dorit, şi veţi găsi mii şi mii.

Poate de vină a fost înfăţişarea voastră din timpul dimineţii,

când vă treziţi şi nu aţi făcut încă duş. Poate a fost vorba despre faptul că aţi fost prea deschişi şi uşor de impresionat, pentru că, indiferent de ce se spune, sunteţi mai atrăgători dacă nu vă lăsaţi uşor.

În unele zile, vi se va părea că toţi atomii fiinţei voastre sunt defecţi într-un fel sau altul. În acele clipe, trebuie să vă amintiţi, aşa cum mi-am amintit eu, privind-o pe Grace Town din urmă, că sunteţi extraordinari.

Grace Town a fost o explozie chimică în interiorul inimii mele. A fost o stea ajunsă la stadiul de supernova, care a explodat. Preţ de câteva clipe, a împrăştiat lumină, călduri şi durere, mai luminoasă ca o galaxie, iar în urma ei a lăsat doar întuneric. Însă moartea stelelor e fundamentul vieţii. Cu toţii suntem compuşi din praf de stele. Cu toţii suntem compuşi din Grace Town.

— Răscumpărarea mea, i-am spus Loleî şi i-am dat plicul de la Grace.

Îl deschise. Citi poezia. Zâmbi larg.

Capitolul 27

Restul semestrului a decurs în felul următor: după o săptămână, când m-am trezit dimineaţa şi am deschis ochii, nu m-am gândit întâi la Grace Town, ea a fost al doilea gând. Nu mai ţin minte exact care a fost primul gând, ţin minte doar că nu era legat de ea. Grace nu mi-a străbătut trupul arzându-mi venele ca un fulger. Infecţia începuse să se amelioreze. Rana se vindeca.

În acel moment am avut convingerea că voi supravieţui.

Şi aşa a fost.

Dacă vă închipuiţi că *Răscumpărarea Westland* a avut un succes răsunător, înseamnă că nu aţi fost atenţi la povestea de faţă. Documentul care a ajuns sub tipar (cu două ore mai devreme chiar) se situa undeva între *catastrofă* şi *dezastru* pe scara eşecului. Era monstrul lui Frankenstein din lumea publicaţiilor de liceu, care – dacă e să fiu sincer – oricum nu au o reputaţie de literatură de o claritate şi stil deosebite.

Se vedea de la o poştă că fusese conceput de vreo zece persoane cu viziuni diferite legate de forma produsului final. Desenele de mână ale lui Buck contrastau neplăcut cu grafica aspectuoasă a Lolei, iar eu nu am avut timp să redactez toate textele elevilor din anul al treilea, aşa ca majoritatea scrierilor lor arătau, în cel mai bun caz, ca nişte interpretări postmoderniste ale gramaticii tradiţionale. Însă era un ziar mare şi îndrăzneţ, portocaliul, negrul şi albul îţi luau ochii, desenele erau frumoase, mărturisirile erau comice, caraghioase sau sfâşietoare, iar Lola le aranjase pe toate astfel încât, într-adevăr, cu cât mă uitam mai atent la ansamblu, da, mi se părea o chestie destul de reuşită. Într-adevăr, în paginile alea se regăseau un fel de răscumpărare şi mântuire.

Hink nici măcar nu a ştiut că am terminat înainte de termen, până când nu am dat bunul de tipar pe baza şpalturilor. Când a aflat, a început frumuşel să-şi iasă din minţi, pentru că am încălcat toate directivele editoriale. Se pare că aproape toate păcatele pe care adolescenţii voiau să le răscumpere constau în

sex, droguri şi rock'n'roll, iar Lola şi cu mine am fost nevoiţi să depunem o cerere la consiliul profesorilor şi al părinţilor, să se organizeze un vot pentru a se hotărî dacă ziarul putea să fie efectiv publicat.

Votul decisiv i-a revenit lui Hotchkiss. Din fericire, cu două ore înainte de întâlnirea decisivă, pe biroul lui a apărut o cutie cu brioşe cu cremă de lămâie, fapt care l-a îmbunat nespus. A votat în favoarea noastră şi tot restul anului a ţinut pe birou o copie înrămată a textului scris de mâna lui Sadie, în care-şi cerea scuze pentru crima ei.

Răscumpărarea Westland a fost distribuită a doua zi, moment în care a spulberat complet faima lui Kyle, adică 60% dintre elevi au cumpărat câte un exemplar. O creştere subită în vânzări, de 15% – astfel încât Hink şi Valentine s-au convins că, în ciuda atitudinii mele de deriziune, mi-am răscumpărat greşelile atât cât să rămân la conducerea ziarului pentru încă o ediţie, cel puţin.

Când Lola s-a despărţit de Georgia fără avertisment şi fără explicaţie, Murray şi cu mine am purtat-o pe sus aşa cum era, lovind din picioare şi zbierând, întocmai cum ne purtase şi ea pe noi. Am obligat-o să cânte colinde de Crăciun şi să bea lichior de ouă. Am forţat-o să-şi ia căciula, fularul şi mănuşile şi să meargă cu noi (şi cu Maddy) la mall, să facem poză cu Moşul. În Ajunul Crăciunului, i-am impus să urmărească, alături de noi, *Coşmar înainte de Crăciun*, ghemuită cu micul ei trup între noi, sub cuvertura patului meu. Am ajutat-o să-şi revină. Nu imediat. Nici pe departe. Dar am ajutat-o.

După Crăciun, părinţii mei au anunţat că au hotărât să meargă separat în concediu. Unul s-a dus în Canada, celălalt, în Mexic, însă de data asta nu a fost nicio sarcină nedorită la mijloc, care să-i apropie din nou. La întoarcerea sa acasă, tata şi-a făcut bagajele… şi s-a mutat tocmai până-n atelierul lui de tâmplărie din curtea din spate. Au continuat să ia micul dejun împreună în fiecare dimineaţă.

Treptat, pe măsură ce zeciuiala ei a fost plătită, în Grace Town au început să se vadă firişoarele de aur. După vacanţa de Crăciun, şchiopăta mai puţin, iar în cele din urmă nu a mai

avut deloc nevoie de baston. A început să vină la şcoală cu maşina. Uneori, purta câte-un articol din îmbrăcămintea lui Dom: o căciulă împletită, un colier, o haină. Însă, în mare parte, purta hainele ei. Încetul cu încetul, pe măsură ce şi-a achitat datoria închipuită, şi-a permis să fie iertată. Se făcuse dreptate.

Ne-am desprins unul de celălalt. Ne-am şters unul pe celălalt din lista de prieteni de pe Facebook, Instagram şi Snapchat. Am semnat o declaraţie de predare a lui Ricky Martin Knupps II lui Ryan, care i-a schimbat numele în „Peştişor" şi l-a îndrăgit mai mult decât am reuşit noi vreodată. Toate legăturile care ne uniseră s-au rupt încetul cu încetul şi ne-am vindecat, până când am redevenit entităţi separate. Până când am ajuns să-mi amintesc de ea doar când mă cuprindea vreun dor dureros: de Anul Nou, în timp ce priveam artificiile, când urmăream filme de unul singur, pe întuneric, dar cel mai adesea dimineaţa, când mă trezeam şi ea nu era alături.

Şi am iubit-o în continuare, aşa cum ea îl iubea pe el.

În secret, undeva între umbră şi suflet.

Krystal Sutherland dezvăluie complexitatea sentimentelor de iubire și durere și creează o poveste plină de personaje fascinante și memorabile.
Publishers Weekly

Această carte surprinde emoțiile dezordonate, stânjenitoare și mistuitoare, inerente primei iubiri.
Entertainment Weekly

Această minunată operă de debut urmărește iubirea improbabilă dintre Henry Page și Grace Town, doi adolescenți foarte diferiți, aleși să conducă împreună ziarul liceului... Probabil că veți avea de învățat din odiseea emoțională a lui Grace și a lui Henry.
Teen Vogue

STORIA

storiabooks.ro

Henry Page nu a fost niciodată îndrăgostit. Se consideră un spirit romantic fără speranță, căruia nu i-a fost dat să întâlnească iubirea la care speră – una de tipul celor din filme, care să-i facă inima să tresară și să nu-l lase să doarmă și să mănânce. În schimb, s-a mulțumit să învețe ca să ia note mari și să intre la o facultate bună, dar și să devină în sfârșit redactor-șef al ziarului de liceu. În clasa a XII-a, într-o zi de joi, la prima oră, își face apariția Grace Town, iar Henry își dă seama că totul se va schimba.

Grace nu seamănă cu fata din visurile lui – merge în baston, poartă haine băiețești care-i sunt prea mari și pare să facă dus cam rar. E limpede că ceva e defect în ființa lui Grace, dar lui Henry i se pare cu atât mai frumoasă și își dorește mai mult ca orice s-o ajute să-și lipească bucățile pierdute din suflet.

storiabooks.ro

ISBN 978-606-94251-6-9

9 786069 425169

STORIA

COLECȚIA YOUNG ADULT

{1} În original, Severus Snape, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

{2} Personajul principal al comediei americane cu acelaşi nume, lansată în 2004. Napoleon era supranumit „tocilarul preferat al Americii” (n.r.).

{3} Poet şi om politic chilian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971 (n.t.).

{4} Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară,* scris de J.D. Salinger în 1951 (n.r.).

{5} Personaj din filmul *Fight Club* (n.t.).

{6} Gen de poezie japoneză, alcătuită din 17 silabe repartizate pe 3 versuri formate din câte 5, 7, 5 silabe (n.t.).

{7} Replică celebră din filmul *Fight Club* (n.t.).

{8} Piesă a celor de la The Pixies a fost folosită ca fundal muzical a ultimei scene din *Fight Club* şi a genericului (n.t.).

{9} În original, Mad-Eye Moody, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

{10} Vers din piesa „Escape (The Piña Colada Song)”, a lui Rupert Holmes (n.t.).

{11} În original, *game of twenty questions,* joc de societate originar din SUA, care se joacă verbal (n.t.).

{12} Criminală în serie din Statele Unite, care a ucis şapte bărbaţi în anii 1989–1990 (n.r.).

{13} Vers din poemul „The Old Astronomer”, scris de poeta engleză Sarah Williams (n.r.).

{14} În traducere liberă, „fată de vis, spiriduş maniacal”. Un arhetip de personaj în cinematografie (n.t.).

{15} Cetăţean american bolnav psihic, care a deschis focul asupra unor oficiali americani în 1961, reuşind să-l rănească inclusiv pe preşedintele Ronald Reagan. În timpul anchetei s-a descoperit că era obsedat de actriţa Jodie Foster (n.r.).

{16} Condiment sub formă de pastă maronie, obţinut din legume, malţ şi mirodenii. Este un aliment-simbol al Australiei (n.r.).

{17} Joc de cărţi, cu personaje cu puteri speciale, care se poate juca şi online (n.r.).

{18} În original, „pseudonim” (n.r.).

{19} În traducere liberă, „sfârcuri jucăuşe” (n.t.).

{20} În România, filmul a fost difuzat cu titlul *Începutul* (n.r.).

{21} Postură şi expresie a feţei folosite de personajul fotomodel Derek Zoolander în filmul de comedie *Zoolander* (n.r.).

{22} Replică a personajului Patrick Bateman, din filmul *American Psyho.* (n.r.).

{23} Replică din comedia *Dodgeball/Păzea la minge* (n.t.).

{24} Replică din comedia *Anchorman/Un ştirist legendar* (n.t.).

{25} Vers din cântecul „Can't Help Falling in Love" (n.t.).

{26} Citat din *Vechiul Testament* şi replică din filmul *Pulp Fiction* (n.t.).

{27} Jules Winnfield, personaj din filmul *Pulp Fiction* (n.t.).

{28} O altă replică faimoasă a lui Jules Winnfield (n.t.).

{29} Replică din comedia This is the End/A venit sfârşitul (n.t.).

{30} Solistul trupei The Strokes (n.r.).

{31} Aluzie la o gafă comisă de Kanye West în timpul ceremoniei de premiere MTV Video Music Awards din 2009. În timpul discursului lui Taylor Swift de acceptare a premiului pentru Best Female Video, West a urcat subit pe scenă, i-a luat microfonul şi a spus „Hei, Taylor mă bucur mult pentru tine, da' să ştii că tot Beyoncé a realizat unul dintre cele mai bune videoclipuri ale tuturor timpurilor" (n.t.).

{32} Salut specific speciei vulcaniene din universul *Star Trek* (n.t.).

{33} Replică celebră din *Star Trek,* a comandantului Kirk, adresată tehnicianului militar Montgomery Scott, atunci când doreşte să fie adus la bordul navei Starship Enterprise (n.t.).

{34} Protagonistul serialului american *CSI: Miami* (n.t.).

{35} Colecţie de păpuşele create de Xavier Roberts începând cu anul 1978 (n.r.).

{36} Aluzie la replica lui Igritte către Jon Snow în *Urzeala tronurilor* (n.t.).

{37} Pilot care a reuşit, în 2009, o aterizare forţată pe râul Hudson, salvând toţi pasagerii (n.r.).

{38} Aluzie la o situaţie celebră din filmul horror *The Shining/Strălucirea*, în care personajul lui Jack Nicholson renunţă la scrierea romanului său pentru a bate la maşină un teanc întreg de foi cu această frază (n.t.).

{39} Joc de cuvinte între disforia de specie (pacienţii care suferă de această tulburare consideră că ar fi trebuit să se nască animale) şi numele filmului *The Hobbit: The Desolation of Smaugi Hobbitul: Dezolarea lui Smaug* (n.t.).

{40} Numele unei piese cântate de trupa Peter, Paul and Mary (n.t.).

{41} Numele unui personaj-dragon din romanul fantastic *Die unendliche Geschichtel Poveste fără sfârşit* (n.t.).

{42} În traducere liberă, *Eşti praf de stele* (n.t.).

{43} Joc de cuvinte între Heisenberg, pseudonimul personajului Walter White din *Breaking Bad,* şi *birthday,* „zi de naştere" (n.t.).

{44} Tehnică fotografică în care imaginea este clară într-un punct anume, iar restul apare înceţoşat (n.r.).

{45} Aluzie la replica lui Dr. Evil din comedia *Austin Powers;* în cazul de faţă, se face trimitere la filmul *The Exorcist/ Exorcistul* (n.t.).

{46} Film difuzat şi în România cu titlul *Închisoarea îngerilor* (n.t.).